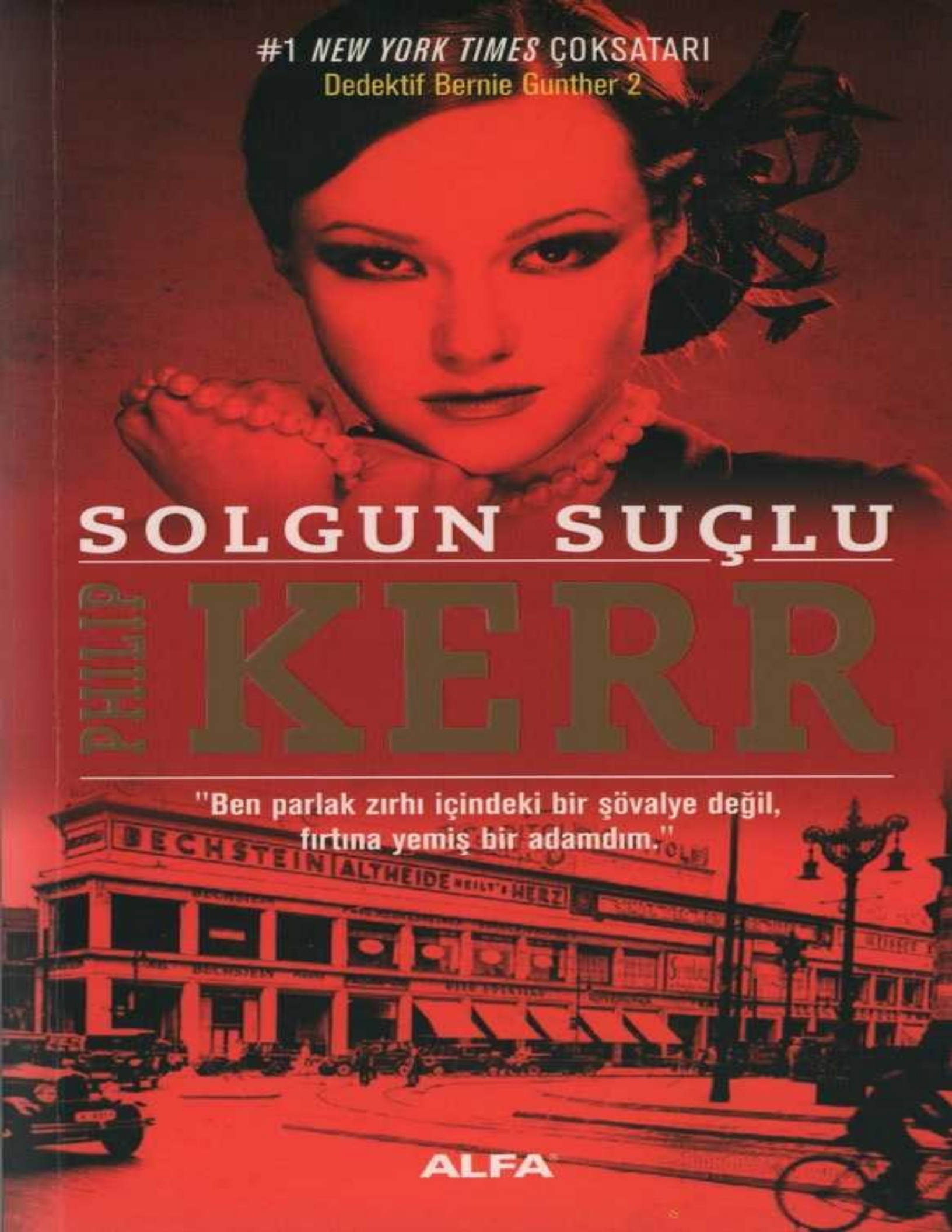
#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATARI

Dedektif Bernie Gunther 2

SOLGUN SUÇLU

PHILIP KERR

"Ben parlak zırhı içindeki bir şövalye değil, fırtına yemiş bir adamdım."

ALFA

SOLGUN SUÇLU

PHILIP KERR

Dedektif Bernie Gunther 2

1938'in sıcak Berlin yazında Almanya endişeli bir şekilde Münih Konferansı'nın sonucunu beklemektedir. Hitler ülkeyi Avrupa'ya karşı bir savaşın içine mi sürükleyecektir?

Özel dedektif Bernie Günther zengin bir dul tarafından ona kimin şantaj yaptığını bulması için tutulmuştur. Alman polisi Kripo ise çözemediği bir davayı panik yaratmaması için halktan gizlemektedir. SS içindeki en güçlü adamlardan biri olan Reinhard Heydrich, eski polis Bernhard Günther'i geçici olarak Kommissar rütbesiyle bu davanın başına getirir.

Katilin arkasında hiçbir iz bırakmadan genç Alman kızlarını acımasızca katlettiği, ritüel benzeri cinayetler görünürde Yahudileri işaret etmektedir. Her yeni cinayetle ipuçlarını toplayan Bernie kendini boğazına kadar büyük bir komplonun içine batmış bulacaktır.

"Solgun Suçlu, kendi acımasız labirentinde fevkalade bir hız ve çok güçlü bir hikâyeyle ilerliyor."
The Independent

"Philip Kerr, eski Berlin polisi Bernie Günther'in Üçüncü Reich döneminde yürüttüğü zorlu işleriyle tam not alıyor."
The Sunday Times

"Kötücül Alman liderlerinin çarpıcı ve hoş betimlemeleri, uçurumun kenarındaki Berlin'de harikulade bir tur ve alaycı, cesur bir rehber."
St. Louis Post-Dispatch

ALFA
www.alfakitap.com
/alfakitap
/alfakitap

ALFA POLİSİYE

2707 | ALFA | EDEBİYAT | 115

Bernie Gunther 2

SOLGUN SUÇLU

PHILIP KERR

Philip Kerr, karısı ve üç çocuğuyla birlikte Londra'da yaşıyor. Yirmi beşin üstünde kitabı var. Son kitabı *Prague Fatale*de Berlin Noir üçlemesinin kahramanı olan Bernie Günther karakteri yine başrolde.Yazar P.B. Kerr adıyla da çok başarılı çocuk kitapları serilerine imza atmış bulunuyor.

ZELİHA BABAYİĞİT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Psikoloji bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede yüksek lisans ve klinik psikoloji doktorası yaptı. İngiltere'de İngilizce ve psikolojik danışmanlık eğitimleri aldı. Evli ve iki çocuk sahibi olan Zeliha Babayiğit 1994 yılından beri çevirmen ve psikolojik danışman olarak çalışıyor.

Solgun Suçlu
© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Pale Criminal
© 1990, thynKER
Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Agency aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Merve Çay
Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-013-6
1. Basım: Ocak 2015

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
ÇiftehavuzlarYolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-Istanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-Istanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - **info@alfakitap.com**
Sertifika no: 10905

SOLGUN SUÇLU

PHILIP KERR

"Ben parlak zırhı içindeki bir şövalye değil,
fırtına yemiş bir adamdım."

Çeviri
Zeliha Babayiğit

ALFA

Jane’e

Aslına bakarsanız beni tiksindiren kötülüğünüzün değil, iyiliğinizin pek çok yanı. Gerçekten de isterdim ki, tıpkı şu solgun suçlu gibi, sizi de yıkıma sürükleyebilecek bir deliliğiniz olsun!

Gerçekten de isterdim ki, deliliğinizin adı hakikat, sadakat veya haktanırlık olsun: ama sizin erdeminiz var, uzun yaşayabilesiniz, acınası bir zevk içinde yaşayabilesiniz diye.

Nietzsche
[İşte *Böyle Dedi Zerdüşt*,
Ahmet Cemal çevirisi]

BİRİNCİ KISIM

Diyetiniz Kranzler’s Cafe’deki çilekli tartları yasaklıyorsa, onları daha çok fark edersiniz.

Valla son zamanlarda ben de kadınlar konusunda aynı şeyi hissediyordum. Yalnız ben diyette değilim, sadece garson kızın bana aldırış etmediğini fark ediyordum. Etrafta da çok fazla güzel var. Kadın olarak yani. Gerçi ben garsonları da diğer bütün kadınlarla olduğum gibi kolayca becerebilirdim. Birkaç yıl önce bir kadın vardı. Ona âşıktım, ama ortadan kaybolmuştu. Eh, böyle şeyler bu şehirdeki pek çok insanın başına geliyor. Ama o zamandan beri sadece günlük ilişkiler yaşıyorum. Ve şimdi beni Unter den Linden’de bir o yana bir bu yana giderken görünce bir hipnotizmacının sarkacını seyrettiğimi düşünebilirdiniz. Bilmiyorum, bunun nedeni belki de sıcak. Bu yaz Berlin, bir fırıncının koltuk altı kadar sıcak. Ya da belki de sorun yalnızca kırk yaşına giren ve bebeklerin yanında biraz agucuk gugucuk olan bende. Nedeni her neyse çiftleşme ihtiyacım hayvani bir şeyden farklı değil, kadınlar da tabii ki gözlerime bakınca bunu fark ediyor ve beni yalnız bırakıyorlar.

Buna rağmen 1938’in uzun, sıcak yazında canavarlık, kaşarlanmış bir şekilde Aryan Rönesansı’ının tadını çıkarıyordu.

Cuma, 26 Ağustos

“Lanet olası bir guguk kuşu gibi.”

“Ne?”

Bruno Stahlecker gazetesinden başını kaldırdı. “Hitler, başka kim olacak?”

Ortağımın bir diğer derin Nazi benzetmesini fark edince midem kasıldı. “Evet, elbette,” dedim kararlı bir şekilde. Onu çok iyi anladığımı gösterirsem daha ayrıntılı bir açıklamadan vazgeçeceğini düşünüyordum. Ama öyle olmadı.

“Adam Avrupalı yuvasındaki Avusturyalı yavru kuştan kurtulur kurtulmaz, Çekoslovakyalı tehlikeli görünmeye başladı.” Elinin tersiyle gazeteye vurdu. “Şunu gördün mü, Bernie? Sudetenland sınırındaki Alman tabur hareketini?”

“Evet, onun hakkında konuştuğunu anladım.” Sabah postasını alıp oturdum, karıştırmaya başladım. Birkaç tane çek vardı. Bunlar Bruno’ya olan kızgınlığımın biraz hafiflemesine yardımcı oldu. İnanmak zordu, ama belli ki şimdiden içki içmişti. İçki, normalde tek heceyle konuşan Bruno’yu (ki kendim de pek konuşkan olmadığımdan o halini tercih ediyordum) bir İtalyan garsondan daha konuşkan yapıyordu.

“Tuhaf olan şu ki aile durumu fark etmiyor. Guguk kuşu öteki yavruları yuvadan atıp duruyor, üvey anne babalar da onları beslemeye devam ediyor.”

“Belki çenesini kapayıp gideceğini umuyorlardır,” dedim anlamlı bir şekilde, ama Bruno’nun derisi o kadar kalındı ki bunu anlamadı. Mektuplardan birini

şöyle bir okudum, sonra daha yavaş bir şekilde tekrar okudum.

“Sadece fark etmek istemiyorlar. Postada ne var?”

“Hımm? Birkaç çek.”

“Çek gelen günler kutlu olsun. Başka bir şey?”

“Bir mektup. İsimsiz. Birisi bu gece Reichstag’da onunla buluşmamı istiyor.”

“Nedenini söylüyor mu?”

“Eski bir davamla ilgili elinde bilgi olduğunu söylüyor. Hâlâ kayıp olan biri hakkında.”

“Tabii, bu davaları kuyrukları olan köpekleri hatırladığım gibi hatırlıyorum. Çok sıra dışı. Gidiyor musun?”

Omuz silktim. “Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. Bu yüzden neden olmasın?”

“Oranın yanmış bir harabe olması ve içeri girmenin tehlikeli olması dışında mı diyorsun? Mesela bu bir tuzak olabilir. Birisi seni öldürmeye çalışabilir.”

“O zaman belki de mektubu sen göndermişsindir.”

Kontrolsüzce güldü. “Belki ben de seninle gelmeliyim. Görünmem, ama işitme mesafesinde olurum.”

“Ya da mermi mesafesinde.” Başımı iki yana salladım. “Bir adamı öldürmek istiyorsan, doğal olarak tetikte olacağı bir yer seçmezsin.” Masamın çekmecesini çektim.

Mavzerle Walther arasında fazla fark yoktu, ama mavzeri seçtim. Kabzanın tutuşu, tabancanın genel yapısı onu nispeten ufak olan Walther’a göre daha sağlam bir silah haline getiriyordu ve durdurucu güç konusunda bir eksiği yoktu. Tombul bir çek gibi cebime koyduğumda bana sessiz bir güven hissi bahşediyordu. Silahı Bruno’ya doğru salladım.

“Ve bana kim parti davetiyesi göndermişse silah taşıdığımı bilecek.”

“Ya birden fazla adam varsa?”

“Kahretsin Bruno, açma şom ağzını. Riskleri görebiliyorum, ama yaptığımız iş böyle bir şey. Gazeteciler bülten çıkarır, askerler dağıtıma gider, dedektifler de

isimsiz mektuplar alır. Mühürlü mektuplar almak isteseydim lanet olası bir avukat olurdum.”

Bruno başını salladı, göz bandını düzeltti, sonra sinirini piposuna verdi, yani ortaklığımızın başarısızlığının sembolüne. Pipo içmenin gerektirdiği ıvır zıvırlardan nefret ediyordum: tütün kesesi, temizleyici, çakı ve özel çakmak. Pipo içenler aylaklık etme ve yerinde duramama ustalarıydı, bu ise bizim dünyamızda bir kutu sütyenle Tahiti’ye inen bir misyoner kadar büyük bir açmazdı. Bruno'nun hatası değildi, çünkü içki içmesine ve sinir bozucu küçük alışkanlıklarına rağmen o hâlâ Spreewald’daki Kripo karakoluna ayak altından çekilsin diye yollanmanın belirsizliğinden kurtardığım iyi dedektifti. Hayır, kusurlu olan bendim: Deutsche Bank’ın başkanlığı için ne kadar uygunsuz bir adaysam, ortaklık için de o kadar uygunsuz olduğumu keşfetmiştim.

Ama ona bakınca kendimi suçlu hissetmeye başladım.

“Eskiden savaşta ne söylediğimizi hatırlıyor musun? Üzerinde adın ve adresin varsa teslim edileceğinden emin olabilirsin.”

“Hatırlıyorum,” dedi. Piposunu yakıp Völkischer Beobachter’ine geri döndü. Düşünceli bir şekilde gazeteyi okurken onu izledim.

“Gerçek haberler almak için kasaba tellâlını da bekleyebilirsin.”

“Doğru. Ama ben saçmalıklarla dolu da olsa sabahları gazetemi okumayı seviyorum. Böyle bir alışkanlığım var.” İkimiz de bir iki dakika sessiz kaldık. “İşte, yine şu reklamlardan biri var: ‘Rolf Vogelmann, Özel Dedektif, Kayıp Kişilerde uzman.

“Adım hiç duymadım.”

“Tabii ki duydun. Geçen Cuma bir ilan daha vardı. Sana okudum. Hatırlamıyor musun?” Piposunu ağzından çıkarıp sapıyla beni işaret etti. “Belki biz de ilan vermeliyiz, Bernie.”

“Neden ki? Zaten ancak baş edebileceğimiz kadar çok işimiz var, hatta daha bile fazla. İşler bundan daha iyi olamazken kim ekstra masrafa ihtiyaç duyar ki? Hem bu işte önemli olan şöhrettir, Parti gazetesindeki ilanın büyüklüğü değil.

Belli ki bu Rolf Vogelmann ne halt ettiğini bilmiyor. Aldığımız bütün Yahudi işlerini bir düşün. Müşterilerimizin hiçbiri böyle pislikleri okumuyor.”

“Eğer ihtiyacımız olmadığını düşünüyorsan, Bernie...”

“Üçüncü bir meme ucu kadar.”

“Eskiden insanlar bunun şans alameti olduğunu düşünürdü.”

“Çoğu da seni kazıkta yakmak için yeterli bir neden olduğunu.”

“Şeytanın işareti, ha?” Güldü. “Hey, belki Hitler’de de bir tane vardır.”

“Goebbels’in çatal tırnaklı olduğu gibi. Lanet olsun, hepsi cehennemden geliyor. Her biri.”

Reichstag binasından geri kalana yaklaşırken ayak seslerimin boş Königsplatz’da yankılandığını duydum. Sadece, elinde kılıcıyla yüzünü bana doğru çevirmiş, batı girişinin önündeki sütunda dikilen Bismarck orada olduğum için meydan okumaya hazır gibiydi. Ama hatırladığım kadarıyla o, Alman parlamentosunun coşkulu bir taraftarı olmamıştı -hatta oraya ayak bile basmamıştı- bu yüzden heykelinin belki de sembolik bir şekilde sırtını döndüğü kurumu savunmaya fazla meyilli olduğundan kuşkuluydum. Gerçi şu anda bu süslü, Rönesans tarzı binanın savunmaya değer bir yanı da var sayılmazdı. Cephesi dumandan kararmış olan Reichstag son ve en görkemli patlamasını gerçekleştirmiş bir volkan gibi görünüyordu. Ama yangın 1918 Cumhuriyetinin kavrulmuş ikramından daha fazlasıydı; bu yangın aynı zamanda, Adolf Hitler ve üçüncü memesinin bizim için neler hazırladığına dair kehanetin Almanya’nın ateşin içinde görebileceği en belirgin parçası olmuştu.

Otuz yıl önce annemle bir kez geçtiğim halk girişi olan V Kapısı’na doğru, kuzey tarafına yürüdüm.

Fenerimi paltomun cebinde bıraktım. Gece elinde fener olan bir adamın kendini daha iyi bir hedef haline getirmek için yalnızca göğsüne birkaç renkli halka çizmeye ihtiyacı vardı. Hem zaten nereye gittiğimi görmem için çatının geri kalanından geçen ay ışığı da yeterliydi. Yine de kuzey sahanlığından bir zamanlar bekleme salonu olan yere girerken beni bekleyenlerin silahlı olduğumu

anlaması için mavzerin sürgüsünü gürültülü bir şekilde çektim. Ve silah ürkütücü, yankılı sessizlikte bir tabur Prusya süvarisinden daha büyük ses çıkarttı.

“Ona ihtiyacın olmayacak,” dedi yukarıdaki galeriden gelen bir ses.

“Yine de bir süre daha yanımda olacak. Etrafta fareler olabilir.”

Adam alaycı bir şekilde güldü. “Fareler burayı uzun zaman önce terk etti.” Yüzüme bir fener ışığı tutuldu. “Yukan gel, Günther.”

“Sesini tanımam gerekirmiş gibi görünüyor,” dedim merdivenleri çıkarken.

“Benim durumum da aynı. Bazen sesimi tanıyorum, ama bir türlü onu kullanan adamı tanıyormuşum gibi gelmiyor. Bunda sıra dışı bir durum yok, değil mi? Bugünlerde yani.” Fenerimi alıp önümdeki odaya girdiğini gördüğüm adama tuttum.

“Bunları duymak hoşuma gitti. Bu tür şeyleri Prinz Albrecht Strasse’de de söylediğini duymak isterim.” Tekrar güldü.

“Demek sonunda beni tanıdın.”

Geniş, beşgen salonun ortasında duran İmparator I. Wilhelm’in büyük mermer heykelinin yanında ona yetiştim. Fenerim sonunda yüz hatlarını aydınlattı. Berlin aksanıyla konuşmasına rağmen yüz hatlarında kozmopolit bir şey vardı. Hatta insan burnundan yola çıkacak olsa biraz değil fazlaca Yahudiye benzediğini bile söyleyebilirdi. Üst dudağını çekerek alaycı bir gülümsemeye sebep olan burnu, bir güneş saatinin kolu gibi yüzünün ortasına hâkimdi. Kırlaşmakta olan sarı saçları kısa kesilmiş, alnının genişliğini vurgulayan bir etki yaratıyordu. Bu, kurnaz, açıkgöz bir yüzdü ve ona mükemmel şekilde uyuyordu.

“Şaşırdın mı?” diye sordu.

“Berlin Suç Polisi’nin başının bana isimsiz bir not göndermesine mi? Hayır, bu bana her zaman olur.”

“İmzamı atsaydım gelir miydin?”

“Muhtemelen hayır.”

“Ya burası yerine Prinz Albrecht Strasse’ye gelmeni önerseydim? Meraklandığını itiraf et.”

“Kripo ne zamandır insanları merkeze getirmek için önerilere güvenmek zorunda?”

“Haklısın.” Gülümsemesi genişledi. Arthur Nebe paltosunun cebinden bir içki matarası çıkardı. “İçki?”

“Teşekkürler. İçmeyi kafama takmam.” Reichskriminaldirektor tarafından düşünceli bir şekilde sunulan berrak tahıl alkolünden bir ağız dolusu alıp sigaramı çıkardım. İkimizin sigarasını da yaktıktan sonra kibriti birkaç saniye daha yanık tuttum.

“Yakması kolay bir yer değil,” dedim. “Kendi başına hareket eden tek bir adam: çok çevik bir serseri olmalı. Her şeye rağmen bu küçük kamp ateşini devam ettirmek zannederim Van der Lubbe’nin bütün bir gecesini almıştır.” Sigaramdan bir nefes çekip ekledim: “Şişko Hermann’ın bu işte bir parmağı olduğu söyleniyor. Yanan kibriti tutan bir parmak.”

“Şok oldum, sevgili başbakanımızla ilgili böyle skandal bir şey söylediğini duyduğum için şok oldum.” Ama Nebe bunu söylerken gülüyordu. “Zavallı yaşlı Hermann, böyle resmi olmayan bir şekilde suçlanmak. Eh, kundaklamayı kabul etti, ama onun ekibi değildi.”

“Kimindi o zaman?”

“Kötürüm Joey’nin. O zavallı, lanet Hollandalı onun için ilave bir ikramiye oldu. Van der Lubbe'nin talihsizliği burayı Goebbels ve adamlarıyla aynı gecede yakmaya karar vermiş olmasıydı. Joey doğum günü olduğunu düşündü, özellikle Lubbe'nin bir Bolşevik olduğu anlaşılınca. Ama bir kundakçının tutuklanmasının dava açılması anlamına geldiğini, bunun da sinir bozucu bir kanıt üretme formalitesi demek olduğunu unutuyordu. Ve tabii ki en başından beri Lubbe’nin kendi başına hareket etmediği, kafasını çantasında taşıyan bir adam için bile çok açıktı.”

“Peki, neden davada bir şey söylemedi?”

“Onu susturmak için bir sürü pislik pompaladılar, ailesini tehdit ettiler. Bu tür şeyleri bilirsin.”

Nebe pis mermer zeminde çarpık bir şekilde duran devâsâ, bronz avizenin

etrafından yürüdü. “İşte. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Büyük Diyet Salonu’na girdi. Almanya demokrasi benzeri bir şeyi en son burada görmüştü. Tepemizde bir zamanlar Reichstag’ın cam kubbesinin bulunduğu boş kabuk yükseliyordu. Şimdi bütün camlar patlamıştı ve ay ışığında bakır kirişler devasa bir örümcek ağına benziyordu. Nebe fenerini salonu kuşatan yanmış, kırılmış kirişlere tuttu.

“Yangında kötü şekilde hasar gördüler, ama ana kirişleri destekleyen yan figürlerle bazılarının alfabeden harfleri nasıl desteklediğini görebiliyor musun?”

“Sayılır.”

“Evet, şey, bazıları tanmamayacak halde. Ama yeterince dikkatle bakarsan bir ilkenin harflerini oluşturduğunu görebilirsin.”

“Sabahın birinde değil, yapamam.”

Nebe bana aldırmadı. “‘Ülke Parti’den önce gelir’ diyor.” İlkeyi neredeyse hürmetkâr bir şekilde söylemişti. Sonra bana anlamlı olduğunu düşündüğüm bir şekilde baktı.

İçimi çekip başımı iki yana salladım. “Aa, bu gerçekten çok şaşırtıcı. Sen? Arthur Nebe? Reichskriminaldirektor? Sonradan Nazilere katılan bir komünist? Feleğim şaştı.”

“Dışım kahverengi, evet,” dedi, “içimin ne renk olduğunu bilmiyorum, ama kırmızı değil, Bolşevik değilim. Ama kahverengi de değil. Artık bir Nazi değilim.”

“Kahretsin, felaket bir taklitçisin o zaman.”

“Artık öyleyim. Hayatta kalmak için öyle olmalıyım. Tabii her zaman öyle değildi. Polis güçleri benim hayatım, Günther. Seviyorum. Weimar yılları sırasında polisliğin liberalizmle yozlaştığını gördüğümde Nasyonal Sosyalizm’in kanunlara saygıyı ve bu ülkeye düzeni geri getireceğini sandım. Ama şimdi her zamankinden de kötü. Gestapo’nun Diels’in kontrolünden kurtulmasına yardım eden bendim, gördüğümse sadece onun yerini Himmler ve Heydrich’in aldığı ve...”

“... ve yağmur saçaklardan içeri girmeye başladı. Anladım.”

“Herkesin aynı şeyi yapmak zorunda kalacağı zaman geliyor. Himmler ve Heydrich’in bizim için planladığı Almanya’da agnostisizme yer yok. Ya ayağa kalkıp sayıma katılacaksın ya da sonuçlarına katlanacaksın. Ama bir şeyleri içeriden değiştirmek hâlâ mümkün. Ve zamanı geldiğinde senin gibi adamlara ihtiyacımız olacak. Polis güçlerinde güvenilir adamlara. Bu yüzden buraya gelmeni istedim, seni geri dönmeye ikna etmek için.”

“Beni mi? Kripo’ya mı? Şaka yapıyor olmalısın. Dinle, Arthur, iyi bir işim var. Şu anda çok iyi yaşıyorum. Tekrar polise gücüne katılmanın keyfi için bütün bunlardan neden vazgeçeyim ki?”

“Bu konuda fazla seçeneğin olmayabilir. Heydrich tekrar Kripo'ya gelirsen ona faydan dokunacağını düşünüyor.”

“Anlıyorum. Bunun özel bir nedeni var mı?”

“ Senin halletmeni istediği bir iş var. Heydrich’in kendi faşizmini çok şahsi algıladığını sana söylememe gerek yok herhalde. Genellikle istediğini elde eder.”

“Bu dava neyle ilgili?”

“Aklında ne olduğunu bilmiyorum; Heydrich bana sır vermez. Sadece hazırlıklı olman için seni uyarmak istedim, böylece ona cehenneme gitmesini söylemek gibi salakça şeyler yapmayasın ki ilk reaksiyonunun bu olabilir. Dedektif olarak yeteneklerine ikimizin de büyük saygısı var. Bir yandan da, Kripo'da güvenebileceğim birinin olmasını da istiyorum.”

“Eh, popüler olmak böyle bir şey.”

“Biraz düşünürsün.”

“Bundan nasıl kaçınabileceğimi bilmiyorum. Sanırım bulmaca çözmek yerine biraz değişikliğe giderim. Neyse, uyarı için teşekkürler, Arthur. Minnettarım.” Kurumuş ağzımı endişeyle sildim. “O limonatadan biraz daha var mı? İnsan her gün böyle güzel haberler almıyor.”

Nebe bana içki matarasını uzattı, annesinin memesinin peşindeki bir bebek gibi mataraya uzandım. Anne memesi kadar çekici olmayabilirdi, ama neredeyse o kadar rahatlatıcıydı.

“Aşk mektubunda eski bir davayla ilgili bir konu olduğunu söylemiştin. Yoksa

o, çocuk tacizcilerinin yavru köpeği misali kandırma numarası mıydı?”

“Eskiden aradığın bir kadın vardı. Bir gazeteci.”

“Uzun zaman önce. Neredeyse iki yıl oldu. Onu hiç bulamadım. Çok sayıdaki yetersizliğimden biri. Belki Heydrich’in bunu öğrenmesine izin vermelisin. Beni rahat bırakması için ikna edebilir.”

“Bunu duymak istiyor musun istemiyor musun?”

“Bunun için kravatımı düzeltmek zorunda bırakma beni, Arthur.”

“Fazla bir şey yok, ama şöyle. Birkaç ay önce müşterinin eskiden oturduğu yerin sahibi olan kişi müştereninki de dahil evlerinden bazılarını yeniden dekore ettirmeye karar vermiş.”

“Ne büyük yüreklilik.”

“Kadının tuvaletindeki yapay bir paravanın arkasında bir uyuşturucu takımı bulmuş. Uyuşturucu yok, ama bağımlılığına hizmet etmesi için ihtiyacın olabilecek her türlü şey; şırınga, iğne filan varmış. Şimdi, müşterin ortadan kaybolduktan sonra orayı tutan kiracı bir rahipmiş, bu yüzden iğneler ona ait olamaz, değil mi? Eğer senin aradığın kadın uyuşturucu kullanıyorsa bu pek çok şeyi açıklayabilir, sen de öyle düşünmüyor musun? Demek istediğim bir uyuşturucu bağımlısının ne yapacağını asla tahmin edemezsin.” Başımı iki yana salladım. “Öyle biri değildi. Olsa bir şeyler fark ederdim, değil mi?”

“Her zaman edemezsin. Bırakmaya çalışıyorsa. Güçlü bir karakteri varsa filan. Neyse, bu durum polise rapor edildi, ben de bilmek isteyeceğini düşündüm. Artık dosyayı kapatabilirsin. Böyle sırrı olan birisinin senden daha başka neler sakladığını kim bilebilir?”

“Hayır, sorun yok. Meme uçlarını yakından gördüm.”

Nebe bana endişeyle baktı, müstehcen bir espri yapıp yapmadığımdan emin değildi.

“İyiler miydi bari, meme uçları yani?”

“Sadece iki taneydi, Arthur. Ama güzeldi.”

2

Pazartesi, 29 Ağustos

Berlin’den başka bir şehirde olsa Herbertstrasse’deki evlerin hepsi kenarlarında çalıların sıralandığı birkaç hektarlık bahçelerle çevrili olurdu. Ama şu haliyle evler arsa paylarını çimen ya da kaldırıma çok az yer bırakacak şekilde dolduruyorlardı. Bazıları kaldırımdan sadece bahçe kapısı genişliği kadar uzaktı. Mimari olarak Palladyen’den Neo-Gotik’e ve Wilhelm Dönemi’ne kadar değişen çeşitli tarzların karışımından oluşuyorlardı, hatta bazıları tarif edilemeyecek kadar bölgeseldi. Bir bütün olarak değerlendirildiğinde Herbertstrasse, tören üniformalarıyla aşırı derecede küçük ve kötü kamp taburelerinde oturmaya zorlanan eski cephe mareşalleri ve büyük amiraller topluluğuna benziyordu.

Çağrıldığım ve büyük bir düğün pastasına benzeyen ev Missisipi’deki bir plantasyona aitmiş gibi duruyordu. Kapıyı açan ve kara bir kazanı andıran hizmetçiyle bu etki daha da güçleniyordu. Kimliğimi gösterip beni beklediklerini söyledim. Kadın, Himmler’in kendisiymiş gibi şüpheyle kimliğime baktı.

“Frau Lange bana sizinle ilgili hiçbir şey söylemedi.”

“Unutmuş olabilir,” dedim. “Bakın, ofisimi daha yarım saat önce aradı.”

“Tamam,” dedi gönülsüzce. “İçeri gelseniz daha iyi olur.”

Beni halının üstünde duran yarısı bir köpek tarafından çiğnenmiş kocaman kemik olmasa zarif diyebileceğiniz bir oturma odasına aldı. Ev sahibini görmek için etrafa baktım, ama kimse yoktu.

“Hiçbir şeye dokunmayın,” dedi kara kazan. “Geldiğinizi söyleyeyim.” Sonra, sanki onu banyodan çıkarmışım gibi söylenerek ve homurdanarak ev sahibini bulmak üzere paytak paytak uzaklaştı. Kolçaklarında yunus oymaları olan maun kanepeye oturdum. Kanepenin yanında onunla uyumlu, yunus kuyruklarının üstünde duran bir sehpa vardı. Yunuslar Alman marangozlarının gözünde her zaman popüler olan komik bir etki elemanıydı, ama şahsen üç feniklik pullarda daha fazla mizah anlayışı görebiliyordum. Yaklaşık beş dakika sonra kara kazan içeri girip Frau Lange’nin beni şimdi göreceğini söyledi.

Bir sürü doldurulmuş balığın evi olan uzun ve kasvetli koridor boyunca ilerlerken güzel bir somon görüp hayranlıkla seyretmek için durdum.

“Güzel balıklar,” dedim. “Balıkçı kim?” Sabırsızlıkla döndü.

“Burada balıkçı yok,” dedi. “Sadece balık var. Balıklar, köpekler ve kedilerle ne biçim bir ev bu. Ama en kötüsü kediler. En azından balıklar ölü. Kedilerin ve köpeklerin ise tozunu alamıyorsun.”

Neredeyse otomatik bir şekilde parmaklarımı somonun durduğu dolabın üstünden geçirdim. Burada herhangi bir şekilde toz alındığını gösteren fazla bir kanıt yoktu; Lange evinde geçirdiğim kısa süreye rağmen halıların da nadiren, belki de hiç süpürülmediğini görmek çok kolaydı. Siperlerin çamurundan sonra biraz toz ve yerdeki birkaç kırıntı beni fazla rahatsız etmezdi. Ama yine de Neukölln ve Wedding’in en kötü gecekondu mahallelerinde bile bundan daha temiz tutulan evler görmüştüm.

Kara kazan bazı cam kapıları açıp kenara çekildi. Bir ofisin parçası gibi görünen dağınık bir oturma odasına girdim ve kapılar arkamdan kapandı.

Frau Lange, iri yarı, etli orkide gibi bir kadındı. Kollarındaki ve şeftali rengi yüzündeki yağlar sarkaç gibi sarkıyor, bu yüzden kürkü kendisine birkaç beden büyük görünsün diye üretilen o aptal köpeklerden birine benziyordu. Kendi aptal köpeği ise kadının benzediği uyumsuz Sharpei’den daha da şekilsizdi.

“Bu kadar kısa süre içinde beni görmeye geldiğiniz için çok iyisiniz,” dedi. Hürmetkâr birkaç gürültü çıkardım, ama kadının Herbertstrasse gibi şık bir adreste yaşadığınızda edinebileceğiniz türde bir nüfuzu vardı.

Frau Lange yeşil bir josephin kanepeye oturup köpeğinin tüylerini sanki üzerinde çalışmayı düşündüğü bir örgüymüş gibi geniş kucağında yayarken bana problemini açıklamaya başladı. Elli yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Gerçi bunun bir önemi de yoktu. Zaten kadınlar elli yaşını geçtiğinde yaşları kendilerinden başka kimsenin ilgisini çekmez. Erkekler için ise durum tamamen tersidir.

Sigara muhafazasını çıkarıp bana sunarken şartmış gibi ekledi: “Mentollü.”

Bir tane almama neden olanın merak olduğunu düşündüm, ama ilk nefesi çektiğim gibi yüzümü buruşturup nanenin tadının ne kadar iğrenç olduğunu kesinlikle unutmuş olduğumu fark ettim. Belirgin rahatsızlığım karşısında güldü.

“Aa, Tanrı aşkına, söndür gitsin be adam. Tadı korkunç. Ben bile neden içtiğimi bilmiyorum, gerçekten. Kendi sigaranızdan bir tane için, yoksa dikkatinizi asla çekemeyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedim, sigarayı jant kapağı gibi küllüğe bastırarak. “Öyle yapacağım.”

“Ve hazır başlamışken ikimize içki de koyabilirsiniz. Sizi bilmem ama bir içki bana iyi gelir.” Üst kısmında İyon stili bronz sütunlarıyla minyatür bir Antik Yunan tapınağının bulunduğu büyük Biedermeier yazı masasını işaret etti.

“O şeyin içinde bir şişe cin var,” dedi. “İçine koymak için misket limonu suyundan başka bir şey teklif edemem. Korkarım şimdiye kadar içtiğim tek şey o.”

Benim için biraz erkendi, ama yine de ikisini karıştırdım. Beni rahatlatmaya çalıştığı için ondan hoşlanmıştım. Oysa mesleğim gereği bunu benim yapmam gerekirdi. Her şey bir yana Frau Lange biraz bile gergin değildi. Birden fazla mesleki başarısı varmış gibi görünen kadınlardan birine benziyordu. Ona içkisini verip kanepenin yanındaki gıcırdayan deri koltuğa oturdum. “Dikkatli biri misinizdir, Herr Günther?”

“Almanya’da olanların farkındayım, eğer kastettiğiniz buysa.”

“Değildi, ama yine de bunu duyduğuma sevindim. Hayır, benim kastettiğim şey bir şeyleri görme konusunda ne kadar iyi olduğunuzdu.”

“Hadi, Frau Lange, sıcak sütün etrafında dolanan kedi olmaya gerek yok. Doğruca gidip sütü için.” Bir an bekleyip kadının ne yapacağını bilemez halde duruşunu seyrettim. “İsterseniz sizin için söyleyeyim. Ne kadar iyi dedektif olduğumu soruyorsunuz.”

“Korkarım bu konularda pek bir şey bilmiyorum.”

“Bilmeniz için bir neden de yok.”

“Ama size sırrımı açacaksam referanslarınıza dair biraz olsun fikrim olmalıymış gibi hissediyorum.”

Gülümsedim. “İşimin tatmin olmuş müşterilerimin tavsiyelerini gösterebileceğim türde bir iş olmadığının farkındasınızdır. Bu meslekte gizlilik müşterilerim için günah çıkarma kadar önemli. Hatta belki daha da önemli.”

“Peki, insan işinde iyi olan birinden hizmet aldığını nereden bilecek?”

“Ben yaptığım işte çok iyiyim, Frau Lange. Şöhretim iyi bilinir. Birkaç ay önce işimi satmam için bir teklif bile aldım. Oldukça da iyi bir teklifti.”

“Neden satmadınız?”

“Birincisi işim satılık değildi. İkincisi kötü bir işçi olduğum kadar kötü bir işveren de olurdum. Yine de böyle şeylerin olması insanın gururunu okşuyor. Tabii ki bütün bunların konuyla bir ilgisi yok. Bir özel dedektifin hizmetlerinden faydalanmak isteyen pek çok kişinin firmayı satın alması gerekmiyor. Genellikle avukatlarından sadece bir dedektif bulmasını istiyorlar. Birkaç hukuk firmasının beni tavsiye ettiğini görebilirsiniz. Hatta bunların arasında aksanımdan veya tarzımdan fazla hoşlanmayan firmalar bile var.”

“Beni bağışlayın, Herr Günther, ama bana göre hukuk fazla değer verilen bir meslek.”

“Buna itiraz edemem. Annesinin tasarrufuyla onu altında sakladığı şilteyi çalmayan bir avukatla tanışmadım daha.”

“Neredeyse iş konularının tamamında kendi yargılarımın çok daha güvenilir olduğunu gördüm.”

“İşiniz tam olarak nedir, Frau Lange?”

“Bir yayıncılık şirketinin sahibi ve yöneticisiyim.”

“Lange Yayıncılık Şirketi mi?”

“Dediğim gibi, genelde kendi yargılarıma güvenmekle yanılmamışımdır, Herr Günther. Yayıncılık zevkle ilgili bir konudur ve insan neyin satacağını bilmek için satış yaptığı kişilerin zevklerini değerlendirebilmelidir. Ben saçımın teline kadar Berlinliyim ve bu şehirle halkını herkes kadar tanıdığıma inanıyorum. Bu yüzden sizin iyi bir gözlemci olup olmamanızla ilgili ilk soruma dönecek olursak şu soruma cevap vereceksiniz:

Berlin’de bir yabancı olsaydım, bu şehrin insanlarını bana nasıl tarif ederdiniz?”

Gülümsedim. “Berlinli kimdir, ha? Bu iyi bir soru. Daha önce hiçbir müşterim ne kadar zeki bir köpek olduğumu görmek için halkaların içinden atlamamı istemedi. Ben genellikle böyle numaralar yapmam, ama sizin için bir istisna yapacağım. Berlinliler insanların kendileri için istisnalar yapmasını severler. Umarım şu anda bana dikkatinizi veriyorsunuzdur, çünkü numarama başladım. Evet, istisna olduklarının hissettirilmesinden hoşlanırlar, ama aynı zamanda göz boyamaya da önem verirler. Çoğunlukla hepsi aynı tür görünür. Fular, şapka ve nasırınız çıkmadan Şangay'a kadar yürüyebileceğiniz ayakkabılar. Tesadüfe bakın, Berlinliler yürümeyi de sever, bu yüzden çoğunun köpeği vardır: erkeksi biriyseniz haşin bir köpek, başka tür biriyseniz şirin bir şey. Erkekler saçlarını kadınlardan daha fazla tarar, aynı zamanda içinde yaban domuzu avlayabileceğiniz türde bıyıklar da bırakırlar. Turistler bir sürü Berlinli erkeğin kadınlar gibi giyinmekten hoşlandığını düşünür, ama bu aslında sadece çirkin kadınların adamların adını kötüye çıkarmasıdır. Zaten bugünlerde fazla turist de gelmiyor. Nasyonal Sosyalizm, turistleri asker çizmeleri içindeki Fred Astaire kadar nadir görünür hale getirdi.

“Bu şehrin insanları her şeyle birlikte krema alır, bira dahil. Ve bira kesinlikle çok ciddiye aldıkları bir şeydir. Kadınlar erkekler gibi üzerinde kalın bir köpük severler ve parasını kendileri ödemekte bir sakınca görmezler. Araba kullanan neredeyse herkes çok hızlı kullanır, ama kimse kırmızı ışıkta geçmeyi bir an bile düşünmeyecektir. Hava kötü olduğu ve çok fazla sigara içtikleri için insanların

ciğerleri çürümüştür. Anlamazsanız acımasız gelen, anlarsanız daha da acımasız gelen bir mizah anlayışları vardır. Beton sığınaklar kadar masif, pahalı Biedermeier büfeleri vardır ve içeride ne olduğunu gizlemek için cam kapakların içine küçük perdeler bile asarlar. Bu gösterişli ve mahremin kendine has karışımıdır. Nasıl gidiyorum?”

Frau Lange başını salladı. “Berlin’in çirkin kadınları yorumunuz dışında iyi gidiyorsunuz.”

“Bunu söylemem uygunsuz olmuş.”

“İşte burada yanılıyorsunuz. Geri çekilmeyin, yoksa sizden hoşlanmaktan vazgeçebilirim. Uygunsuz değildi. Nedenini birazdan göreceksiniz. Ücretiniz nedir?”

“Günde yetmiş mark artı masraflar.”

“Peki, bu masraflar neler olabilir?”

“Söylemesi zor. Seyahat. Rüşvet. Bilgi getiren her şey. Rüşvet hariç her şeyin faturasını alacaksınız. Rüşvet için korkarım benim sözüme güvenmek zorundasınız.”

“Neyin ödemeye değeceği konusunda iyi bir muhakeme gücünüz olduğunu umalım.”

“Bu konuda hiç şikâyet almadım.”

“Ve sanırım avans olarak da bir şeyler isteyeceksiniz.” Bana bir zarf verdi. “Burada bin mark nakit var. Sizin için yeterli mi?” Başımı salladım. “Doğal olarak makbuz isteyeceğim.”

“Doğal olarak,” dedim. Hazırladığı kâğıdı imzaladım. Fazlasıyla resmi, diye düşündüm. Evet, kesinlikle bir hanımefendiydi. “Bu arada nasıl oldu da beni seçtiniz? Avukatınıza sormadınız herhalde ve...” Düşünceli bir şekilde ekledim. “İlan filan da vermiyorum tabii ki.”

Ayağa kalktı. Köpeğini kucağından bırakmadan masasına gitti.

“Bende kartvizitlerinizden biri vardı,” dedi bana uzatarak. “Aslında oğlumda vardı demeliyim. Bir yıl kadar önce Winter Relief'e göndermek üzere olduğum eski bir takım elbisesinin cebinde bulmuştum.” İşçi Cephesi, DAF

yönetimindeki refah programından bahsediyordu. “Kartı ona vermek üzere sakladım. Ama ona karttan bahsettiğimde korkarım atmamı söyledi. Ama ben yine de atmadım. Sanırım bir ara lazım olacağını düşündüm. Eh, yanılmadım, değil mi?”

Bu benim eski kartvizitlerimden biriydi. Bruno Stahlecker’le ortaklığımdan öncesine dayanıyordu. Arkasında eski ev telefonum bile yazılıydı.

“Acaba o nereden bulmuş?”

“Galiba Dr. Kindermann’ın olduğunu söylemişti.”

“Kindermann mı?”

“Sizin için bir sakıncası yoksa onu biraz sonra anlatacağım.” Cüzdanımdan yeni bir kartvizit çıkardım.

“Önemli değil. Ama artık bir ortağım var, bu yüzden yeni kartlarımdan birini alırsanız daha iyi olur.” Ona kartvizitimi uzattım, alıp masaya, telefonun yanına koydu. Otururken yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Sanki kafasının içinde bir şey kapanmış gibiydi.

“Artık sizi neden buraya çağırdığımı anlatsam iyi olacak,” dedi ciddi bir sesle. “Bana kimin şantaj yaptığını bulmanızı istiyorum.” Durakladı. Kanepede huzursuzca kıpırdandı. “Özür dilerim, bu benim için hiç kolay değil.”

“Acele etmeyin. Şantaj herkesi gerer.” Başını sallayıp cinden bir yudum aldı.

“Şey, iki ay, hatta belki ondan daha önce içinde oğlumun başka bir adama yazdığı iki mektubun bulunduğu bir zarf aldım. Mektuplar Dr. Kindermann’a yazılmıştı. Oğlumun yazısını tanıdım tabii ki. Mektupları okumasam da yakınlık içerdiklerini biliyordum. Oğlum homoseksüel, Herr Günther. Bunu bir süredir biliyorum, bu yüzden mektubu gönderen kötü kişinin amaçladığı gibi bu benim için korkunç bir ifşa olmadı. Notunda bunu açıkça belirtmişti. Ayrıca elinde bana yolladıklarına benzer başka mektuplar da vardı. 1000 mark ödersem onları bana gönderecekti. Eğer reddedersem mektupları Gestapo’ya göndermekten başka alternatifi olmazmış. Bunu size söylememe gerek yok herhalde, Herr Günther, ama bu hükümet böyle talihsiz genç adamlara Cumhuriyet kadar açık fikirli bakmıyor. Erkekler arasındaki her türlü bağ, ne kadar zayıf olursa olsun

cezalandırılmalı, diye düşünülüyor. Reinhard'ın homoseksüel olduğunun anlaşılması on yıl boyunca toplama kampına gönderilmesi demek olur. Bu yüzden parayı ödedim, Herr Günther. Şoförüm parayı söylenen yere bıraktı. Bir hafta kadar sonra beklediğim gibi mektupları değil, sadece tek bir mektup aldım. Ona da, yazanın fikrini değiştirdiğini, yoksul olduğunu, mektupları teker teker almam gerektiğini ve elinde hâlâ on mektup olduğunu belirten isimsiz bir not eklenmişti. O zamandan beri neredeyse 5000 mark karşılığında dört tane mektubu geri aldım. Her seferinde bir öncekinden daha fazla para istedi."

"Oğlunuz bunu biliyor mu?"

"Hayır. En azından şimdilik ikimizin de acı çekmesi için bir neden göremiyorum." İçimi çektim. İtirazımı dillendirmek üzereydim ki beni durdurdu.

"Evet, bunun suçluyu bulmayı zorlaştıracağını ve Reinhard'ın size yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olabileceğini söyleyeceksiniz. Kesinlikle haklısınız tabii ki. Ama nedenlerimi bir dinleyin, Herr Günther.

"Birincisi oğlum düşünmeden hareket eden bir çocuktur. Büyük bir olasılıkla tepkisi bu şantajcıya cehenneme gitmesini söylemek olacaktır, para ödemek değil. Bu da onun kesinlikle tutuklanmasına yol açar. Reinhard benim oğlum ve annesi olarak onu çok seviyorum, ama o bir aptal ve pragmatizme dair hiçbir şeyi anlamaz. Bana kim şantaj yapıyorsa insan psikolojisini açıkgöz bir şekilde değerlendirdiğini düşünüyorum. Bir annenin, bir dulun tek oğlu için neler hissettiğini iyi biliyor, özellikle benim gibi zengin ve biraz da yalnız olan biriyse.

"İkinci olarak ben kendim de homoseksüellerin dünyasını biraz takdir ediyorum. Merhum Dr. Magnus Hirschfeld bu konuyla ilgili birkaç kitap yazdı. Gururla bunlardan birini de benim yayınladığımı söyleyebilirim. Bu, gizli ve biraz da kalleş bir dünya, Herr Günther. Bir şantajcının ayrıcalığı. Bu yüzden bu kötü insan aslında oğlumu tanıyor olabilir. Kadınlar ve erkekler arasında bile aşk şantaj için iyi bir neden olabilir özellikle de zina ya da Nazileri daha fazla ilgilendiren ırksal bir kirlilik söz konusuysa.

"Bu yüzden şantajcının kimliğini tespit ettiğinizde Reinhard'a söyleyeceğim ve ne yapılacağına o kadar verecek. Ama o zamana kadar bu konuda hiçbir şey

bilmeyecek.” Sorarcasına bana baktı. “Katılıyor musunuz?”

“Nedenlerinize itiraz edemem, Frau Lange. Bu durumu çok ciddi bir şekilde enine boyuna düşünmüş gibisiniz. Oğlunuzun mektuplarını görebilir miyim?” Başını evet anlamında sallayarak kanepenin yanındaki dosyaya uzandı, sonra tereddüt etti.

“Bu gerekli mi? Yani mektupları okumanız?”

“Evet, gerekli,” dedim kararlı bir şekilde. “Ve şantajcının notları da hâlâ elinizde mi?” Bana dosyayı verdi.

“Her şey burada,” dedi. “Mektuplar, isimsiz notlar.”

“Bunların hiçbirini geri istemedi mi?”

“Hayır.”

“Bu iyi. Bir amatörle karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor. Bu işi daha önce de yapmış olan birisi parayla birlikte notlarını da geri göndermenizi isterdi. Ona karşı herhangi bir kanıt toplamanızı engellemek için.”

“Evet, anlıyorum.”

İyimser bir şekilde kanıt dediğim şeylere baktım. Notlar ve zarflar belirgin bir özelliği olmayan iyi kalitede kâğıda daktilo ile yazılmış ve Batı Berlin’in çeşitli yerlerinden postaya verilmişti.

W.35, W.40, W.50, pulların hepsi Nazilerin iktidara gelişinin beşinci yılı anısına basılmıştı. Bu bana bir şey anlatıyordu. Yıldönümü 30 Ocakta gerçekleşmişti, demek oluyordu ki Frau Lange’nin şantajcısı çok sık pul almıyordu.

Reinhard Lange, mektupları yalnızca âşık olanların satın almaya zahmet edeceği, ciddiye alınması gerekecek kadar pahalıya mâlolan ağır kâğıtlara yazmıştı. El yazısı düzgün ve titiz, hatta dikkatliydi. Sadece yazıya bakarak içeriğinden çok daha fazla şey söyleyebilirdiniz. Bir Osmanlı hamam görevlisi bu mektuplarda itiraz edilecek bir şey bulamayabilirdi, ama Nazi Almanya’sında Reinhard Lange’nin aşk mektupları küstah yazarının kesinlikle bir göğüs dolusu pembe üçgenle KZ gezisi kazanmasına yeterdi.

“Bu Dr. Lanz Kindermann,” dedim, limon kokulu zarftaki isme bakarak.

“Onun hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?”

“Reinhard bir ara homoseksüellik için tedavi edilmeye ikna edilmişti. Başta çeşitli endokrin preparatları denedi, ama bunlar işe yaramadı. Psikoterapi daha fazla başarı şansı sunuyor gibiydi. Sanırım birkaç tane üst rütbeli Parti üyesi ve Hitler Gençliği'nden bazı çocuklar aynı tedaviden geçmiş. Kindermann bir psikoterapist ve Reinhard onunla ilk kez Kindermann’ın Wansse’deki kliniğine tedavi aramak için gittiğinde tanıştı. Ama onun yerine kendisi de bir homoseksüel olan Kindermann’la yakın bir ilişki içine girdi.”

“Cehaletimi bağışlayın, ama psikoterapi tam olarak nedir? Bu tür şeylere artık izin verilmediğini sanıyordum.”

Frau Lange başını iki yana salladı. “Tam olarak emin değilim. Ama sanırım akıl hastalıklarını genel fiziksel sağlığın bir parçası olarak tedavi etmeyi vurguluyor. Bunun Freud'dan ne açıdan farklı olduğunu sormayın, yalnız Freud Yahudiydi, Kindermann ise Alman. Kindermann’ın kliniği katı bir şekilde sadece Almanlara açık. İçki ve uyuşturucu gibi problemleri olan zengin Almanlar ve tıbbın şiroprakti gibi daha eksantrik tarafının çekici geldiği kişiler için. Ya da sadece pahalı bir şekilde dinlenmek isteyenler için. Kindermann’ın hastalarının arasında Führer’in yardımcısı Rudolf Hess de bulunuyor.”

“Dr. Kindermann’la hiç tanıştınız mı?”

“Bir kez. Ondan hoşlanmadım. Küstah bir Avusturyalı.”

“Hepsi öyle değil mi?” diye mırıldandım. “Küçük bir şantaj yapmayı deneyecek tipte biri olduğunu düşündünüz mü? Ne de olsa mektuplar ona yazılıyordu. Kindermann değilse bile ona yakın olan birisi olmalı. Ya da en azından mektupları ondan çalma fırsatı bulabilecek birisi.”

“Mektuplar ikisini de suçlu gösterdiği için Kindermann’dan şüphelenmediğimi itiraf ediyorum.” Bir an düşündü. “Bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama mektupların birinin eline nasıl geçtiğini hiç düşünmedim. Ama şimdi siz bahsedince çalınmış olmaları gerektiğine inanıyorum. Kindermann’dan çalındı galiba.”

Başımı salladım. “Pekâlâ,” dedim. “Şimdi size daha zor bir soru sormama izin

verin.”

“Sanırım ne söyleyeceğinizi biliyorum, Herr Günther,” dedi derin bir iç geçirerek. “Suçlunun kendi oğlum olabileceği ihtimalini değerlendirip değerlendirmediğimi soracaksınız.” Bana eleştirel bir şekilde bakıp ekledi: “Sizin hakkınızda yanılmadım, değil mi? Bu sadece soracağınızı umduğum alaycı bir soruydu. Şimdi size güvenebileceğimi biliyorum.”

“Bir dedektifin alaycı olması bir bahçıvanın bitkilerle arasının iyi olması gibidir, Frau Lange. Bu bazen başımı belaya sokuyor, ama çoğunlukla insanları küçümsememi engelliyor. Bu yüzden umarım bunu sizin de önceden düşündüğünüzü ve oğlunuzu bu soruşturmaya dahil etmemenizin en önemli nedeninin bu olduğunu ileri sürersem beni bağışlarsınız.” Hafifçe gülümsediğini görüp ekledim: “Sizi hiç küçümsemediğimi görüyorsunuzdur, Frau Lange?” Başını evet anlamında salladı. “Parasız kalmış olabilir mi?”

“Hayır. Lange Yayıncılık Şirketi’nin yönetim kurulu üyesi olarak tatmin edici bir maaş alıyor. Ayrıca babası tarafından onun için kurulan büyük bir vakıftan da geliri var. Doğru, kumar oynamayı seviyor. Ama bana göre ondan daha da kötüsü *Urania* diye hiç işe yaramayan bir ismin sahibi olması.”

“İsim mi?”

“Bir dergi. Astroloji ya da o tür bir saçmalıkla ilgili. Satın aldığından beri para kaybettirmekten başka hiçbir işe yaramadı.” Bir sigara daha yakıp ıslık çalacakmış gibi büzdüğü dudaklarıyla bir nefes çekti. “Ve eğer parasız kalırsa sadece bana gelip sorması gerektiğini bilir.”

Esefle gülümsedim. “Beni sevimli bulmayabilirsiniz, ama hiç benim gibi birini evlat edinmeyi düşündünüz mü?” Güldü. Devam ettim: “Çok şanslı bir genç adama benziyor.”

“Çok şımarıktır. Ve artık o kadar da genç değil.” Boşluğa baktı, belli ki gözleri sigara dumanını takip ediyordu. “Benim gibi zengin bir dul için Reinhard, iş hayatındaki insanların ‘zararına satış’ dediği şeyin ta kendisi. Hayatta insanın tek oğlunun yaşattığıyla kıyaslanabilecek bir hayal kırıklığı olamaz.”

“Gerçekten mi? Yaşlandıkça çocukların bir lütuf gibi geldiğini duymuştum.”

“Biliyor musunuz, alaycı biri için fazla duygusal gelmeye başlıyorsunuz. Sizin çocuğunuz olmadığını anlayabiliyorum. O yüzden izin verin bu konuda sizi aydınlatayım, Herr Günther. Çocuklar insanın yaşlılığının yansımasıdır. Yaşlanmanın bildiğim en hızlı yolu çocuklar. İnsanın çöküşünün aynası. En fazla da benim.”

Köpek bunu defalarca duymuş gibi esneyip kucağından atladı. Yerde gerinip kapıya doğru koştu. Sonra dönüp beklentiyle sahibine baktı. Frau Lange köpeğin bu kendini beğenmiş görüntüsünden rahatsız olmadan hayvanın dışarı çıkmasına izin vermek için ayağa kalktı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu josefin kanepesine geri gelerek.

“Başka bir not bekleyeceğiz. Sonraki para teslimatını ben yapacağım. Ama o zamana kadar Kindermann’ın kliniğini birkaç gün için kontrol etmem iyi bir fikir olabilir. Oğlunuzun arkadaşı hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Sanırım masraflar derken bunu kastediyordunuz, değil mi?”

“Kısa kalmaya çalışırım.”

“Çalışın,” dedi okul müdürü ses tonuyla. “Kindermann Kliniği’nin günlüğü yüz mark.”

Islık çaldım. “Çok saygın.”

“Şimdi izninizi istemeliyim, Herr Günther,” dedi. “Hazırlanmam gereken bir toplantı var.” Parayı cebime attım, sonra el sıkıştık. Bana verdiği dosyayı alıp kapıya gittim.

Uzun, tozlu koridordan ve salondan geçtim. Bir ses bağırdı: “Orada bekle. Seni dışarı ben çıkarmalıyım. Frau Lange konuklarını geçirmememden hoşlanmaz.”

Tokmağa elimi koydum ve yapış yapış bir şey hissettim. “Çok sıcak bir kişiliğin olduğu kesin.” Kara kazan salondan yalpalayarak gelirken kapıyı kızgın bir şekilde açtım. “Zahmet etme,” dedim elimi inceleyerek. “Sen bu toz yuvasında ne yapıyorsan ona geri dön.”

“Uzun süredir Frau Lange ile birlikteyim. Onun hiç şikâyeti olmadı,” diye

gürledi.

Şantajı bilip bilmediğini merak ettim. Ne de olsa havlamayan bir bekçi köpeğini tutmanın iyi bir nedeni olması gerekirdi. Sevginin hele de bu kadından bahsediyorsak söz konusu olduğunu düşünemiyordum. İnsanın zaman içinde bir timsahı sevmesi bile daha olasıydı. Birbirimize bir süre baktık. “Hanımefendi hep bu kadar çok sigara içer mi?” diye sordum.

Siyahi kadın bunu uzun süre düşündü, hileli bir soru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Sonunda olmadığına karar verdi. “Ağzında hep sigara vardır, doğru.”

“Açıklaması bu olmalı,” dedim. “Etrafında o kadar çok sigara dumanı varken senin burada olduğunu fark etmiyordur bile.” Yakıcı nefesinin altından küfredip kapıyı yüzüme çarptı.

Kurfürstendamm’dan şehir merkezine doğru sürerken düşüneceğim bir sürü şey vardı. Frau Lange’nin davasını ve cebimdeki bin markı düşündüm. Onun kesesinden güzel ve rahat bir sanatoryumda vereceğim kısa molayı, bunun bana geçici de olsa Bruno ve piposundan uzak kalma fırsatını sağlayacağını düşündüm; Arthur Nebe ve Heydrich’i hesaba katmıyordum bile. Belki uykusuzluğumu ve depresyonumu bile çözebilirdim.

Ama en çok da kartvizitimi ve ev telefonumu adını bile duymadığım Avusturyalı bir seçkine nasıl vermiş olabileceğimi düşünüyordum.

3

Çarşamba, 31 Ağustos

Wannsee'de Königstrasse'nin güneyindeki bölgede bir sürü özel klinik ve hastane vardı, yerlerde ve camlarda da hastalarda kullanıldığı kadar eter kullanılan şık, parlak yerler. Tedavi söz konusu olduğunda eşitlikçi olma eğilimindeydiler. Bir adam Afrika filinin bünyesine sahip olabilir, ama travma sonrası stres bozukluğu yaşıyormuş gibi tedavi edilebilirdi. Tabii ödeme gücü olduğu sürece en ünlü marka diş fırçasıyla tuvalet kâğıtları ve ona yardım eden rujlu hemşireler eşliğinde. Bu yüzden Wannsee'de banka hesabınız tansiyonunuzdan daha önemliydi.

Kindermann'ın kliniği sessiz bir yolun sonunda, ana gölün küçük bir kısmına doğru inen büyük, ama bakımlı bir bahçe içinde bulunuyordu. Arazide karaağaç ve kestane ağaçlarının yanı sıra sütunlu bir nhtım, bir kayıkhane, ortama daha duyarlı bir hava katmak üzere güzelce inşa edilmiş Gotik bir bina bulunuyor, bina ortaçağa aitmiş gibi bir telefon kulübesini andırıyordu.

Kliniğin kendisi beşik çatısı, küçük döner kulesi, ahşap taşıyıcıları, pencere tirizleri ve mazgallı kulesinin karışımıyla bir sanatoryumdan çok Ren kalesine benziyordu. Binaya bakarken çatısında darağaçları görmeyi ya da uzak mahzenlerden gelen çığlıklar duymayı bekler gibiydim. Ama ortalık sessizdi, etrafta da kimse yoktu. Sadece ağaçların gerisindeki gölde bulunan dört kişilik

bir ekibin uzaklardan gelen sesi kargaların gürültüyle yorum yapmasına neden oluyordu.

Ön kapıdan girerken yarasaların kendilerini alacakaranlığa bıraktığı saatlerde, dışarıda sürünen daha fazla hasta bulma şansım olacağına karar verdim.

Odam üçüncü kattaydı ve mutfaklara bakan harika bir manzarası vardı. Günde seksen marka en ucuz oda buydu. Odada dolaşırken elli mark ekstraya belki çamaşır sepeti gibi biraz daha büyük bir yer bulup bulamayacağımı merak ettim. Ama klinik doluydu. Bana yolu gösteren hemşire tek boş odanın benimki olduğunu söyledi.

Hemşire hoştu. Baltık balıkçı karısına benziyordu, ama tuhaf taşra sohbeti olmadan. Yatağımı açıp soyunmamı söylediğinde heyecandan neredeyse ölmek üzereydim. Frau Lange'nin hizmetçisi ve sonra bu hemşire, fark bir dinozorun ruja yabancı olması kadardı. Etrafta daha güzel hemşireler yok değildi. Alt katta bir sürü görmüştüm. Odam çok küçük olduğu için bana en azından çok iri bir hemşire vererek bunu telafi etmeye çalışmış olmalıydılar.

"Bar ne zaman açılıyor?" dedim. Mizah anlayışı güzelliğinden daha memnuniyet verici değildi.

"Burada alkole izin verilmiyor," dedi yanmayan sigarayı dudaklarımın arasından kaparak. "Ve sigara içmek de kesinlikle yasaktır. Dr. Meyer kısa süre içinde sizi görmeye gelecek."

"O ne, yardımcı pilot mu? Dr. Kindermann nerede?"

"Doktor, Bad Neuheim'de bir konferansta."

"Orada ne yapıyor, bir sanatoryumda mı kalıyor? Ne zaman geri dönecek?"

"Hafta sonunda. Dr. Kindermann'ın hastası mısınız, Herr Strauss?"

"Hayır, hayır, değilim. Ama günde seksen marka olabileceğimi düşünmüştüm."

"Dr. Meyer çok becerikli bir doktordur, sizi temin ederim." Henüz soyunmaya başlamadığımı fark edip sabırsızlıkla kaşlarını çattı, bir papağana iyi davranmaya çalışıyormuş gibi cık cık sesi çıkarmaya başladı. Ellerini sertçe çırpıp acele etmemi ve yatağa girmemi, Dr. Meyer'in beni muayene etmek

isteyeceğini söyledi. Beni kolayca soyabilecek durumda olduğunu görünce direnmemeye karar verdim. Hemşirem sadece çirkin olmakla kalmıyordu, hastalara karşı nasıl davranması gerektiğini de bostanda öğrenmiş olmalıydı.

O gidince okumak için yatağa yerleştim. Elimdeki sürükleyici diyebileceğiniz türde bir şey değildi, en fazla inanılmaz denebilirdi. Evet, doğru sözcük buydu: inanılmaz. Berlin'de her zaman Zenit ve *Hagal* gibi doğaüstüyle ilgilenen ve garip dergiler olmuştu, ama Maas'ın kıyılarından Memel'in sahillerine kadar hiçbir yerde Reinhard Lange'nin dergisi Urania'da yazanlarla kıyaslanacak bir şey yoktu. Dergiyi on beş dakika kadar karıştırmak Lange'nin tam bir kaçık olduğuna inanmama yetti. "Wotanizm ve Hristiyanlığın Gerçek Kökenleri", "Atlantis'in Kayıp Halkının İnsanüstü Güçleri", "Dünya Buz Teorisi Açıklandı", "Yeni Başlayanlar için Ezoterik Nefes Alma Egzersizleri", "Spiritüalizm ve Irk Hafızası", "Oyuk Dünya Teorisi", "Teokratik Miras olarak Yahudi Karşıtlığı", vs. Bu tür saçmalıklar yayımlayabilen birisi için ebeveynine şantaj yapmak onu ariosofik aydınlanmalar arasında meşgul eden sıradan bir aktivite olabilirdi.

Kendisi de pek sıradan olmayan Dr. Meyer bile okuduğum şeye şaşırdığını gizleyemedi.

"Genellikle bu tür şeyler okur musunuz?" diye sordu. Dergiyi Truva harabelerinde Heinrich Schliemann tarafından bulunan ilginç bir nesneymiş gibi evirip çevirdi.

"Hayır, pek sayılmaz. Merakım yüzünden satın aldım."

"Güzel. Doğaüstüne yönelik anormal bir ilgi genellikle dengesiz bir kişiliğin göstergesidir."

"Ben de az önce aynı şeyi düşünüyordum."

"Kuşkusuz herkes bu konuda benimle aynı fikirde değildir. Ama St. Augustine ve Luther gibi pek çok modern dini figürün görüşlerinin kökenleri muhtemelen nörotiktir."

"Öyle mi?"

"Aa, evet."

"Dr. Kindermann bu konuda ne düşünüyor?"

“Eh, Kindermann’ın çok sıra dışı teorileri vardır. Onun çalışmalarını anladığımdan emin değilim, ama çok zeki bir adamdır.” Bileğimi tuttu. “Evet, gerçekten çok zekidir.”

İsviçreli olan doktor üç parçalı yeşil, yün bir takım elbise giyiyor, kocaman bir güve benzeri bir papyon ve gözlük takıyordu. Hintli din adamlarına has uzun, beyaz bir sakalı vardı. Pijamamın kolunu kaldırıp bileğimin alt kısmına küçük bir sarkaç astı. Sarkacın salmımını bir süre seyrettikten sonra benim bir konuda anormal derecede depresif ve kaygılı hissettiğimi gösteren miktarda elektrik yaydığımı ifade etti. Bu etkileyici küçük bir gösteriydi, ama yine de bu kliniğe gelen herkesin söz konusu olan sadece faturası bile olsa bir konuda kaygılandığı veya depresyona girdiği düşünülürse çok da şaşırtıcı bir şey değildi. “Uykularınız nasıl?” dedi.

“Kötü. Gecede birkaç saat.”

“Hiç kâbus görür müsünüz?”

“Evet ve peyniri bile sevmem oysa ki.”

“Tekrarlayan rüyalarınız var mı?”

“Belirli bir şey yok.”

“Ya iştahınız?”

“Anlatabileceğim bir iştahım yok.”

“Ya seks hayatınız?”

“İştahım gibi. Söz etmeye değmez.”

“Kadınları çok düşünür müsünüz?”

“Sürekli.”

Birkaç not alıp sakalını kaşıdı: “Size ekstra vitamin ve mineral, özellikle magnezyum yazıyorum. Ayrıca bol sebze ve yosun içeren şekersiz bir diyet veriyorum. Kan temizleme tabletleriyle toksinlerinizden kurtulmanıza yardım edeceğiz. Ayrıca egzersiz yapmanızı da tavsiye ediyorum. Burada harika bir yüzme havuzu var, yağmur suyu banyosunu denemeyi de düşünebilirsiniz, çok canlandırıcı olduğunu göreceksiniz. Sigara içiyor musunuz?” Başımı evet anlamında salladım. “Bir süre için bırakmaya çalışın.” Not defterini hızla kapadı.

“Bunlar fiziksel sağlığınızın iyi hale gelmesine yardım edecektir. Bu arada psikoterapiyle zihinsel durumunuz üzerinde de bir etki yaratıp yaratamayacağımıza bakacağız.”

“Psikoterapi tam olarak nedir, Doktor? Beni bağışlayın, ama Nazilerin psikoterapiyi yozlaşmış olarak damgaladıklarını sanıyordum.”

“Aa, hayır, hayır. Psikoterapi psikanaliz değildir. Bilinçdışı zihne dayanmıyor. O tür şeyler Yahudiler için iyidir, ama Almanlar için hiçbir anlamı yoktur. Sizin de takdir edebileceğiniz gibi hiçbir psikoterapötik tedavi bedenden ayrı sürdürülemez. Biz burada akıl hastalığı semptomlarının ortaya çıkışına neden olan tutumları düzenleyerek onları hafifletmeyi amaçlıyoruz. Tutumlar kişilik ve kişiliğin çevresiyle ilişkisi tarafından şartlandırılır. Rüyalarınızın benim için tek önemi, rüya görüyor olmanızla sınırlı. Sizi, rüyalarınızı yorumlayarak ve cinsel anlamlarını keşfederek tedavi etme girişimi açıkçası çok saçma. İşte yozlaşmış olan şey budur.” Sıcak bir şekilde güldü. “Ama bu Yahudileri ilgilendiren bir sorun, sizi değil, Herr Strauss. Şu anda sizin için en önemli şey iyi bir gece uykusu çekmeniz.” Bunu söylerken tıp çantasını aldı, bir şırınga ve küçük bir şişe çıkarıp yatağın yanındaki konsola koydu.

“O nedir?” diye sordum tereddütle.

“Hiyosin,” dedi, koluma cerrahi ispirto sürerek.

Mumyalama sıvısı gibi kolumda ilerleyen sıvı soğuktu. Saniyeler sonra beni bilince bağlayan ipler gevşedikçe Kindermann’ın kliniğinde gizlice dolaşmak için başka bir gece bulmam gerektiğini düşündüm ve sürüklenirken kıyıdan yavaşça uzaklaştım. Şimdiden Meyer’in sesi ne dediğini duyamayacağım kadar geride kalmıştı.

Klinikte kaldığım dört günden sonra dört aydır hissettiğimden daha iyi hissetmeye başlamıştım. Vitaminlerin, yosun ve çiğ sebze diyetinin yanı sıra hidroterapiyi, doğal tedaviyi ve solaryum tedavisini denedim. Gözbebeklerim, avuç içlerim ve tırnaklarım incelenerek sağlık durumumla ilgili daha ileri teşhisler kondu ve bende kalsiyum yetmezliği olduğu söylendi; ve bana otojenik

rahatlama tekniği öğretildi. Dr. Meyer, Jung'un "bütünsellik yaklaşımı" dediği yöntemle ilerleme kaydediyor ve depresyonuma elektroterapiyle saldırmayı teklif ediyordu. Ve ben daha Kindermann'ın ofisini araştırmayı başaramasam da yeni bir hemşirem vardı. Reinhard Lange'nin klinikte birkaç ay kaldığını hatırlayan gerçek bir güzel, Marianne. Üstelik patronu ve klinikteki işleri rahatça konuşma konusunda da bir istek sergiliyordu.

Sabah yedide bir bardak greyfurt suyu ve neredeyse veterinerlikte kullanılan çeşitlilikteki haplarımla beni uyandırdı.

Kalçalarının kıvrımını ve sarkık göğüslerinin üniformasını germesini zevkle seyrederken perdeleri açışını, güzel günü ortaya çıkarışını izledim ve çıplak vücudunu da bu kadar kolayca gözler önüne sermesini diledim.

"Bu güzel günde nasılsın bakalım?" diye sordum.

"Korkunç," diye yüzünü buruşturdu.

"Marianne, bunun tam tersi olması gerektiğini biliyorsun değil mi? Korkunç hissetmesi gereken benim ve nasıl olduğumu sorması gereken de sensin."

"Özür dilerim, Herr Günther, ama burada çok sıkılıyorum."

"Neden yanıma gelip bana anlatmıyorsun? Başka insanların problemlerini dinleme konusunda çok iyiyimdir."

"Başka şeylerde de çok iyi olduğunuza eminim," dedi gülerek. "Meyve suyunuza bromür koymalıyım."

"Onu yapmanın ne anlamı olur ki? İçimde zaten bir eczane var. Ekstra bir kimyasalın fazla bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Çok şaşırabilirsiniz."

Uzun boylu, atletik görünümlü Frankfurtlu sarışının gergin bir mizah anlayışı ve biraz da utangaç bir gülümsemesi vardı ki bu kendine güveninin az olduğunu gösteriyordu. Aşikâr çekiciliği düşünülünce bu biraz tuhaftı.

"Eczaneymiş," diye güldü. "Birkaç vitamin ve gece uyumanıza yardımcı olacak bir şey. Bazılarının aldıklarına kıyasla bunlar hiçbir şey."

"Anlat bana."

Omuz silkti. "Uyanmalarına yardım edecek bir şeyler, depresyonla

savaşmalarına yardım edecek uyarıcılar.”

“Kadınsı erkekler için ne kullanıyorlar?”

“Aa, onlar. Eskiden hormon verirlerdi, ama işe yaramadı. Bu yüzden şimdi kaçınma terapisini deniyorlar. Ama Goering Enstitüsü’nde bunun tedavi edilebilir bir bozukluk olduğunu söylemelerine rağmen özel hayatta bütün doktorlar temel durumu etkilemenin zor olduğunu söylüyor. Kindermann da bunu iyi biliyor olmalı. Sanırım bu konuda kendisi de biraz sıcak. Bir hastaya psikoterapinin yalnızca homoseksüellikten kaynaklanan nörotik reaksiyonlarla baş etmede yardımcı olabileceğini söylediğini duydum. Hastanın kendisini kandırmasını engellemeye yardımcı oluyormuş.”

“O zaman hastanın endişe etmesi gereken tek şey Kısım 175 olur.”

“O ne?”

“Alman Ceza Kanunu’nun homoseksüelliği suç olarak tanımlayan kısmı. Reinhard Lange’ye öyle mi oldu? Sadece durumuyla ilişkili nörotik reaksiyonlar için mi tedavi edildi?” Hemşire başını sallayıp yatağımın kenarına oturdu. “Bana şu Goering Enstitüsü’nü anlat. Şişko Hermann'la bir bağlantısı var mı?”

“Matthias Goering onun kuzeni. Enstitü, Goering adının sağladığı korumayla psikoterapi yapmak için var. Goering olmasaydı, Almanya’da adına yakışır çok az akıl sağlığı olurdu. Naziler sırf öncüsü bir Yahudi diye psikiyatrik tıbbı yok ederlerdi. Her şey çok büyük bir ikiyüzlülük. Çoğu özelde Freud’la aynı görüşte olmasına rağmen başkalarının yanında onu kötülüyorlar. Ravensbrück yakınında SS için kurulan sözde Ortopedi Hastanesi bile SS’e hizmet veren bir akıl hastanesinden başka bir şey değil. Kindermann, Goering Enstitüsü'nün kurucu üyesi olmanın yanı sıra orada da danışmanlık yapıyor.”

“Peki, Enstitü’yü kim kurdu?”

“İşçi Cephesi ve Luftwaffe.”

“Elbette. Başbakanın küçük kasası.” Marianne’in gözleri kısıldı. “Var ya, sen çok fazla soru soruyorsun. Nesin sen, polis filan mı?” Yataktan çıkıp geceliğimi giydim. “Öyle bir şey,” dedim.

“Burada bir dava üzerinde mi çalışıyorsun?” Gözleri heyecanla irileşti.

“Kindermann’ın da dahil olduğu bir şey mi?”

Pencereyi açıp bir an için dışarı eğildim. Sabah havası nefes almak için güzeldi hatta mutfaktan gelen kokular bile. Ama bir sigara daha iyi olurdu. Pencerenin pervazından son paketimi alıp bir sigara yaktım. Marianne’in gözleri elimdeki sigaraya onaylamaz bir şekilde baktı.

“Sigara içmemen gerektiğini biliyorsun.”

“Kindermann’ın olaya dahil olup olmadığını bilmiyorum,” dedim. “Geldiğimde ben de bunu öğrenmeyi umuyordum.”

“Benim için endişelenmene gerek yok,” dedi hararetli bir şekilde. “Ona ne olduğu umurumda bile değil.” Kollarını göğsünde kavuşturup ağaya kalkarken dudaklarında daha sert bir ifade vardı. “O adam tam bir pislik. Biliyor musun, daha geçen hafta kimse olmadığı için bütün hafta sonu çalıştım. Bana nakit olarak fazla mesai ödeyeceğini söyledi. Ama paramı hâlâ vermedi. Öyle bir domuz işte. Ben de kalkıp bir elbise aldım. Ne kadar aptalım. Beklemeliydim. Şimdi kiramı ertelemek zorunda kaldım.”

Bana bir masal anlatıp anlatmadığına karar vermeye çalışırken gözlerindeki yaşları gördüm. Eğer rol yapıyorsa, çok iyiydi. İki şekilde de biraz takdiri hak ediyordu.

Burnunu sildi. “Bana da bir sigara verir misin, lütfen?”

“Tabii.” Ona paketi uzatıp bir kibrit yaktım.

“Kindermann, Freud’u tanıyordu,” dedi, ilk nefeste hafifçe öksürerek. “Viyana Tıp Fakültesi’nde öğrenci olduğu zamandan. Mezun olduktan sonra bir süre Salzburg Akıl Hastanesi'nde çalışmış. Aslında Salzburg’ludur. 1930’da amcası öldüğünde ona bu evi bırakmış, o da burayı kliniğe çevirmeye karar vermiş.”

“Onu çok iyi tanıyor gibisin.”

“Geçen yaz sekreteri birkaç hafta hastalandı. Kindermann benim biraz sekreterlik deneyimim olduğunu biliyordu. Tarja yokken bir süre onun yerini almamı istedi. Onu oldukça iyi tanıma fırsatı buldum. Ondan hoşlanmayacak kadar iyi. Burada daha fazla kalmayacağım. Bıktım artık. İnan bana, burada benim gibi hisseden bir sürü insan var.”

“Aa? Ondan intikam almak isteyebilecek biri düşünebiliyor musun? Ona karşı kin tutan birisi olabilir mi?”

“Ciddi kinden bahsediyorsun herhalde? Basit bir mesai ücreti gibi bir şey değil.”

“Herhalde,” dedim izmariti pencereden dışarı atarak.

Marianne başını iki yana salladı. “Hayır, bir dakika. Birisi vardı. Üç ay önce Kindermann erkek hemşirelerden birini sarhoş olduğu için kovdu. Adam pisliğin tekiydi ve kimsenin o gittiği için üzüldüğünü sanmıyorum. Ben orada değildim, ama giderken Kindermann'a çok ağır hakaretler ettiğini duydum.”

“Bu erkek hemşirenin adı neydi?”

“Hering, Klaus Hering galiba.” Saatine baktı. “Hey, işime dönmeliyim. Bütün sabahı seninle konuşarak geçiremem.”

“Son bir şey daha,” dedim. “Kindermann’ın ofisine bakmam lazım. Yardım edebilir misin?” Başını iki yana salladı. “Sen olmadan yapamam, Marianne. Bu geceye ne dersin?”

“Bilmiyorum. Ya yakalanırsak?”

“‘Biz’ diye bir şey yok. Sen etrafa göz kulak olacaksın, birisi seni görürse bir ses duyduğunu, ona baktığını söylersin. Bense riske girmek zorundayım. Belki uyurgezer olduğumu falan söylerim.”

“Aa, bu çok iyi.”

“Hadi Marianne, ne diyorsun?”

“Tamam, yapacağım, Ama gece yarısından sonraya bırak, her yeri o zaman kilitliyoruz. Saat 00.30’da solaryumda buluşalım.”

Cüzdanımdan elli mark çıkardığımı görünce yüz ifadesi değişti. Parayı beyaz, ütülü üniformasının göğüs cebine sıkıştırdım. O ise tekrar çıkardı.

“Bunu alamam,” dedi. “Bunu yapmamalısın.” Parayı geri vermesini önlemek için yumruğunu kapatıp sıktım.

“Bak, bu sadece durumunu düzeltmene yardımcı olmak için, en azından paranı alana kadar.” Bana şüpheyle baktı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Bu bana pek doğru gelmedi. Bu kadar parayı bir haftada

kazanıyorum. Durumumu düzeltmekten çok daha fazlasını yapacak.”

“Marianne,” dedim. “İki yakanın bir araya gelmesi iyi bir şeydir, ama bir de kravat takabilirsen harika olur.”

4

Pazartesi, 5 Eylül

“Doktor bana elektroterapinin hafızayı karıştırmak gibi geçici bir yan etkisi olduğunu söyledi. Onun dışında kendimi harika hissediyorum.” Bruno bana endişeyle baktı. “Emin misin?”

“Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.”

“Yerinde olmak istemezdim, öyle elektrik yemek filan.” Genzinden güldü. “Yani Kindermann’ın kliniğindeyken bulmayı başardığın şey her neyse geçici olarak kafanın içinde kaybolmuş durumda, öyle mi?”

“O kadar kötü değil. Ofisine bakmayı başardım. Ve bana onun hakkında her şeyi anlatan çok çekici bir hemşire de vardı, Kindermann Luftwaffe Tıp Fakültesi’nde öğretim üyesi ve Parti’nin Bleibtreustrasse’deki özel bir kliniğinde danışman. Nazi Doktorları Derneği’ne ve Herrenklub’a üyeliğini de unutmamak gerek. “

Bruno omuz silkti. “Adam altın kaplama. Ne olmuş yani?”

“Altın kaplama, ama tam olarak bir hazine değil. Personeli tarafından pek sevilmiyor. Kovduğu ve ona kin tutacak birine benzeyen bir adamın adını öğrendim.”

“Bu pek büyük bir neden değil, öyle değil mi? Kovulmak yani?”

“Hemşire Marianne’e göre klinik eczanesinden ilaç çaldığı için kovulması bilinen bir gerçekmiş. Muhtemelen onları sokakta satıyordu. Yani tam olarak

Kurtuluş Ordusu’na katılacak bir tip değil, öyle değil mi?”

“Bu adamın bir adı var mı?”

İyice düşündüm, sonra cebimdeki not defterimi çıkardım. “Sorun değil,” dedim. “Buraya yazmıştım.”

“Hafızası arızalı bir dedektif. Bu harika.”

“Sakin ol, işte buldum. Klaus Hering.”

“Bakalım Alex’te onunla ilgili bir şey var mı?” Telefonu açıp numarayı çevirdi. Konuşması birkaç dakika sürdü. Bu hizmeti için bir polise ayda elli mark ödüyorduk. Ama Klaus Hering temizdi.

“Peki, paranın nereye gitmesi gerekiyor?”

Frau Lange’ye önceki gün gelen ve Bruno’nun da beni klinikten aramasına neden olan isimsiz notu uzattı.

“Notu hanımefendinin şoförü buraya bizzat getirdi,” diye açıkladı, ben şantajcının son tehdit ve talimatlarını okurken. “Bin mark bir Gerson torbasına konacak ve bu öğleden sonra Hayvanat Bahçesi’ndeki Tavuk Yuvası’nın dışında bulunan çöp kutusuna bırakılacak.”

Camdan dışarı baktım. Yine ılık bir gündü. Hayvanat Bahçesi’nde bir sürü insan olacağı kesindi.

“İyi bir yer,” dedim. “Görülmesi zor, takip edilmesi daha da zor olacaktır. Hatırladığım kadarıyla Hayvanat Bahçesi’nde dört çıkış var.” Çekmecemden bir Berlin haritası bulup masaya açtım. Bruno gelip omzumun üstünden baktı.

“Peki, nasıl yapacağız?” diye sordu.

“Sen torbayı bırakacaksın, ben gezintiye çıkmış birini oynayacağım.”

“Daha sonra çıkışlardan birinde beklememi istiyor musun?”

“Dörtte bir şansın var. Hangi yolu tercih edersin?”

Haritayı bir süre inceledi, sonra kanal çıkışını işaret etti. “Lichtenstein Köprüsü. Diğer tarafta, Rauch Strasse’de bir araba bekleteceğim.”

“O zaman senin de bir araban olsa iyi olur.”

“Ne kadar bekleyeceğim? Yani Hayvanat Bahçesi akşam dokuza kadar açık, Tanrı aşkına.”

“Akvaryum çıkışı altıda kapanıyor, bu yüzden sırf seçeneklerini açık tutmak için bile olsa sanırım o saatten önce gelir. Bizi o zamana kadar görmezsen eve gidip aramamı bekle.”

Uçak büyüklüğünde camdan bir sundurmayı andıran Zoo İstasyonu’nda indim, Hardenbergplatz’dan Berlin Hayvanat Bahçesi’nin ana girişine kadar yürüdüm. Bu giriş Planetaryum’un güneyine doğru kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Akvaryum’u da içeren bir bilet ve turist gibi görünmek için bir rehber kitap alıp ilk olarak Fil Evi’ne doğru yürüdüm. Garip bir adam gizlemeye çalıştığı resim defterine bir şeyler karalıyordu, ben yaklaşınca kaçtı. Girişteki korkuluklara dayanıp adamın ilginç davranışının diğer ziyaretçiler geldikçe tekrarlanışını seyrettim. Adam yavaş yavaş gerileyip sonunda kendini yine benim yanımda dikilirken buldu. Onun sefil çizimleriyle ilgilendiğimi varsaymasına sinirlenip boynumu omzunun üstünden uzattım, kameramı yüzüne doğru salladım.

“Belki de fotoğrafçılığa başlamalısın,” dedim neşeyle. Bir şeyler hırlayıp geri çekildi. Dr. Kindermann’a göre biri, diye düşündüm. Tam bir kaçık. Her türlü şov ya da sergide size en ilginç gösteriyi sunanlar hep insanlar olur.

On beş dakika sonra Bruno’yu gördüm. Yürüyüp geçerken beni ya da filleri görmedi. İçinde paranın bulunduğu küçük Gerson torbası kolunun altındaydı. Biraz ilerleyip önüme geçmesini bekledim ve arkasından yürüdüm.

Bruno, Tavuk Yuvası’nın önünde durdu. Sarmaşıklarla kaplı, ahşap taşıyıcılı kırmızı tuğladan küçük yapı, av kuşlarının evinden çok köydeki bir içki mahzenine benziyordu. Bruno etrafına bakınıp torbayı bir bankın yanındaki çöp kutusuna attı. Hızla uzaklaşıp doğuya, kendi seçtiği Landwehr Kanalı’ndaki çıkışa doğru yürüdü.

Tavuk Yuvası’nın karşısındaki büyük kum taşı kayalık Berberi koyunlarının eviydi. Rehber kitaba göre burası Hayvanat Bahçesi’nin simgelerinden biriydi, ama bu yürüyen kırpıntıların yabani hayatta yaşadığı yerin iyi bir taklidi olamayacak kadar teatral göründüğünü düşünüyordum. Gerçekten mümkün olsa, fena halde abartılmış bir Parsifal operasının sahnesinde bulabileceğiniz bir şey

gibiydi. Orada bir süre bekleyip koyunlar hakkında bir şeyler okudum, sonunda son derece yavan olan bu yaratıkların birkaç fotoğrafını çektim.

Koyun Kayası'nın arkasında, Tavuk Yuvası'nın ön tarafını, hatta bütün Hayvanat Bahçesi'ni görmenin mümkün olduğu yüksek bir kule vardı. Oraya girmek için verilen on fenik bir tuzağa düşmek istemeyen herhangi biri için uygun bir para, diye düşündüm. Aklımda bu düşünceyle Tavuk Yuvası'ndan uzaklaşıp göle doğru giderken Tavuk Yuvası'nın uzak ucundan koyu renk saçlı, gri spor ceketli on sekiz yaşlarında bir genç çıktı. Etrafına bile bakmadan çöp sepetinden Gerson torbasını hızla alıp Ka-De-We mağazasına ait olan başka bir torbanın içine koydu. Sonra hızla yanımdan geçti. Uygun bir mesafeden onu takibe başladım.

Genç, Fas tarzı Antilop Evi'nin dışındaki bronzdan yapılma sentor heykellerinin önünde kısa bir süre durdu. Bense rehber kitabına gömülmüş bir turist edasıyla yanından geçip Çin Tapınağı'na doğru yürüdüm. Birkaç kişinin arkasına gizlenip gözümün kıyısıyla onu izledim. Tekrar yürümeye başladı. Galiba Akvaryum'a ve güney çıkışına doğru gidiyordu.

Hayvanat Bahçesi'ni Budapester Strasse'ye bağlayan büyük, yeşil binada görmeyi bekleyeceğiniz son şey balıklardı. Taştan gerçek boyutlardaki bir İguanodon, başka bir dinozorun kafası şeklinde yapılmış olan kapının yanında yükseliyordu. Akvaryum'un duvarları, bir köpekbalığını bütün olarak yutabilecek tarih öncesi yaratıkları tasvir eden yazılar ve taş rölyeflerle kaplanmıştı. Bu eski süslemeler Akvaryum'un diğer sakinleri olan sürüngenlere tercih edilebilirdi.

Adamımın ön kapıda kaybolduğunu görüp Akvaryum'un karanlık iç kısmında onu kolayca gözden kaçırabileceğimi fark edince hızlandım. İçeri girince onu kaybetmenin bir olasılıktan çok ne kadar mümkün olduğunu daha iyi anladım, çünkü içerideki ziyaretçi sayısı nereye gittiğini görmeyi çok zorlaştırıyordu.

En kötüsünü tahmin edip aceleyle caddeye açılan diğer kapıya doğru yürüdüm ve bir balıktan çok yüzen mayına benzer bir yaratığın bulunduğu tanktan geri dönen gençle neredeyse burun buruna geldim. Genç, sürüngenlere giden mermer

basamakların önünde tereddüt edip çıkışa doğru yürüdü, Akvaryum ve Hayvanat Bahçesi’nden çıktı.

Budapester Strasse'de bir grup okul öğrencisinin arkasında kaldım, rehber kitabı atıp yanımda taşıdığım yağmurluğu giydim, şapkamın kenarını kaldırdım. Birini takip ederken görünüşünüzde ufak tefek değişiklikler yapmak önemliydi. Bir de açık alanda kalmak gerekiyordu. Siz kapı eşiklerine sığınmaya başladığınızda adamınız şüphelenirdi. Ama bu genç adam Wittenberg Platz’ı geçip Berlin’in en büyük mağazası olan Kaufhaus des Westens, yani Ka-De-We’ye girerken arkasına hiç bakmadı.

Çocuğun öteki torbayı sadece peşindekilerden, çıkışlardan birinde Gerson torbası taşıyan birini bekleyen kişilerden kurtulmak için kullandığını düşünmüştüm. Ama şimdi bir de takas görmek üzere olduğumu fark ettim.

Ka-De-We’nin üçüncü katındaki bira restoranı öğlen içicileriyle doluydu. Sosis tabaklarının ve masa lambası yüksekliğindeki bira bardaklarının başında duygusuzca oturuyorlardı. Parayı taşıyan çocuk birini arıyormuş gibi masaların arasında dolaştı, sonunda tek başına oturan mavi takım elbiseli bir adamın karşısına oturdu. İçinde para olan torbayı onunla aynı olan, yerdeki torbanın yanına koydu.

Boş bir masa bulup oturdum, menüyü inceliyormuş gibi yaptım. Bir garson geldi. Karar vermediğimi söyledim, tekrar uzaklaştı.

Mavi takım elbiseli adam ayağa kalktı, masaya birkaç bozukluk bıraktı, eğilip içinde para olan torbayı aldı. İkisi de hiçbir şey söylemedi.

Mavi takım elbiseli adam restorandan dışarı çıkarken onu takip ettim. Fidye söz konusu olduğunda daima geçerli olan en büyük kurala uyardım: her zaman paranın peşinden git.

* * *

Nollendorfplatz’daki Metropol Tiyatrosu'nun büyük kemerli girişi ve minareye benzer ikiz kuleleriyle, monolitik, neredeyse Bizans’ı andıran bir

yapısı vardı. Büyük payandaların dibindeki rölyeflerde birbirine geçmiş yirmi kadar çıplak figür görünüyordu. Burası bakire kurban etmeye başlamak için ideal bir yere benziyordu. Tiyatronun sağ tarafındaki büyük ahşap kapıdan arka tarafında birkaç tane yüksek binanın bulunduğu, futbol sahası büyüklüğündeki otoparka çıkılıyordu.

Mavi Takım Elbiseli'yi bu binalardan birine kadar takip ettim. Girişteki posta kutularında bulunan isimlere baktım. Dokuz numarada K. Hering'in adını görünce sevindim. Sonra yolun karşısındaki B-Bahn istasyonundan Bruno'yu aradım.

Ortağımın eski DKW'si ahşap kapıya gelince yolcu koltuğuna binip otoparkın diğer tarafını, binalara en yakın olan yeri işaret ettim. Hâlâ boş olan birkaç park yeri vardı. Tiyatroya en yakın olanlar sekizdeki gösteriye gelenler tarafından kapılmıştı.

"Şurası adamımızın evi," dedim. "İkinci kat. Dokuz numara."

"Adını öğrendin mi?"

"Klinikten arkadaşımız Klaus Hering."

"Bu çok hoş. Nasıl biri?"

"Benim boyumda, zayıf, sırım gibi, açık renk saçları var, çerçevesiz gözlük takıyor, otuz yaşlarında. İçeri girdiğinde mavi takım elbise giyiyordu. Evden ayrılırsa içeri girip aşk mektuplarını bulmaya çalış. Yoksa sadece bekle. Ben ne yapmamı istediğini öğrenmek için müşteriye gideceğim. Başka talimatı olursa bu gece dönerim. Olmazsa sabah altıda nöbeti devralmak için gelirim. Soru var mı?" Bruno başını iki yana salladı. "Karını aramamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Katia benim çalışma saatlerime alıştı artık, Bernie. Hem zaten benim evde olmamam havayı temizler. Hayvanat Bahçesi'nden döndüğümde oğlum Heinrich'le bir tartışma daha yaşadım."

"Bu kez konu neydi?"

"Sadece gidip motorlu Hitler Gençliği'ne katılmış, hepsi bu."

Omuz silktim. "Er ya da geç normal Hitler Gençliği'ne katılmak zorunda kalacaktı zaten."

“O küçük domuzun katılmak için bu kadar acele etmesi gerekmiyordu, hepsi bu. Sınıfındaki diğer çocuklar gibi alınmayı bekleyebilirdi.”

“Hadi, olaya bir de iyi yanından bak. Motorun nasıl sürüleceğini ve nasıl bakılacağını öğretecekler. Onu yine de Naziye çevirecekler tabii, ama en azından becerisi olan bir Nazi olacak.”

Taksiyle arabamı bıraktığım Alexanderplatz’a dönerken oğlunun mekanik beceriler kazanması olasılığının Heinrich’in yaşındayken bisiklet şampiyonluğu kazanan bir adam için fazla bir teselli olmadığını düşündüm. Ve bir konuda haklıydı: Heinrich gerçekten küçük bir domuzdu.

Geldiğimi haber vermek için Frau Lange’yi aramadım. Herberstrasse’ye vardığımda saat sadece sekiz olmasına rağmen ev karanlık ve itici görünüyordu. Sanki evdekiler dışarı çıkmış veya yatmış gibiydi. Ama bu da işin olumlu yanlarından biriydi. Bir davayı çözdüyseniz sizin gelişinize ne kadar hazırlıksız olurlarsa olsunlar her zaman sıcak karşılanacağınız kesindi.

Arabayı park ettim, ön merdivenleri çıkıp zili çaldım. Neredeyse aynı anda kapının üstündeki pencerede bir ışık yandı ve bir dakika sonra kapı açıldı, kara kazanın huysuz suratı göründü.

“Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

“Daha yeni sekiz oldu,” dedim. “Berlin’de perdeler yeni açılıyor, restorandakiler hâlâ menüyü inceliyor ve anneler çocuklarının yatma saati geldiğini düşünüyorlar. Frau Lange evde mi?”

“Kendisi, beyefendi ziyaretçilere uygun şekilde giyinik değil.”

“Önemli değil. Ben de çiçek ya da çikolata getirmedim zaten. Bir beyefendi olmadığım da kesin.

“Bu konuda haklısın.”

“Bu bedavaydı. Sırf sen söyleneni yapmak için iyi bir ruh haline gir diye. Acil bir konu için buradayım. Beni görmek isteyecektir ya da neden içeri alınmadığımı soracaktır. Bu yüzden neden gidip geldiğimi haber vermiyorsun?”

Aynı odada, yunus balığından kolçakları olan kanepede bekledim. Kanepeyi

ikinci sefer de sevmedim, özellikle de bu kez üzeri büfenin altındaki minderinde uyumakta olan devasa kedinin kızıl tüyleriyle kaplı olduğu için. Frau Lange içeri girdiğinde hâlâ pantolonumdaki tüyleri temizlemekle meşguldüm. İri göğüslerini pembe bir deniz canavarının ikiz kamburu gibi ortada bırakan ipekli yeşil bir gecelik ve ona uyan terlikler giymişti. Elinde yanmayan bir sigara vardı. Köpek, sahibinin nasır yakısı kaplı topuklarının dibinde aptal gibi duruyor, Frau Lange'nin bedeninden eski, tüylü bir fular gibi uzanan boğucu İngiliz lavantası kokusuyla burnu kırışıyordu. Frau Lange'nin sesi hatırladığımdan daha erkeksiydi.

"Sadece Reinhard'ın bu işle bir ilgisi olmadığını söyleyin bana," dedi buyurgan bir şekilde.

"Kesinlikle yok."

Rahatlayarak iç geçirirken deniz canavarı biraz çöktü. "Tanrı'ya şükür," dedi. "Peki, bana şantaj yapanın kim olduğunu biliyor musunuz, Herr Günther?"

"Evet. Eskiden Kindermann'ın kliniğinde çalışan bir adam. Klaus Hering adında bir erkek hemşire. Bu adın sizin için fazla bir anlamı olacağını sanmıyorum, ama Kindermann birkaç ay önce onu kovmuş. Tahminimce orada çalışırken oğlunuzun Kindermann'a yazdığı mektupları çaldı."

Frau Lange oturup sigarasını yaktı. "Ama eğer Kindermann'a karşı kin besliyorsa neden bana saldırıyor?"

"Sadece tahmin ediyorum, ama bence bunun nedeni sizin mal varlığınız. Kindermann zengin, ama sizin onda biriniz kadar zengin olduğunu sanmıyorum. Üstelik parasının çoğu kliniğe bağlı olmalı. Ayrıca SS'te bazı dostları var, bu yüzden Hering sizi sıkıştırmanın daha güvenli olduğunu düşünmüştür. Öte yandan daha önce Kindermann'ı deneyip eli boş çıkmış da olabilir. Bir psikoterapist olarak oğlunuzun mektuplarını eski bir hastanın fantezileri olarak kolayca açıklamış olabilir. Ne de olsa bir hastanın doktoruna bağlanması nadir görülen bir şey değil. O doktor, Kindermann kadar iğrenç biri olsa bile."

"Onunla tanıştınız mı?"

"Hayır, ama klinikte çalışanlardan duyduklarım böyle."

“Anlıyorum. Peki, şimdi ne olacak?”

“Hatırladığıma göre bunun oğlunuza bağlı olduğunu söylemiştiniz.”

“Tamam. Diyelim ki işleri bizim için halletmenizi istedi. Ne de olsa kısa sürede bu işi başardınız. Sonraki rotanız ne olurdu?”

“Şu anda ortağım, Herr Stahlecker, dostumuz Hering’i Nollendorfplatz’daki evinde gözaltında tutuyor. Hering dışarı çıkar çıkmaz Herr Stahlecker eve girip mektuplarınızı bulmaya çalışacak. Ondan sonra üç olasılığınız var. Birisi her şeyi unutmak. Diğeri konuyu polise bırakmak. Bu durumda Hering oğlunuza karşı suçlamalarda bulunabilir. Ya da Hering’e güzel bir sopa çektirebilirsiniz. Ciddi bir şey değil tabii. Sadece onu uyarıp dersini verecek kadar iyi bir korku. Şahsen ben her zaman üçüncü seçeneği tercih ederim. Kim bilir? Belki paranızın bir kısmını geri bile alabilirsiniz.”

“Ah, o sefil adamı elime geçirmeyi isterdim.”

“O tip şeyleri bana bıraksanız daha iyi olur, ha? Sizi yarın ararım. Oğlunuzla birlikte neye karar verdiğinizi söylersiniz. Şansımız varsa o zamana kadar mektupları geri almış bile olabiliriz.”

Kutlama için bana sunduğu konyağı almak için zorlanmam gerekmiyordu. Bu, tadının çıkarılması gereken mükemmel bir şeydi. Ama yorgundum, Frau Lange ve deniz canavarı kanepede bana katıldığında gitme zamanının geldiğini anladım.

O sırada Kurfürstendamm’ın biraz güneyinde bulunan Fasanenstrasse’deki büyük bir evde yaşıyordum. Evim hiç gitmediğim bütün tiyatrolara ve restoranlara çok yakındı.

Güzel, sessiz bir caddeydi. Hepsi beyaz olan evlerin sahte kemerli girişleri ve atlant destekli gösterişli cepheleri vardı. Ucuz değildi. Ama bu ev ve ortağım iki yıldır tadını çıkardığım tek lüksümdü.

Birincisi benim için ikincisinden daha başarılı olmuştu. Bergama Sunağı’ndakinden daha fazla mermerin olduğu etkileyici holden tavanları

tramvay yüksekliğinde olan süit odalarının bulunduğu ikinci kata çıkılıyordu. Alman mimar ve müteahhitler cimrilikleriyle tanınmıyordu.

Ayaklarını genç bir âşık gibi açıyordu. Kendime sıcak bir banyo hazırladım.

Uzun süre küvette yatıp dik açılarla tavanda asılı duran ve son derece gereksiz bir biçimde banyonun yüksek bölgelerinde kozmetik bölmeler yaratan vitraylı camlara baktım. Hangi mantıklı nedenle böyle bir şeyin inşa edildiğini bir türlü çözemiyordum.

Banyo penceresinin dışında, bahçenin yalnız, ama heybetli ağacına bir bülbül tünemişti. Onun basit şarkısına Hitler'in söylediği şarkıdan daha fazla güvendiğimi hissettim.

Bunun pipo içen sevgili ortağımın da beğeneceği türde basit bir kıyaslama olduğunu düşündüm.

5

Salı, 6 Eylül

Karanlıkta kapı zili çaldı. Uykudan sarhoş bir halde alarm saatine uzanıp elime aldım. Sabah 4.30'u gösteriyordu. Kalkmama daha bir saat vardı. Zil tekrar çaldı. Ama bu kez daha ısrarcıydı. Işığı yakıp hole çıktım.

"Kim o?" dedim. Oysa insanların uykusunu bozmaktan zevk alanların genellikle sadece Gestapo olduğunu çok iyi biliyordum.

"Haile Selassie," dedi bir ses. "Kim olduğunu sanıyorsun? Hadi Günther, kapıyı aç, bütün gece seni bekleyemeyiz."

Evet, gelen Gestapo'ydu. Görgü okulundan çıkma tavırlarını yanlış anlamanın imkânı yoktu.

Kapıyı açtım, şapka takıp manto giyen birkaç bira fıçısının yanımdan geçmesine izin verdim.

"Giyin," dedi bir tanesi. "Bir randevun var."

"Kahretsin, lâfta sekreterim olacak kişiyle konuşmam gerekecek," diye esnedim. "Tamamen unutmuşum."

"Komik adam," dedi diğeri.

"Ne yani, Heydrich'in dostça davetten anladığı bu mu?"

"Nefesini sigarana sakla, olur mu? Şimdi takımını giy, yoksa seni lanet pijamalarınla götüreceğız.

Dikkatle giyindim. En ucuz German Forest takımımı ve eski bir çift ayakkabımı seçtim. Ceplerimi sigaralarla doldurdum. Hatta yanıma bir tane *Berlin Illustrated News* bile aldım. Heydrich sizi kahvaltıya davet ettiğinde rahatsız ve büyük olasılıkla süresiz bir ziyarete hazır olmanız gerekirdi.

* * *

Dirckenstrasse'de, Alexanderplatz'ın hemen güneyinde bulunan İmparatorluk Polis Birliği ve Merkezi Ceza Mahkemesi huzursuz bir yüzleşmeyle birbirine dönük duruyordu: yasal idareye karşı adalet. İki ağır sıklet dövüşçü bir maçın başında karşı karşıya durmuş, birbirlerini bakışlarıyla devirmeye çalışıyor gibiydiler.

İkisinden, bazen "Gri Acı" olarak da bilinen Alex, her köşede bulunan kubbe biçimindeki kuleleri, ön ve arka cephelerinin üstündeki daha küçük iki kulesiyle Gotik bir kale tasarımını andırıyor bu yüzden daha acımasız görünüyordu. 16.000 metrekarelik alanıyla, mimari değeriyle olmasa da gücü bakımından bir ders niteliğindeydi.

Merkezi Berlin mahkemelerini barındıran daha küçük binanın görünümü daha hoştu. Neo-Barok tarzı, kum taşından yapılma cephesi rakibinden daha ince ve zeki bir şeye sahipti.

Bu iki devin hangisinin kazanacağını söylemek mümkün değildi; ama iki dövüşçüye de nakavt olması için para verildiğinde, müsabakanın sonucunu seyretmek için oyalanmak hiç de mantıklı gelmiyor.

Araba Alex'in merkezi avlusuna girdiğinde şafak söküyordu. Kendime, Heydrich'in beni neden kendi ofisinin bulunduğu Wilhelmstrasse'deki Güvenlik Servisi'nin genel merkezi Sipo yerine buraya getirdiğini sormam için vakit hâlâ çok erkendi.

İki erkek eskortum beni sorgu odasına götürüp yalnız bıraktı. Bitişikteki odadan gelen bağrışma sesleri düşünmeme neden oldu. Şu piç kurusu Heydrich. Hiçbir şeyi beklediğiniz gibi yapmazdı. Bir sigara çıkarıp endişeli bir şekilde

yaktım. Sigara ekşi bir tadı olan ağzımın kıyısında yanarken ayağa kalkıp kirli cama gittim. Tek gördüğüm benim baktığım gibi pencereler ve çatıdaki polis radyosu istasyonunun anteni oldu. Sigarayı küllük görevi gören Mexico Mixture kahve kutusunda söndürüp tekrar masaya oturdum.

Endişelenmem gerekiyordu. Güçlerini hissetmeliydim. Bu şekilde Heydrich sonunda ortaya çıkmaya karar verdiğinde beni onunla aynı fikirde olmaya meyilli bulmalıydı. Büyük olasılıkla da şu anda yatağında derin uykudaydı.

Eğer hissetmem beklenen öyle bir şeyse bile bunu farklı şekilde yapmaya karar verdim. Tırnaklarımı yiyip odada dolaşarak ucuz ayakkabılarımı eskitmek yerine biraz kendi kendime gevşeme ya da Dr. Meyer adına her ne diyorsa ondan yapmaya karar verdim. Gözlerimi kapadım, burnumdan derin nefes alıp verdim, zihnimi basit bir şekle odaklayıp sakin kalmayı başardım. O kadar sakindim ki kapının açıldığını bile duymadım. Bir süre sonra gözlerimi açıp içeri giren polisin yüzüne baktım. Yavaşça başını salladı.

“Sakin birisin,” dedi, dergimi alarak.

“Değil mi?” Saatime baktım. Yarım saat geçmişti. “Geciktin.”

“Öyle mi? Üzgünüm. Ama sıkılmamana sevindim. Bir süre burada kalmayı beklediğin anlaşılıyor.”

“Buraya gelen herkes bunu beklemez mi?” Omuz silkerken yağlı yakasının kenarındaki bijon somunu büyüklüğündeki çıbanı seyrediyordum.

Konuşurken sesi içinin derinliklerinden yükseliyor, yaralı çenesi bir kabare tenoru gibi geniş göğsüne iniyordu.

“Aa, evet,” dedi. “Sen özel dedektifsin, değil mi? Profesyonel ukala. Sormamın bir sakıncası yoksa senin gibiler ne kadar para kazanıyor?”

“Sorun ne, rüşvet sana göre düzenli aralarla gelmiyor mu?” Kendini bunun üzerine gülmek için zorladı. “İdare ediyorum.”

“Yalnız olduğunu hissetmiyor musun? Yani burada polis olsan arkadaşların olur.”

“Beni güldürme. Bir ortağım var, bu yüzden ağlamak için ihtiyacım olan dostâne omuza sahibim, değil mi?”

“Aa, evet. Ortağın. Bruno Stahlecker olmalı, değil mi?”

“Doğru. İstersen adresini verebilirim, ama galiba evli.”

“Tamam, Günther. Korkmadığını kanıtladın. Bir gösteri yapmana gerek yok. Saat 4.30’da alındın. Şimdiyse saat yedi-”

“Doğru zamanı istiyorsan bir polis memuruna sor.

“-ama kimseye neden burada olduğunu bile sormadın.”

“Şu anda bu konuda konuşuyoruz sanıyordum.”

“Öyle mi? Benim bilmediğimi farz et. Senin gibi bir ukala için bu çok zor olmamalı. Ne diyorduk?”

“Kahretsin, bak, bu senin küçük performansın, benim değil, bu yüzden benden perdeyi indirip lanet ışıkları açmamı bekle. Sen oyununa devam et, ben de doğru yerlerde gülüp alkışlamaya çalışayım.”

“Çok iyi,” dedi sesi sertleşerek. “Dün gece neredeydin bakalım?”

“Evde.”

“Tanığın var mı?”

“Evet, oyuncak ayım. Yatakta uyuyordum.”

“Ya ondan önce?”

“Bir müşterimi görmeye gittim.”

“Kim olduğunu söylemek ister misin?”

“Bak, bu iş hoşuma gitmiyor. Ne arıyoruz? Ya bana daha fazla şey söylersin ya da ben başka bir cevap vermiyorum.”

“Ortağın alt katta.”

“Ne yapmış?”

“Kendini öldürtmüş.”

Başımı iki yana salladım. “Öldürtmüş mü?”

“Daha açık konuşmak gerekirse cinayet. Bu tür durumlarda genellikle bu ifadeyi kullanıyoruz.”

“Kahretsin.” Gözlerimi yeniden kapadım.

“Bu benim rolüm, Günther. Ve senin perdeler ve ışık konusunda yardım etmeni bekliyorum.” İşaret parmağını hissiz göğsüme bastırdı. “Hadi, şimdi

birkaç lanet cevap alalım.”

“Seni aptal serseri. Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun herhalde? Tanrım. Onun tek arkadaşı bendim. Sen ve Alex’teki güzel arkadaşların onu Spreewald’daki o izole bölgeye postalamayı başardığınızda onunla ilgilenen de bendim. Nazilere karşı duyduğu hoşnutsuzluğa rağmen onun hâlâ iyi bir polis olduğunu takdir eden tek kişi bendim.” Başımı acı bir şekilde iki yana sallayıp tekrar küfrettim.

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün gece, sekiz civarında. Nollendorfplatz’da Metropol’ün arkasındaki otoparkta bıraktım onu.”

“Çalışıyor muydu?”

“Evet.”

“Ne yapıyordu?”

“Birini izliyordu. Hayır, birini gözlüyordu.”

“Tiyatroda çalışan ya da apartmanlardan birinde oturan birini mi?”

Başımı salladım.

“Hangisi?”

“Sana söyleyemem. En azından müşterimle konuşana kadar.”

“Bana adını veremeyeceğin müşterin mi? Sen ne olduğunu sanıyorsun, rahip falan mı? Bu bir cinayet, Günther. Ortağını öldüren adamı yakalamayı istemez misin?”

“Ne sanıyorsun?”

“Sanırım müşterinin bu işle bir ilgisi olabileceği olasılığını düşünmelisin. Hem diyelim ki sana, ‘Herr Günther, bu konuyu polisle konuşmanızı yasaklıyorum,’ dedi. Bu bizi nereye getirir?” Başını iki yana salladı. “Anlaşma yok, Günther. Ya bana söylersin ya da yargıca.” Ayağa kalkıp kapıya gitti. “Sana bağlı. Acele etme. Benim acelem yok.”

Kapıyı arkasından kapatıp beni şimdiye kadar Bruno ve zararsız piposu için ettiğim bedduaların suçluluk duygusuyla baş başa bıraktı.

Bir saat sonra kapı açıldı, içeri kıdemli bir SS subayı girdi.

“Ne zaman geleceğini merak ediyordum,” dedim.

Arthur Nebe içini çekip başını iki yana salladı.

“Stahlecker için üzgünüm,” dedi. “İyi bir adamdı. Doğal olarak onu görmek istersin.” Onu takip etmemi işaret etti. “Sonra, korkarım Heydrich’i görmek zorundasın.”

Dış ofisin ve patoloğun ergenlik çağındaki çıplak bir kızın üzerinde çalıştığı otopsi odasının ilerisinde, sıra sıra masaların uzandığı geniş, serin bir oda vardı. Birkaç tanesinin üstünde bazıları çıplak, bazıları çarşafla örtülü ve bazıları Bruno gibi giyinik, insandan çok kayıp bavula benzeyen cesetler yatıyordu.

Yanına gidip ölü ortağıma uzun uzun baktım. Gömleğinin önü bir şişe şarabı üzerine dökmüş gibi görünüyordu. Ağzı dişçi koltuğunda otururken vurulmuş gibi açık kalmıştı. Bir ortaklığı bitirmenin pek çok yolu vardı, ama hiçbiri bundan daha kalıcı gelmedi.

“Kaplaması olduğunu bilmiyordum,” dedim dalgın bir şekilde, Bruno’nun ağzının içindeki metalin parıltısını görünce. “Bıçaklanmış mı?”

“Bir kez, oldukça büyük bir kuvvetle. Kaburgaların altından karın boşluğuna kadar gittiğini düşünüyorlar.”

Ellerini tek tek alıp inceledim. “Korunma kesiği yok. Nerede bulmuşlar?”

“Metropol Tiyatrosu’nun otoparkında,” dedi Nebe.

Ceketini açtım, boş tabanca kılıfını gördüm. Gömleğinin kanla yapış yapış olmuş düğmelerini açıp yarayı inceledim. Biraz temizlenmeden iyi bir şekilde görmek zordu, ama giriş yarası sanki bıçak içeride sallanmış gibi yarılmıştı.

“Bunu yapan her kimse bıçakla nasıl adam öldürüleceğini biliyormuş,” dedim. “Bu bir süngü yarasına benziyor.” İçimi çekip başımı iki yana salladım. “Yeterince gördüm. Karısına bunu yaşatmaya gerek yok, resmi teşhisi ben yaparım. Karısı biliyor mu?”

Nebe omuz silkti. “Bilmiyorum.” Otopsi odasına geri döndü. “Ama sanırım yakında birisi ona söyler.”

Kalın bir bıyığı olan genç patolog sigara içmek için kızın üstünde çalışmayı

bıraktı. Eldivenli elindeki kan sigaranın kâğıdına, oradan da alt dudağına bulaştı. Nebe durup karşısındaki sahneye hoşnutsuzluktan daha sert bir ifadeyle baktı.

“Ee?” dedi öfkeyle. “Yeni bir tane mi?”

Patolog tembel bir şekilde nefesini verip suratını buruşturdu. “Bu erken aşamada öyle görünüyor,” dedi. “Bütün doğru aksesuarlar üzerinde mevcut.”

“Anlıyorum.” Nebe’nin genç patoloğu fazla umursamadığı belliydi. “Raporunun, sonuncusundan daha ayrıntılı olacağını umuyorum. Daha doğru olacağını söylemeye gerek bile yok.” Birden dönüp hızla uzaklaşırken omzunun üstünden bağırdı, “Bir an önce elimde olsun.”

Nebe’nin makam aracıyla Wilhelmstrasse’ye giderken ne olduğunu sordum. “Otopsi odasında yani?”

“Dostum,” dedi. “Bence bunu öğrenmek üzeresin.”

Heydrich'in Wilhelmstrasse 102 numaradaki SD karargâhı olan Güvenlik Servisi dışarıdan çok masum görünüyordu. Hatta zarif. İyonik sütunların her ucunda kare biçiminde, iki katlı bir bekçi kulübesi ve arkadaki avluya açılan kemerli bir geçit vardı. Ağaç perdesi ileride neler olduğunu görmeyi engelliyordu ve sadece iki nöbetçinin varlığı binanın bir anlamda resmi bir bina olduğunu anlatıyordu.

Kapıdan girip tenis kortu büyüklüğünde, kenarları düzgünce çalılarla çevrili bahçeyi geçtik, bir fil büyüklüğünde kemerli pencereleri olan üç katlı güzel binanın önünde durduk. Fırtına Birliği subayları arabanın kapılarını açmak için fırladı biz de arabadan indik.

İçerisi Sipo Karargâhından beklediğim gibi bir yer değildi. En önemli özelliği karyatidlerle süslenmiş yaldızlı merdivenler ve muazzam büyüklükteki avizeler olan holde bekledik. Nebe’ye çok etkilendiğimi gösterircesine kaşlarımı kaldırıp baktım.

“Fena değil, değil mi?” Beni kolumdan tutup bakımlı, muhteşem bahçeye bakan Fransız pencerelere götürdü. İleride, batı yönünde Gropius’un Europa Haus’unun modern hatları, kuzeyde ise Prinz Albrecht Strasse’deki Gestapo

karargâhının güney kanadı açıkça görünüyordu. Bir süre önce Heydrich'in emriyle orada alıkonduğumdan orayı tanımak için iyi bir nedenim vardı.

SD veya bazen kullanılan ifadeyle Sipo da denen Güvenlik Servisi ile Gestapo arasındaki farkı takdir etsem de değerlendirmek zor bir konuydu. Hatta bu, iki organizasyon için çalışan insanlar için bile zordu. Benim anladığım kadarıyla fark Bockwurst ve Frankfurter gibiydi: özel isimleri vardı, ama görüntüleri ve tatları kesinlikle aynıydı.

Kolayca görülen şey ise Heydrich'in bu, Prinz Albrecht Palais binasıyla kendisi için iyi bir şey yaptığıydı. Hatta belki de, şu anda Gestapo karargâhının bitişiğinde, bir zamanlar Hotel Prinz Albrecht Strasse olan binayı işgal eden meşru efendisi Himmler'den bile daha iyi. SS-Haus denen eski otelin Palais'den daha büyük olduğu kuşkusuzdu. Ama sosislerde söz konusu olduğu gibi tadın genellikle boyutla bir ilgisi yoktu.

Arthur Nebe'nin topuklarını birbirine vurduğunu duydum. Dönüp bakınca Reich hükümdarlığının dehşet prensinin pencerede bize katıldığını gördüm.

Uzun boylu, iskelet kadar sıska; uzun, solgun yüzü alçıdan yapılmış bir Paris ölü maskesi kadar ifadesiz ve Jack Frost parmakları dik sırtının arkasında birleştirilmiş olan Heydrich bir iki saniye dışarı baktı, ikimize de bir şey söylemedi.

"Gelin, beyler," dedi sonunda. "Güzel bir gün. Biraz yürüyelim." Pencereyi açıp bahçeye çıktı. Ayaklarının çok büyük, bacaklarının da sanki çok at biniyormuş gibi ne kadar çarpık olduğunu fark ettim: gömleğinin cebindeki gümüş Atlı Rozeti'ne bakılacak olursa muhtemelen biniyordu da.

Temiz hava ve gün ışığını görünce bir sürüngen gibi biraz daha canlandı.

"Burası I. Friedrich Wilhelm'in yazlık eviymiş," dedi arkadaşça. "Cumhuriyet burayı kısa bir süre öncesine kadar Mısır Kralı ve İngiliz Başbakanı gibi önemli konukları ağırlamak için kullandı. Ramsay MacDonald'ı tabii, şemsiyeli o aptalı değil. Bence burası eski saraylar içinde en güzeli. Burada sık sık yürürüm. Bu bahçe Sipo'yu Gestapo karargâhıyla bağlıyor, bu yüzden benim için çok rahat

oluyor. Ve yılın bu zamanında bahçe çok güzeldir. Sizin bahçeniz var mı, Herr Günther?”

“Hayır,” dedim. “Bahçe bana çok büyük bir iş gibi geliyor. İşi bırakınca gerçekten öyle yapacağım yani işi bırakıp bahçe kazmaya başlamayacağım.”

“Bu çok kötü. Schlachtensee’deki evimde kendi kroket sahası olan güzel bir bahçemiz var. Aranızda bu oyunu bilen var mı?”

“Hayır,” dedik aynı anda.

“İlginç bir oyundur; sanırım İngiltere’de çok popüler. Yeni Almanya için de ilginç bir metafor oluşturuyor. Kanunlar, insanların içinden geçmeleri için değişen derecelerde güçle güdüldüğü halkalar sadece. Ama sopa olmadan hareket olmuyor, kroket bir polis için gerçekten mükemmel bir oyun.” Nebe düşünceli bir şekilde başını salladı. Heydrich bu karşılaştırmadan çok memnun görünüyordu. Özgürce konuşmaya başladı. Nefret ettiği Özgür Masonlar, Katolikler, Yehova Şahitleri, homoseksüeller ve Alman Askeri İstihbarat Servisi Abwehr’in başı Amiral Canaris gibi konularda kısa; kendisine zevk veren, piyano, çello, eskrim, en sevdiği gece kulüpleri ve ailesi gibi konular hakkında daha uzun.

“Yeni Almanya,” dedi, “ailenin çöküşünü durdurmak ve bilirsiniz, kanla bağlı ulusal bir millet oluşturmak üzere tasarlandı. İşler değişiyor. Örneğin şu anda Almanya’da sadece 22.787 serseri var, yılın başında olduğundan 5500 kişi daha az. Daha fazla evlilik, daha fazla doğum ve yarısı kadar boşanma var. Ailenin Parti için neden bu kadar önemli olduğunu sorabilirsiniz. Söyleyeyim. Çocuk için. Çocuklarımız ne kadar iyi olursa, Almanya’nın geleceği o kadar iyi olur. Bu yüzden bir şey bu çocukları tehdit ediyorsa hızla harekete geçmemiz gerekir.”

Bir sigara bulup dikkatimi Heydrich’e vermeye başladım. Sonunda konuya geliyor gibiydi. Bir bankta durup oturduk. Ben, Nebe ve Heydrich’in arasındaydım. Siyah ekmekten yapılan sandviçin içindeki tavuk ciğeri.

“Bahçe sevmiyorsunuz,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ya çocuklar? Çocukları sever misiniz?”

“Severim.”

“Güzel,” dedi. “Benim şahsi kanaatimce çocukları sevmek, işimizi yapmamız için hatta yapmak zorunda olduğumuz şeyler zor olduğundan bize tatsız görünse bile çok önemli, yoksa insanlığımızın bir ifadesini bulamayız. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Anladığımdan emin değildim, ama yine de başımı salladım.

“Size karşı dürüst olabilir miyim?” dedi. “Sır olarak?”

“Buyurun.”

“Berlin sokaklarında bir manyak başıboş dolaşıyor, Herr Günther.”

Omuz silktim. “Üstelik sizin tarafınızdan fark edilmeyecek kadar,” dedim.

Heydrich sabırsızlıkla başını salladı.

“Hayır, yaşlı bir Yahudiyi döven bir Fırtına Birliği askerinden söz etmiyorum. Cinayeti kastediyorum. Aylardır genç kızlara tecavüz edip öldürüyor ve doğruyor.”

“Gazetelerde bu konuda bir şey görmedim.”

Heydrich güldü. “Gazeteler onlara ne söylersek onu basar ve bu haber üzerinde sansür var.”

“Streicher ve Yahudi karşıtı gazetesi sağ olsun bu konuda sadece Yahudiler suçlanacak,” dedi Nebe.

“Kesinlikle,” dedi Heydrich. “Bu şehirde istediğim son şey Yahudi karşıtı bir ayaklanma. Bu tür bir şey benim kamu düzeni algımı rahatsız eder. Beni polis olarak rahatsız eder. Yahudileri temizlemeye karar verdiğimizde bu düzgün bir şekilde olacak, bir ayaktakımıyla değil. Bunun ticari etkileri de var. Birkaç hafta önce Nuremberg’deki bazı salaklar bir sinagogu yıkmaya kalktı. Hem de bir Alman sigorta şirketinin sigortaladığı bir sinagogu. Talebi karşılamak binlerce marka mâloldu. Bu yüzden ırk ayaklanmaları işler için çok kötü.”

“Peki, bunları neden bana anlatıyorsunuz?”

“Bu delinin yakalanmasını istiyorum, hem de çabuk, Günther.” Yavan bir şekilde Nebe’ye baktı. “Kripo’nun elindeki bir adam, bir Yahudi cinayetleri itiraf etti. Ama son cinayet sırasında kesinlikle gözaltında olduğu için öyle görünüyor

ki o aslında masum ve Nebe'nin sevgili polis gücündeki çok hevesli birileri ona bir komplo kurmuş olabilir.

"Ama sen Günther, senin bencilce ırksal ya da siyasal şikâyetlerin yok. Dahası cinayet soruşturmaları alanında çok deneyimlisin. Ne de olsa Boğucu Gormann'ı yakalayan sendin, değil mi? Bu olay on yıl önce olabilir, ama davayı herkes hâlâ hatırlıyor." Durup doğruca gözlerime baktı, bu rahatsız edici bir histi. "Başka bir deyişle seni geri istiyorum, Günther. Kripo'ya geri dönmeni ve tekrar öldürmeden önce bu deliyi bulmanı istiyorum."

Sigaramın izmaritini çalıların arasına atıp ayağa kalktım. Arthur Nebe sakin bir şekilde bana bakıyordu. Sanki Heydrich'in beni Kripo'ya geri almayı ve onun adamlarından biri yerine soruşturmayı yürütmemi istemesini onaylamıyor gibiydi. Bir sigara daha yakıp bir an düşündüm.

"Başka polisler de olmalı," dedim. "Düsseldorf Canavarı Kürten'i yakalayan adama ne dersin? Neden onu almıyorsunuz?"

"Onu kontrol ettik zaten," dedi Nebe. "Görünüşe göre Peter Kürten kendisi teslim olmuş. Ondan önce yürütülen soruşturma da hemen hemen hiç verimli değilmiş."

"Başka kimse yok mu?"

Nebe başını iki yana salladı.

"Görüyorsun, Günther," dedi Heydrich. "Yine sana dönüyoruz. Açıkçası bütün Almanya'da senden daha iyi bir dedektif olduğunu sanmıyorum."

Gülüp başımı iki yana salladım. "İyisiniz. Çok iyi. Çocuklar ve aile hakkında yaptığınız güzel bir konuşmaydı, General, ama ikimiz de biliyoruz ki bu işi gizli tutmak istemenizin gerçek nedeni modern polis gücünüzün bir sürü beceriksizden oluşuyor gibi gözükmesini herkesten gizlemek. Bu onlar için kötü olduğu kadar sizin için de kötü. Ve beni geri istemenizin gerçek nedeni de öyle iyi bir dedektif olmam falan değil, diğerlerinin çok kötü olması. Bugünlerin Kripo'sunun çözebildiği tipteki suçlar sadece ırksal kirlilik ya da Führer'le ilgili şaka yapmayla ilgili olanlar."

Heydrich suçlu bir köpek gibi gülerken gözleri kısıldı.

“Beni geri mi çeviriyorsunuz, Herr Günther?” diye sordu tekdüze bir sesle.

“Yardım etmek isterim, gerçekten. Ama zamanlamanız kötü. Görüyorsunuz, dün gece ortağımın öldürüldüğünü öğrendim. Bana eski moda diyebilirsiniz, ama onu kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum. Normalde bu işi Cinayet Masasındaki çocuklara bırakırdım, ama az önce bana söylediklerinizde düşünülürse durum pek iç açıcı değil, öyle değil mi? Az kalsın beni onu öldürmekle suçlayacaklardı. Bu yüzden kim bilir, belki de beni bir itiraf imzalamaya zorlayacaklar ve o zaman da giyotinden kurtulmak için sizinle çalışmak zorunda kalacağım.”

“Doğal olarak Herr Stahlecker’ın talihsiz ölümünü duydum,” dedi tekrar ayağa kalkarak. “Ve tabii ki onun ölümünü soruşturmak isteyeceksiniz. Adamlarım ne kadar yetersiz olursa olsun bir yardımları olursa istemekten çekinmeyin. Ama bu engelin aşıldığını düşünürsek, cevabınız ne olur?” Omuz silktim. “Reddettiğimi varsayarsak özel dedektif lisansımı kaybedeceğim...”

“Doğal olarak...”

“...silah ruhsatımı, sürücü belgemi...”

“Kuşkusuz bazı mazeretler bulabiliriz...”

“...o zaman muhtemelen kabul etmek zorunda kalırım.”

“Mükemmel.”

“Bir şartla.”

“Söyleyin.”

“Bu soruşturma boyunca Kriminalkommissar rütbesi alacağım ve soruşturmayı istediğim şekilde sürdürmeme izin verilecek.”

“Bekle bir dakika,” dedi Nebe. “Eski müfettiş rütbene ne olmuş?”

“Maaş konusundan çok,” dedi Heydrich, “Günther kıdemli memurların müdahalesinden özgür olmak istiyor. Tabii ki çok haklı. Kripo’ya dönüşünde ortaya çıkacağı kesin olan önyargıların üstesinden gelmek için bu tür bir rütbeye ihtiyacı olacak. Bunu önce ben düşünmeliydim. Kabul edilmiştir.”

Palais’e geri döndük. Kapıdan geçerken bir SD subayı Heydrich’e bir not uzattı. Heydrich notu okuyup gülümsedi.

“Bu ne tesadüf,” dedi gülümsemeye devam ederek. “Görünüşe göre yetersiz polis gücüm ortağınızı öldüren adamı bulmuş, Herr Günther. Klaus Hering ismi sizin için bir anlam ifade ediyor mu acaba?”

“Stahlecker öldürüldüğü sırada onun evini gözetliyordu.”

“Bu iyi haber. Şimdi tek bit yeniği şu ki, Hering denen adam intihar etmiş gibi görünüyor.” Nebe’ye bakıp gülümsedi. “Gidip bir baksak iyi olur, değil mi, Arthur? Yoksa Herr Günther her şeyi uydurduğumuzu sanacak.”

Asılmış bir adamla ilgili olarak grotesk olmayan bir izlenim edinmek çok zordur. Üçüncü bir dudak gibi dışarı çıkmış şişkin dili, yarışan bir köpeğin hayaları kadar fırlak olan gözleri... Bu tip şeyler düşüncelerinizi biraz renklendirmeye meyillidir. Bunun dışında Klaus Hering hakkında otuzlu yaşlarda, ince yapılı, açık renk saçlı ve kravatı sayesinde uzun boylu oluşu dışında söylenecek fazla bir şey yoktu.

Durum açık görünüyordu. Benim deneyimlerime göre asılmak hemen her zaman intihardı: bir adamı öldürmenin daha kolay yolları vardı. Ben birkaç istisna görmüştüm, ama hepsi kurbanın sadomazoşistik sapıklıklar sırasında yanlışlıkla vagus sinirini baskıladığı kazalardı. Cinsel açıdan toplum kurallarına uymayan bu kurbanlar genellikle çıplak olarak ya da kadın iç çamaşırı giymiş bir halde, yapış yapış olmuş ellerinde pornografik dergilerle bulunurdu ve hep erkek olurlardı.

Hering vakasındaysa cinsel içerikli bir kaza sırasında öldüğüne dair bir kanıt yoktu. Giysileri annesi tarafından seçilmiş gibiydi; ve yanında serbest duran elleri cinayetini kendisinin işlediğini özgürce anlatıyordu.

Alex’te beni sorgulayan polis, Müfettiş Strunck durumu Heydrich ve Nebe’ye açıkladı.

“Bu adamın adını ve adresini Stahlecker’in cebinde bulduk,” dedi. “Mutfakta gazeteye sarılmış bir süngü var. Kanla kaplıydı ve görünüşe göre Stahlecker’i öldüren bıçak oydu. Hering’in muhtemelen onu öldürdüğü sırada giydiği kanlı bir gömlek de bulduk.”

“Başka bir şey?” dedi Nebe.

“Stachlecker’in omuz kılıfı boştu, General,” dedi Strunck. “Belki Günther bunun onun silahı olup olmadığını söyleyebilir. Bunu da gömlekle birlikte kesekağıdında bulduk.”

Bana bir Walther PPK uzattı. Namluyu burnuma götürüp kokladım, yağ kokuyordu. Şarjör dolu olmasına rağmen sürgüyü çektiğimde namluda hiç mermi olmadığını gördüm. Sonra tetik mahfazasını çektim. Siyah metale kazınmış Bruno’nun adının baş harfleri görünüyordu.

“Bruno'nun silahı,” dedim. “Eline bile alamamış gibi görünüyor. Gömleği görebilir miyim, lütfen?”

Strunck onay için Reichskriminaldirektor’e baktı.

“Görmesine izin verin, Müfettiş,” dedi Nebe.

Gömlek C&A'dan alınmıştı ve karın bölgesiyle sağ manşetinde bol miktarda kan vardı. Bu da genel görünüşü doğruluyordu.

“Ortağınızı bu adam öldürmüş gibi görünüyor, Herr Günther,” dedi Heydrich. “Buraya gelip giysilerini değiştirmiş, yaptığı şeyi düşünme fırsatı bulmuş. Bir pişmanlık anında da kendini asmış.”

“Öyle görünüyor,” dedim, fazla tereddüt etmeden. “Ama sizin için bir sakıncası yoksa etrafa biraz bakmak istiyorum, General Heydrich. Kendi başıma. Sırf bir iki konuda merakımı tatmin etmek için.”

“Pekâlâ. Fazla uzun sürmesin, olur mu?”

Heydrich, Nebe ve polisler evden çıktı. Klaus Hering’in cesedine daha yakından baktım. Görünüşe göre tırabzana bir elektrik kablosu bağlamış, boynuna bir ilmek geçirmiş, sonra kendini merdivenden aşağıya bırakmıştı. Ama ancak Hering’in ellerini, bileklerini ve boynunu inceledikten sonra böyle olduğunu söyleyebilirdim, tabii gerçekten olan buysa. Ölümünde adını koyamadığım şüpheli bir durum vardı. Kendini asmadan önce gömleğini değiştirmeye karar vermesi de bunlardan biriydi.

Tırabzanın üstünde, merdiven duvarının oluşturduğu küçük çıkıntıya tırmanıp çömeldim. Öne doğru eğilip bakınca Hering'in sağ kulağının arkasındaki asılma

noktasını daha iyi görebildim. Asılma olayında kablonun sıkıştırma seviyesi boğma olayındakine göre daha yüksek ve daha dikey olurdu. Ama burada ilmeğin hemen altında ikinci ve daha yatay bir iz daha vardı. Bu da benim kuşkularımı doğruluyordu. Klaus Hering asılmadan önce boğularak öldürülmüştü.

Hering'in gömlek yakasını kontrol edip daha önce incelediğim gömlekle aynı beden olup olmadığına baktım. Aynı bedendi. Sonra tırabzandan aşağıya atlayıp birkaç basamak indim. Parmak uçlarımda dikilip ellerini ve bileklerini kontrol ettim. Sağ elini zorla açınca kurumuş kanı ve küçük parlak nesneyi gördüm. Avucuna yapışmış gibi duruyordu. O şeyi Hering'in etinden çekip dikkatle avucuma koydum. İğne muhtemelen Hering'in yumruğunun baskısı yüzünden bükülmüştü ve kurumuş kanla kaplı olmasına rağmen kurukafa motifi açıkça görülüyordu. Bu bir SS şapkası rozetiydi.

Bir an duraklayıp neler olduğunu hayal etmeye çalıştım. Artık Heydrich'in bu işte bir parmağı olduğuna emindim. Prinz Albrecht Palais'in bahçesinde Bruno'nun katilini bulma yükümlülüğüm şeklindeki "engel"in "ortadan kaldırılması" halinde teklifine vereceğim cevabın ne olacağını sormuştu. Ve şimdi bu engel mümkün olduğunca ortadan kaldırılmış olmuyor muydu? Cevabımın ne olacağını bildiğine ve biz yürüyüşe çıkana kadar Hering'in öldürülmesini emrettiğine kuşku yoktu.

Bu ve buna benzer düşüncelerle evi araştırdım. Hızlı ama titizdim. Şilteleri kaldırdım, rezervuarlara baktım, kilimleri kaldırdım hatta tıp kitaplarını bile karıştırdım. Frau Lange'ye gönderilen notlarda kullanılan ve Nazilerin iktidara gelişinin beşinci yılını kutlayan eski pullardan oluşan tabakayı bulabildim. Ama Frau Lange'nin oğlunun Dr. Kindermann'a gönderdiği mektuplardan bir iz yoktu.

Cuma, 9 Eylül

Yeniden Alex’teki bir vaka toplantısında bulunmak çok tuhaftı. Arthur Nebe’nin benden Kommissar Günther diye bahsetmesi ise daha da tuhaftı. 1933 yılı Haziran ayında, Goering’in durmadan polis kovmasına daha fazla dayanamayarak Adlon Oteli’nde dedektif olmak için Kriminalinspektor olarak rütbemden istifa etmemin üstünden beş yıl geçmişti. Birkaç ay daha geçse beni de zaten kovarlardı. O zaman birisi bana Nasyonal Sosyalist hükümet hâlâ iktidardayken benim Kripo’nun daha üst rütbeli bir polisi olarak Alex’e geri döneceğimi söylese, ona delirdiğini söylerdim.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa masanın etrafında oturan insanların çoğu aynı görüşü paylaşıyordu: Reichskriminaldirektor’ün üç numarası ve Kripo Yönetimi’nin başı Hans Lobbes; Berlin Polis Başkan Yardımcısı ve Orpo’daki üniformalı çocukları temsil eden Kont Frits von der Schulenberg. Hatta biri Ahlâk Masası’ndan, diğer ikisi de benim isteğim üzerine ufak tutulan yeni soruşturma ekibine Cinayet Masası’ndan tayin edilmiş, Kripo’dan gelen üç memur, korku ve tiksinti karışımıyla bana bakıyordu. Onları suçlamıyordum. Onlara göre ben Heydrich’in casusuydum. Onların yerinde olsam muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim.

Benim davetim üzerine toplantıya katılan diğer iki kişi de güvensizlik atmosferine katkıda bulunuyordu. Bunlardan biri Berlin Charite Hastanesi’nde

adli psikiyatr olan bir kadındı. Frau Marie Kalau von Hofe, kendisi de bir tür suç bilimcisi olan Arthur Nebe'nin arkadaşıydı ve kriminal psikoloji konularında danışman olarak polis merkezine resmen atanmıştı. Diğer konuk ise Berlin'deki Friedrich Wilhelm Üniversitesi'nde Adli Tıp Profesörü olan ve Nazizme karşı düşmanlığı yüzünden Nebe tarafından emekli edilmek zorunda kalana kadar Alex'te kıdemli patolog olarak çalışan Hans Illmann'dı. Nebe bile onun şu anda Alex'te çalışan bütün patologlardan daha iyi olduğunu kabul ediyordu. Bu yüzden benim ricam üzerine, kendisi bu davanın adli tıp yönünün sorumluluğunu üzerine alması için davet edilmişti.

Bir casus, bir kadın ve politik bir muhalif. Yeni meslektaşlarımın bir şakaya maruz kaldıklarına inanmaları için sadece stenografın ayağa kalkıp "Red Flag"ı söylemesi yeterliydi.

Nebe beni uzun uzun tanıttıktan sonra toplantı artık benim ellerimdeydi.

Başımı iki yana salladım. "Bürokrasiden nefret ederim," dedim. "Tiksinirim. Ama burada gerek duyulan şey bilginin bürokrasisi. Başta ilgili olan şey daha sonra önemli hale gelebilir. Bilgi her soruşturmanın can damarıdır. Eğer bilgi kirliyse bütün soruşturmayı zehirlersiniz. Bir adamın bir konuda yanılmasını umursamam. Bir oyunda haklı çıkana kadar neredeyse her zaman yanılırız. Ama eğer ekibimin bir üyesinin bilerek yanlış bilgi verdiğini öğrenirsem bu, bir disiplin mahkemesi konusu olmaz. Onu öldürürüm. İşte bu bilgiye güvenebilirsiniz.

"Ayrıca şunu da söylemek isterim ki bunu kimin yaptığı umurumda değil. Yahudi, zenci, homo, Fırtına Birlikçisi, Hitler Gençlik Lideri, memur, inşaat işçisi, hepsi benim için aynı. Gerçekten yapan o olduğu sürece. Bu da beni Joseph Khan konusuna getiriyor. Unuttuysanız diye söylüyorum, kendisi Brigitte Hartmann, Christiane Schulz ve Zarah Lischka cinayetlerini itiraf eden Yahudiydi. Şu anda Herzeberge'de, belediyenin akıl hastanesinde Paragraf Elli-Bir'den yatıyor ve bu toplantının amaçlarından biri öldürülen dördüncü kız olan Lotte Winter ışığında bu itirafı değerlendirmek.

"Bu noktada Profesör Hans Illmann'ı sizinle tanıştırmama izin verin. Kendisi

nezâket göstererek bu davada patolog olmayı kabul etti. Onu tanımayanlar için söylüyorum, kendisi ülkenin en iyi patoloğudur, bu yüzden bizim için çalıştığı için çok şanslıyız.”

Illmann teşekkür mahiyetinde başını salladı, sigarasını mükemmel şekilde sarmaya devam etti. Seyrek, koyu renk saçlı, çerçevesiz gözlüklü, çenesinde küçük bir sakalı olan bir adamdı. Kâğıdı yalamayı bitirip makinede yapılmış gibi duran sigarayı ağzına soktu. Ona sessizce hayran kaldım. Böyle incelikli bir becerinin yanında tıbbi dehâsı bir hiçti.

“Kriminalassistent Korsch bize ilgili dava notlarını okuduktan sonra Profesör Illmann da bulgularını anlatacak.” Karşımda oturan esmer, tıknaz, genç adama başımla işaret ettim. Yüzünde sanki Sipo Teknik Servisi’ndeki polis ressamlarından biri tarafından onun için yapılmış gibi duran yapay bir şeyler vardı. Üç belirgin özelliği dikkat çekiyordu: kaşları ortada birleşiyor ve uçuşa hazırlanan bir kartal gibi asılı duruyordu; bir büyücünün uzun, kurnaz çenesine sahipti; küçük, Fairbanks tarzı bir bıyığı da vardı. Korsch boğazını temizleyip beklediğimden bir oktav yüksek olan sesiyle konuşmaya başladı.

“Brigitte Hartmann,” diye okudu. “On beş yaşında, anne babası Alman. 23 Mayıs 1938’de kayboldu. Cesedi 10 Haziranda Siesdorf daki bir arsada, bir patates çuvalının içinde bulundu. Anne babasıyla birlikte Neukölln’ün güneyinde, Britz Konut Sitesi’nde yaşıyormuş ve evinden Parchimerallee’deki U-Bahn trenini yakalamak için yürüyormuş. Reinickdorftaki teyzesini ziyarete gidecekmiş. Teyzesinin onunla Holzhauser Strasse istasyonunda buluşması gerekiyormuş, ama Brigitte gelmemiş. Parchimer’deki istasyon şefi onun trene bindiğini hatırlamıyor, ama gece bira içtiğini ve binmiş olsa da hatırlamayacağını söyledi.” Bu, masada gülüşmelere sebep oldu.

“Sarhoş serseri,” diye güldü Hans Lobbes.

“Bu, o zamandan beri gömülen iki kızdan biri,” dedi Illmann sessizce. “Buradaki otopsi bulgularına bir şey ekleyebileceğimi sanmıyorum. Devam edebilirsiniz, Herr Korsch.”

“Christiane Schulz. On altı yaşında, anne babası Alman. 8 Haziran 1938’de

ortadan kaybolmuş. Cesedi 2 Temmuzda, Treptower Park'ı Spree'nin sağ tarafında Stralau köyüyle birleştiren bir tramvay tünelinde bulunmuş. Tünelin ortasında sadece kemerli bir girintiden oluşan bir bakım noktası var. Bir hat işçisi onu orada eski bir muşambaya sarılı halde bulmuş. "Görünüşe göre kız bir şarkıcıymış ve sık sık BdM, yani Alman Kızları Birliği'nin akşam radyo programında yer alıyormuş. Kaybolduğu gece Masuren-Strasse'deki Funkturm Stüdyoları'na gitmiş ve saat yedide solo Hitler Gençliği şarkısı söylemiş. Kızın babası Brandenburg-Neuendorfta, Arado Uçak Fabrikası'nda mühendis olarak çalışıyor. Eve dönerken kızı sekizde alması gerekiyormuş. Ama arabasının lastiği patlamış ve yirmi dakika geç kalmış. O, stüdyoya vardığında Christiane hiçbir yerde yokmuş. Kendi başına eve gittiğini düşünerek Spandau'ye dönmüş. Saat 9.30 gibi kız hâlâ görünmeyince önce bütün arkadaşlarını, sonra da polisi aramış."

Korsch önce Illmann'a, sonra bana baktı. Kibirli küçük bıyığını düzeltip önündeki açık dosyada bir sonraki sayfayı çevirdi.

"Zarah Lischka," diye okudu. "On altı yaşında, Alman anne baba. 6 Temmuz 1938'de kaybolmuş, 1 Ağustosta Siegessâule yakınlarındaki Tiergarten kanalizasyonunda bulunmuş. Ailesi Antonstrasse, Wedding'de oturuyor. Babası Landsbergerallee'de bir mezbahada çalışıyor. Kızın annesi onu S-Bahn istasyonu yakınlarındaki Lindowerstrasse'de bulunan bazı dükkânlara göndermiş. Dükkân sahibi kızı hatırlıyor. Anne babası sigara içmemesine rağmen kız sigara, Blueband ve bir somun ekmek almış. Sonra bitişikteki eczaneye girmiş. Eczacı da onu hatırlıyor. Schwarzkopf Ekstra Sarışın saç boyası almış."

Yüz Alman kızından altmışı bunu kullanıyor, dedim kendi kendime otomatik olarak. Bugünlerde hatırladığım saçmalıklar çok tuhaftı. Alman Sudeten bölgelerinde gerçekten olan ayaklanmalar ve Prag'daki milliyetçilik konferansları dışında dünyada cidden neyin önemli olduğu konusunda fazla bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum. Çekoslovakya'da olanların gerçekten önemli olan tek şey olup olmadığını ise zaman gösterecekti.

Illmann sigarasını söndürüp bulgularını okumaya başladı.

“Kız çıplakmış ve ayaklarının bağlandığına dair izler var. Boğazında iki bıçak yarası bulunuyor. Ama aynı zamanda boğulduğuna dair de güçlü izler var. Büyük olasılıkla susturmak istenmiştir. Katil boğazını kestiğinde baygın olmalı. Kesiklerle açılan morluklar öyle söylüyor. Ve bu çok ilginç. Hâlâ ayaklarında bulunan kan miktarına, burnundaki ve saçlarındaki kurumuş kana ve ayaklarının çok sıkı bir şekilde bağlanmış olmasına bakılırsa benim bulgularıma göre boğazı kesildiğinde baş aşağı asılıyormuş. Bir domuz gibi.”

“Tanrım,” dedi Nebe.

“Önceki iki kurbana ait vaka notlarını incelediğimde büyük olasılıkla aynı modus operandi’nin benimsendiği görülmekte. Benden önceki patoloğun kızların boğazlarının yatar durumdayken kesildiği düşüncesi çok saçma, ayrıca ayak bileklerindeki zedelenmeleri ve ayaklarında kalan kan miktarını hesaba katmıyor. Bu aslında tam bir ihmal sayılır.”

“Bu not edildi,” dedi Arthur Nebe yazarak. “Benim görüşüme göre de sizden önceki patolog beceriksizin tekiydi.”

“Kızın vajinası zarar görmemiş ve penetre edilmemiş,” diye devam etti Illmann. “Ama anüs iki parmağın girebileceği genişlikte açık. Sperm testi pozitif çıkmış.”

Birisi inledi.

“Mide gevşek ve boş. Görünüşe göre Brigitte istasyona gitmeden önce öğle yemeğinde *apfelkraut* ve tereyağlı ekmek yemiş. Ölüm sırasında bütün yedikleri hazmedilmiş. Ama elma kolay hazmedilmez, hazım sırasında su çeker. Bu yüzden kızın ölüm saatini öğle yemeği yedikten altı ilâ sekiz saat sonrası, dolayısıyla kaybolduğu bildirildikten birkaç saat sonrası olarak düşünüyorum. Tabii önce kaçırılıp sonra öldürüldüğü şeklinde aşikâr bir sonuç da söz konusu.”

Korsch’a baktım. “Sonuncusu lütfen, Herr Korsch.”

“Lotte Winter,” dedi. “On altı yaşında, anne babası Alman. 18 Temmuz 1938’de ortadan kaybolmuş, cesedi 25 Ağustosta bulunmuş. Pragerstrasse’de oturuyor, Orta Standart seviyeye hazırlandığı liseye gidiyormuş. Hayvanat Bahçesi’nde Tattersalls’tan binicilik dersi almak için evden çıkmış ve bir daha

geri dönmemiş. Cesedi Muggel Gölü yakınlarındaki bir kayıkhanede, eski bir kanonun içinde bulunmuş.”

“Adamımız çok dolaşıyor, değil mi?” dedi Kont von der Schulenberg sessizce.

“Veba gibi,” dedi Lobbes.

Illmann yine söz aldı.

“Boğulmuş,” dedi. “Gırtlağında, dil kemiğinde, tiroit kıkırdağı alt boynuzunda kırıklar var. Bunlar Schulz adlı kızda olduğundan daha büyük bir şiddet derecesini gösteriyor. Daha atletik yapılı olduğu için kız daha güçlüymüş. Mücadele etmiş olabilir. Burada ölüm nedeni boğulma, ama boynunun yan tarafındaki boyun arteri de kesilmiş. Daha önce olduğu gibi ayaklarda bağlandığını gösteren işaretler, saçlarında ve burun deliklerinde de kan var. Boğazı kesildiğinde baş aşağı olduğuna kuşku yok. Yine aynı şekilde vücudunda neredeyse hiç kan kalmamış.”

“Lanet olası bir vampir gibi,” dedi Cinayet Masası dedektiflerinden biri. Frau Kalau von Hofe’a baktı. “Özür dilerim,” dedi. Kadın başını iki yana salladı.

“Cinsel yönlü açıklama var mı?” diye sordum.

“Kötü koku yüzünden kızın vajinası yıkanmak zorunda kalınmış,” dedi Illmann homurtular arasında. “Bu yüzden sperm bulunamamış. Ama vajina girişinde çizikler ve leğen kemiğinde morluklar var, bu da penetre edildiğini gösteriyor, hem de zorla.”

“Boğazı kesilmeden önce mi?” diye sordum. Illmann başını salladı. Oda bir an sessiz kaldı. Illmann bir sigara daha sarmaya başladı.

“Ve şimdi bir kız daha kayboldu,” dedim. “Doğru mu, Müfettiş Deubel?”

Deubel sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. İri yan, sarışın adamın gri, dalgın bakışlı gözleri kalın, koruyucu eldivenler giymenizi gerektiren türde çok fazla polis vakası gördüğünü gösteriyordu. “Evet, efendim,” dedi. “Adı Irma Hanke.”

“Eh, sorgu memuru siz olduğunuza göre belki onun hakkında bir şeyler söyleyebilirsiniz.”

Omuz silkti. “Güzel bir Alman ailesinden geliyor. On yedi yaşında, Schloss Strasse, Steglitz’de oturuyormuş.” Gözleri notlarına giderken durakladı. “24

Ağustos Çarşamba günü ortadan kayboldu, BdM adına Reich Ekonomi Programı için bir şeyler toplamak üzere evden çıkmış.”

“Ne topluyormuş?” diye sordu kont.

“Eski diş macunu tüplerini, efendim. Sanırım metal-”

“Teşekkürler, Müfettiş. Diş macunu tüplerinin hurda değerini biliyorum.”

“Evet, efendim.” Tekrar notlarına baktı. “Feuerbachsrasse’de, Thonvaldsenstrasse’de ve Munster Damm’da görüldüğü bildirilmiş. Munster Damm bir mezarlığın güneyinden geçiyor ve oradaki hademe Irma’nın tarifine uyan bir BdM kızının akşam 8.30 civarında orada yürüdüğünü gördüğünü söylüyor. Batıya, Bismarckstrasse yönüne gittiğini düşünmüş. Anne babasına 8.45’te döneceğini söylediği için muhtemelen eve dönüyordu. Ama eve hiç dönmemiş.”

“İpucu var mı?” diye sordum.

“Hiç yok, efendim,” dedi kararlı bir sesle.

“Teşekkür ederim, Müfettiş.” Bir sigara yaktım. Kibriti Illmann’ın sarma sigarasına uzattım. “Pekâlâ,” diyerek nefesimi verdim. “Elimizde beş kız var, hepsi yaklaşık olarak aynı yaşta ve hepsi bizim bilip çok sevdiğimiz beyaz ırk kalıbına uyuyor. Başka bir deyişle doğal ya da değil hepsi sarışın.”

“Üçüncü Renli bekar kızımız öldürüldükten sonra Josef Kahn bir fahişeye tecavüz etmekten dolayı tutuklanıyor. Başka bir deyişle para ödemeden kaçmaya çalıştığı için.”

“Tipik Yahudi,” dedi Lobbes. Birkaç kişi güldü.

“Tesadüfen Kahn bıçak taşıyormuş, hem de çok keskin bir bıçak. Ayrıca hırsızlık ve edebe aykırı saldırı yüzünden basit bir sabıkası da varmış. Çok elverişli. Böylece onu tutuklayan Grolmanstrasse Polis Merkezi’ndeki memur, yani Müfettiş Willi Oehme birkaç kart açıp yirmi biri bulup bulamayacağını görmek istiyor. Aklı biraz zayıf olan genç Josef'le sohbet ediyor ve tatlı dili ve kalın parmak eklemleri sayesinde Josef'i itiraf imzalamaya ikna ediyor.

“Beyler, size Frau Kalau von Hofe’yi tanıştırmak istiyorum. Ona ‘Frau’ diyorum, çünkü doktor olmasına rağmen kendisine doktor diye hitap edilmesine

izin vermiyor, zira kendisi besbelli bir kadın ve hepimiz de biliyoruz ki bir kadının yeri evidir, işi de Parti'ye adam üretmek ve kocasına yemek yapmaktır. Kendisi aslında bir psikoterapist ve bizim Suçlu Zihni dediğimiz anlaşılmaz küçük gizem konusunda tanınmış bir uzman."

Gözlerim masanın uzak tarafında oturan krema gibi kadına bakıp yaladı. Manolya rengi bir etek ve beyaz maroken bir bluz giymiş, açık renk saçlarını güzel biçimli kafasının arkasında toplamıştı. Onu tanıştırma şeklime gülümseyip evrak çantasından bir dosya çıkarıp açtı.

"Josef Khan çocukken akut uyku hastalığı (encephalitis lethargica) geçirmiş. Bu 1915 ve 1926 yılları arasında Batı Avrupa'da çocuklar arasında görülen bir salgın. Bu hastalık Josefin kişiliğinde büyük değişikliğe yol açmış. Hastalığın akut aşaması geçtikten sonra çocuklar huzursuz, gergin, hatta saldırgan oluyor ve ahlâki değerlerini kaybediyorlar. Dilencilik yapıyor, çalıyor, yalan söylüyor ve genellikle acımasız oluyorlar. Aralıksız olarak konuşuyor, okulda ve evde idare edilemeyecek hale geliyorlar. Anormal cinsel merak ve cinsel problemler de çoğu zaman gözlemlenmiş. Bu hastalık sonrasında ergenlerde bazen bu sendromun belli bazı özellikleri görülüyor, özellikle cinsel dizginleme eksikliği. Josef Kahn'ın durumunda ise bu kesinlikle doğru. Onda ayrıca Parkinson hastalığı da başlamış, bunun sonucunda fiziksel olarak güçten düşecek."

Kont von der Schulenberg esneyip saatine baktı. Ama doktor vazgeçmedi. Hatta onun bu terbiyesizliğini eğlenceli bulmuş gibi görünüyordu.

"Belirgin suçlarına rağmen," dedi, "Josefin bu kızlardan herhangi birini öldürdüğünü sanmıyorum. Profesör Illmann'la adli kanıtları tartıştıktan sonra bu cinayetlerin Kahn'ın yapamayacağı seviyede bir ön hazırlık gerektirdiğini düşünüyorum. Kahn kurbanı sadece düştüğü yerde bırakmasına neden olacak anlık cinayetler işleyebilir."

Illmann başını salladı. "Kahn'ın ifadesinin analizi, bilinen gerçeklerle çok sayıda uyumsuzluğu açıklıyor," dedi. "İfadesinde boğmak için kadın çorabı kullandığı yazıyor. Ama kanıtlar açıkça katilin kızları çıplak elle boğduğunu gösteriyor. Kurbanları karnından bıçakladığını söylüyor. Kanıtlar kurbanların

hiçbirinin bıçaklanmadığını, hepsinin boğazının kesildiğini gösteriyor. Sonra bir de Kahn gözaltındayken işlenen dördüncü cinayet var. Bu cinayet farklı bir katilin işi olabilir mi, ilk üçünü taklit eden birinin? Hayır. Çünkü ilk üç cinayetin ayrıntıları basında çıkmadı. Ve hayır, çünkü dört cinayet arasındaki benzerlikler çok güçlü. Hepsi aynı adamın işi.” Frau Kalau von Hofe’ye gülümsedi. “Buna eklemek istediğiniz bir şey var mı, madam?”

“Sadece o adamın Josef Kahn olamayacağını söylemek istiyorum,” dedi. “Ve Josef Kahn’ın, insanın Üçüncü Reich’da görmesinin mümkün olmayacağını düşündüğü türde bir sahtekârlığa maruz kaldığını düşünüyorum.” Dosyayı kapatıp arkasına yaslanır ve sigara kutusunu açarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sigara içmek de doktor olmak gibi kadınların yapmaması gereken şeydi, ama bunun ona vicdani bir rahatsızlık verecek bir şey olmadığını görebiliyordum.

Söze kont girdi.

“Bu bilginin ışığında birisi Reichskriminaldirektor’e bu davaya uygulanan yayın yasağının artık kalkıp kalkamayacağını sorabilir mi?” Nebe’nin cevabını duymak için hevesli bir şekilde masanın üstünden eğilirken kemeri gıcırdadı. Şu anda Moskova büyükelçisi olan tanınmış bir generalin oğlu olan genç von der Schulenberg’in kusursuz bağlantıları vardı. Nebe cevap vermeyince ekledi: “Gazetelerde resmi bir açıklama olmadan insan Berlin’deki kızların anne babalarının aklına tedbirli olma düşüncesini nasıl sokabilir, bilemiyorum. Ben doğal olarak polis gücündeki bütün Anwarter’i sokaklarda uyanık olmaları gereği konusunda haberdar edeceğim. Ama Reich Propaganda Bakanlığı’nın yardımı olursa Orpo’daki adamlarımın işleri kolaylaşırdı.”

“Suç biliminde bilinen bir gerçektir,” dedi Nebe pürüzsüz bir sesle, “reklam böyle bir katili teşvik edebilir. Eminim Frau Kalau von Hofe de bunu doğrulayacaktır. ”

“Doğru,” dedi Frau Kalau. “Kitle katilleri gazetelerde haklarında çıkan şeyleri okumaktan hoşlanırlar.”

“Ama,” diye devam etti Nebe, “bugün Muratti binasını arayıp genç kızların

daha dikkatli olmaları gerektiği konusunda farkındalık oluşturabilecek bir propaganda yapılıp yapılamayacağını soracağım. Böyle bir kampanya için Obergruppenführer'in izni gerekir. Kendisi Alman kadınları arasında panik yaratabilecek bir şey söylenmemesi konusunda çok titiz."

Kont başını salladı. "Ve şimdi de," dedi bana bakarak, "Kommissar'a bir sorum var."

Gülümsedi, ama buna çok güvenecek değildim. Kibirli gülümseme konusunda Obergruppenführer Heydrich'le aynı okula gittiği izlenimini veriyordu. İlk yumruğa karşı zihinsel korumamı kaldırdım.

"Kendisi ünlü Boğucu Gormann davasını dâhice çözen dedektif olarak bu özel davayla ilgili ilk izlenimlerini bizimle paylaşabilir mi?"

Renksiz gülümsemesi, rahat görünen bir durumu geçmişti, sanki sıkı sfinkterinin üstünde zorlanıyormuş gibiydi. En azından ben sıkı olduğunu tahmin ediyordum. Merhum SA patronu Ernst Rohm kadar nonoş olduğu söylenen eski SA adamı Kont Wolf von Helldorf gibi Schulenberg'in de miyop bir yankesiciyi bile baştan çıkaracak bir kıçı olabilirdi.

Bu samimiyetsiz sorgulamadan çıkarılacak daha fazla şey olduğunu hissederek ekledi: "Hatta belki aradığımız bu kişinin karakterine dair bir şeyler?"

"Sanırım bu konuda ben idari amire yardımcı olabilirim," dedi Frau Kalau von Hofe. Kontun kafası kızgınlıkla ona doğru döndü.

Frau Kalau evrak çantasından büyük bir kitap çıkarıp masaya koydu. Sonra bir tane, ardından bir tane daha, von de Schulenberg'in cilalı çizmeleri yüksekliğinde bir yığın oluşana kadar devam etti.

"Böyle bir soru beklediğim için suçlu psikolojisiyle ilgilenen birkaç kitap getirdim," dedi. "Heindl'ın *Profesyonel* Suçlu'su, Wulffen'in mükemmel Suç *İşleme Üzerine* Rehber'i, Hirschfeld'in *Cinsel Patoloji'si*, F. Alexander'ın Suçlu *ve Hakim'*i-"

Bütün bunlar kont için çok fazlaydı. Masadaki kâğıtlarını toplayıp ayağa kalktı, gergin bir şekilde gülümsedi.

"Belki başka bir zaman, Frau von Hofe," dedi. Sonra topuklarını birbirine

vurup odayı selamladı, çıkıp gitti.

“Serseri,” diye mırıldandı Lobbes.

“Önemli değil,” dedi Frau Kalau, yığına Alman Polisi dergisinin birkaç sayısını ekleyerek. “İnsana öğrenmeyeceği bir şeyi öğretemezsiniz.” Frau Kalau’nun sakin esnekliğinin yanı sıra bluzunun altında gerilen güzel göğüslerini de takdir ederek gülümsedim.

Toplantı sonuçlandıktan sonra onunla yalnız kalmak için biraz oyalandım.

“İyi bir soru sordu,” dedim. “Pek de cevabımın olmadığı bir soru. Yardımıma geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Lütfen, lafı bile edilmez,” dedi, kitaplarını çantasına koymaya başlayarak. Kitaplardan birini alıp baktım.

“Biliyor musunuz, cevabınızı duymak isterdim. Size bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Saatine baktı. “Olur,” dedi gülümseyerek. “İsterim.”

Eski şehir duvarındaki Klosterstrasse’nin sonunda bulunan Die Letze Instanz, Alex’te çalışan polislerin ve yakındaki temyiz mahkemesinde çalışan görevlilerinin çok sevdiği bir bardı. Hatta bar adını da bu mahkemeden almıştı.

İçerisi tamamen kahverengi lambrilerle kaplı duvarlar ve gevşemiş parkelerle doluydu. Üzerinde on yedinci yüzyıla ait bir asker figürünün oturduğu sarı seramikten büyük bir bira fıçısının bulunduğu barın yanında hepsi kalıptan çıkma figürler ve kafalarla dolu olan yeşil, kahverengi ve sarı seramikle kaplı bir koltuk duruyordu. Çok soğuk ve rahatsız bir taht gibi görünüyordu, üstünde barın sahibi Warnstorff oturuyordu. Soluk tenli, koyu renk saçlı adam yakasız bir gömlek giymiş, aynı zamanda bozuk para torbası işini de gören büyük, deri bir önlük takmıştı. İçeri girdiğimizde beni sıcak bir şekilde karşıladı, arkadaki küçük bir masayı gösterdi ve biralarımızı getirdi. Yan masada bir adam ikimizin de o güne kadar görmediği büyüklükte bir domuz buduyla büyük bir mücadele veriyordu.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Onu görünce doydum,” dedi.

“Evet, aynı fikirdeyim. İnsanın iştahını kaçırıyor, değil mi? O eklemle öyle savaşırken insan Demir Haç kazanmaya çalıştığını düşünüyor.”

Gülümsedi. Bir süre sessiz kaldık. Sonunda, “Sence bir savaş olacak mı?” diye sordu.

Cevabın yüzeye çıkmasını bekliyormuş gibi birama baktım. Omuz silkip başımı iki yana salladım.

“Son zamanlarda olayları fazla yakından takip etmiyorum,” dedim. Bruno Stahlecker’i ve Kripo’ya dönüşümü anlattım. “Ama bu soruyu asıl soran ben olmalıyım, değil mi? Suçlu psikolojisinde uzman olan biri olarak sen Führer’in aklını herkesten daha iyi değerlendirebilirsin. Sence davranışı Ceza Kanunu’nun Elli-Birinci Paragrafı’nın tanımına göre kompülsif mi yoksa karşı konulmaz mı?”

Birasında cevap arama sırası ondaydı. “Bu tür bir sohbet için birbirimizi pek tanımıyoruz, değil mi?”

“Galiba öyle.”

“Ama şu kadarını söyleyeyim,” dedi sesini alçaltarak. “M*ein Kampf*'ı okudun mu?”

“Bütün yeni evlenenlere bedavaya verilen o komik, eski kitap mı? Bekâr kalmak için düşünebileceğim en iyi neden o.”

“Eh, ben okudum. Ve fark ettiğim şeylerden biri, Hitler’in tekrar tekrar zührevi hastalıklardan ve etkilerinden bahsettiği yedi sayfa uzunluğunda bir bölüm. Zührevi hastalıkları yok etmenin Alman ulusunu bekleyen Görev olduğunu bile söylüyor.”

“Tanrım, onun frengi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Ben bir şey söylemiyorum. Sadece Führer’in harika kitabında ne yazdığını anlatıyorum.”

“Ama kitap yirmili yılların ortalarından beri mevcut. Hastalığı o zamandan beri varsa frengisi üçüncü evrede filan olmalı.”

“Belki bilmek ilgini çekebilir,” dedi. “Josef Kahn’ın Herzeberge Akıl

Hastanesi’ndeki hasta ahbaplarının çoğundaki organik bunama frenginin doğrudan bir sonucu. Zıt ifadeler söylenip kabul edilebilir. Ruhsal durum aşırı neşeyle duygusuzluk arasında değişir. Ve genel duygusal dengesizlik söz konusudur. Klasik tip çılgınca neşe, büyüklük sanrıları ve aşırı paranoya ataklarıyla karakterize edilir.”

“Tanrım, bir tek çılgın bıyığı söylemedin,” dedim. Bir sigara yakıp kederle üfledim. “Tanrı aşkına konuyu değiştir. Daha neşeli bir şeylerden konuşalım, mesela bizim kitle katili arkadaştan. Biliyor musun, anlatmak istediği şeyi anlamaya başlıyorum, gerçekten. Yani bu adamın öldürdüğü kızlar yarının genç anneleri. Yeni Parti üyeleri üretecek olan çocuk doğurma makineleri. Ben, sürekli konuşup durdukları asfalt medeniyetinin bütün yan ürünlerine varım, öjenik fiyasko kadınların çocuksuz aileleri gibi. En azından bu lastik cop rejiminden kurtulana kadar yani. Bu kadar çok psikopatın arasında bir tane daha olmasının lafı mı olur?”

“Bildiğinden daha çok konuşuyorsun,” dedi. “Hepimiz acımasızlık yapabiliriz. Her birimiz potansiyel suçluyuz. Hayat sadece medeni bir görüntüyü koruma savaşı. Pek çok sadist katil bu görüntünün zaman zaman bozulduğunu görür. Mesela Peter Kürten. Onu tanıyan hiç kimsenin o korkunç suçları işleyebileceğine inanamadığı yumuşak mizaçlı bir adam.”

Yine evrak çantasını karıştırdı. Masayı silip iki bardağın arasına ince, mavi bir kitap koydu.

“Bu kitap Carl Berg tarafından yazılmış. Tutuklanmasından sonra Kürten’i uzun uzadıya inceleme fırsatı bulan adli patolog. Berg’le tanıştım ve kitabına saygı duyuyorum. Düsseldorf Hukuki ve Sosyal Tıp Enstitüsü’nü kurdu. Bir süre Düsseldorf Ceza Mahkemesi’nde adli tıp memuru olarak görev yaptı. *Sadist* adlı bu kitap muhtemelen bir katilin zihnini açıklayan bugüne kadar yazılmış en iyi kitaplardan biri. İstersen ödünç alabilirsin.”

“Teşekkürler, alayım.”

“Bu anlamana yardımcı olacaktır,” dedi. “Ama Kürten gibi bir adamın zihnine girmek için bunu okumalısın.” Yine çantasına daldı.

“*Les Fleurs du mal*,” diye okudum. “Yazan Charles Baudelaire.” Açıp ilk satırlara göz gezdirdim. “Şiir mi?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Aa, o kadar da şüpheli bakma, Kommissar. Çok ciddiyim. Bu iyi bir çeviri ve içinde beklediğinden çok daha fazlasını bulacaksın, inan bana.” Gülümsedi.

“Okulda Goethe çalıştığımızdan beri şiir okumamıştım.”

“Peki, onun hakkında ne düşündün?”

“Frankfurt avukatlarından iyi şair olur mu?”

“Bu ilginç bir eleştiri,” dedi. “Eh, umarım Baudelaire hakkında daha iyi şeyler düşünürsün. Korkarım artık gitmeliyim.” Ayağa kalktı, tokalaştık. “Kitapları bitirdiğinde bana, Budapesterstrasse’deki Goering Enstitüsü’ne getirebilirsin. Hayvanat Bahçesi Akvaryumu’nun hemen karşısındayız. Bir dedektifin Baudelaire hakkındaki görüşlerini duymayı çok isterim,” dedi.

“Bu benim için bir zevk olacak. Sen de bana Dr. Lanz Kindermann’la ilgili görüşlerini söyleyebilirsin.”

“Kindermann mı? Lanz Kindermann’ı tanıyor musun?”

“Bir bakıma.”

Bana tedbirli denebilecek bir şekilde baktı. “Biliyor musun, bir Kommissar için sürprizlerle dolusun. Kesinlikle.”

7

Pazar, 11 Eylül

İçinde hâlâ biraz yeşil olan domatesleri severim. O zaman tatlı ve sert olurlar; pürüzsüz ve mayhoş kabuklu, salata için seçeceğiniz türde. Ama toplanalı biraz zaman geçmişse domates tutulamayacak kadar yumuşarken kabuğu buruşur, hatta tadı da biraz ekşirdi.

Aynı şey kadınlar için de geçerliydi. Yalnız bu, belki benim için biraz fazla yeşildi ve kendi iyiliği için de fazla mayhoş. Ön kapımda durmuş, bir sevgili olarak becerimi ya da beceriksizliğimi ölçmeye çalışırmış gibi küstah bir bakışla baştan aşağı beni süzüyordu.

“Evet?” dedim. “Ne istiyorsun?”

“Reich için topluyorum,” diye açıkladı gözleriyle oyun oynayarak. Hikâyesini desteklemek istercesine materyal torbasını kaldırdı. “Parti Ekonomi Programı. Ha, beni kapıcı içeri aldı.”

“Bunu görebiliyorum. Tam olarak ne istiyorsun?”

Bunun üzerine tek kaşını kaldırıp bakınca babasının onun şaplak yemek için fazla büyüdüğünü düşünüp düşünmediğini merak ettim.

“Ee, sende ne var?” Tonunda sessiz bir alaycılık vardı. Güzeldi, suratsız ve şehvetli tarzda bir güzellik. Sivil giysilerle yirmi yaşında sanılabilirdi, ama iki örgüsü, sağlam botları, uzun mavi eteği, temiz, beyaz bluzu ve kahverengi

deriden BdM -Alman Kızları Birliği- ceketiyle on altı yaşından büyük durmuyordu.

“Bakalım bir şeyler bulabilecek miyim?” dedim, onun yetişkin tavırlarıyla yarı eğlenerek. Tavırları BdM kızları hakkında duyduğunuz şeyleri, yani rastgele cinsel ilişkide bulunduklarını ve Hitler Gençlik Kampı’nda dikiş, ilk yardım, Alman halk tarihi öğrendikleri kadar kolay bir şekilde kendilerini hamile bıraktırdıklarını doğruluyor gibi görünüyordu. “İçeri gelsen iyi olur.”

Kız arkasından kürk mantosunu sürüklüyormuş gibi kurumlu bir havayla kapıdan içeri girdi, holü üstünkörü inceledi. Fazla etkilenmiş görünmüyordu. “Güzel ev,” diye mırıldandı sessizce.

Kapıyı kapatıp sigaramı holdeki küllüğe koydum. “Burada bekle,” dedim.

Yatak odasına gidip yatağın altına, eski gömlekleri ve havluları sakladığım bavulun olduğu yere eğildim, ev tozlarına ve halı tüylerine değinmiyorum bile. Ayağa kalkıp üzerimi silkelerken kapıya dayanmış sigaramı içiyordu. Küstah bir şekilde bana doğru mükemmel bir halka üfledi.

“Siz inanç ve güzellik kızlarının sigara içmemeniz gerektiğini sanırdım,” dedim kızgınlığımı gizlemeye çalışarak.

“Öyle mi?” diye sırıttı. “Yapmaya teşvik edilmediğimiz birçok şey var. Şunu yapmamalıyız, bunu yapmamalıyız. Bugünlerde neredeyse her şey kötü gibi görünüyor, değil mi? Ama hep dediğim gibi kötü şeyleri tadını çıkarabileceğin kadar gençken yapmıyorsan, yapmanın ne anlamı var ki?” Aniden duvardan ayrılıp dolaşmaya başladı.

Tam bir sürtük, diye düşündüm, peşinden oturma odasına giderken.

Çorba kaşıklıyormuş gibi gürültüyle bir nefes çekip yüzüme bir halka daha üfledi. Halkayı yakalayabilsem kızın küçük, güzel boynuna geçiriverirdim.

“Neyse,” dedi. “Ucuz bir taneden bir şey olmaz, değil mi?”

Güldüm. “Ben ucuz sigara içecek birine benziyor muyum?”

“Sanırım hayır,” diye itiraf etti. “Adın ne?”

“Platon.”

“Platon. Sana uyuyor. Ee, Platon, istersen beni öpebilirsin.”

“Lafı hiç dolandırmıyorsun, değil mi?”

“BdM kızlarının takma adını duymadın mı? Alman Yatak Birliği? Alman erkekleri için mallar?” Kollarını boynuma dolayıp muhtemelen makyaj masasının aynasında alıştırmasını yaptığı çeşitli cilveli ifadeler sergiledi.

Sıcak, genç nefesinin bayat bir tadı vardı, ama sırf içten görünmek için onun becerikli öpüşüne aynen karşılık verdim, ellerim genç göğüslerini sıkıp parmaklarım göğüs uçlarını yoğurdu. Sonra nemli ellerimle kalçalarını avuçlayıp onu zihnimde gittikçe artan şeye doğru yaklaştırdım. Bedenini bana bastırırken yaramaz gözleri yuvarlandı. Dürüst olmak gerekirse tahrik olmadığımı söyleyemezdim.

“Hiç uyku masalı biliyor musun, Platon?” diye kıkırdadı.

“Hayır,” dedim, onu daha sıkı tutarak. “Ama bir sürü kötü masal biliyorum. Güzel, ama şımarık prenseslerin canlı canlı haşlanıp kötü troller tarafından yendiği masallar.”

Yozlaşmış, parlak mavi gözlerinde belli belirsiz bir şüphe parladı. Eteğini kaldırıp külotunu çekiştirmeye başladığımda gülümsemesi o kadar kendine güvenli değildi.

“Oo, sana böyle bir sürü masal anlatabilirim,” dedim karanlık bir şekilde. “Polislerin kızlarına anlattıkları türde masallardan. Babaların memnun olacağı, kızlara kâbuslar gördüren korkunç hikâyeler.”

“Kes şunu,” dedi gergin bir şekilde gülerek. “Beni korkutuyorsun.” İşlerin plana göre gitmeyeceğini anlayınca bacaklarına indirdiğim ve yumurtadan yeni çıkan yavru kuş gibi kasıklarına sığınmış tüyleri açığa çıkaran külotunu umutsuzca yukarı çekmeye çalıştı.

“Babalar memnun olurlar, çünkü kızları o kadar korkar ki, kötü trole dönüşebilir diye yabancı bir erkeğin evine hiç girmezler.”

“Lütfen, bayım, yapmayın,” dedi.

Çıplak poposuna bir şaplak indirip onu ittim.

“Bu yüzden bir trol değil de dedektif olduğum için şanslısın, prenses, yoksa ketçaba dönmüştün.”

“Sen polis misin?” diye yutkundu, gözleri yaşararak.

“Evet, polisim. Ve seni bir daha fahişe çırağı oyununu oynarken yakalarsam babanın seni sopayla dövmesini sağlarım, anladın mı?”

“Evet,” diye fısıldadı külotunu hızla çekerek.

Yere attığım eski gömlekleri ve havluları alıp kucağına ittim.

“Şimdi babanın işini ben yapmadan önce defolup git buradan.” Niebelung'un kendisiymişim gibi dehşet içinde koridora koşarak apartmandan çıkıp gitti.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra leziz küçük bedeninin kokusu, dokunuşu ve ona karşı arzumun düş kırıklığı bir içki alıp soğuk bir banyo yapana kadar benimle kaldı.

O Eylül ayında tutku her yerdeydi. Çürümüş bir sigorta kutusu gibi dumanı tütüyor, kolayca tutuşuyordu. Çekoslovakya’daki ateşli Sudeten Almanlarının da benim uyarılmış halim kadar kolayca başa çıkılabilir olmasını diledim.

Bir aynasız olarak suçun sıcak havalarda artmasını beklemeyi öğreniyorsunuz. Ocak ve şubat aylarında en çaresiz suçlular bile evde, ateşin karşısında otururdu.

Aynı gün ileriki saatlerde Profesör Berg’in kitabı Sadist’i okurken, sırf hava Kürten’in dışarı çıkamayacağı kadar soğuk veya ıslak diye kaç hayatın kurtulduğunu merak ettim. Yine de dokuz cinayet, yedi cinayet girişimi ve kırk kundaklama hareketi yeterince etkileyici bir rekordu.

Berg’e göre şiddet dolu bir evin ürünü olan Kürten erken yaşta suç işlemeye başlamış, bir dizi basit hırsızlık yapıp birkaç kez hapse girip çıkmıştı. Ta ki otuz sekiz yaşına kadar, o yıl karakteri güçlü bir kadınla evlenmişti. Her zaman sadistçe dürtüleri vardı, kedilere ve öteki aptal hayvanlara işkence yapma eğilimindeydi ve şimdi bu eğilimlerini deli gömleğinin içinde tutmak zorunda kalıyordu. Ama karısı evde yokken Kürten’in kötü şeytanları baskılanamayacak kadar güçleniyor ve kendisine ün kazandıran o korkunç ve sadistçe suçları işlemek zorunda kalıyordu.

Berg bu sadistliğin kökeninin cinsel içerikli olduğunu açıklıyordu. Kürten’in ev ortamı onun cinsel isteklerini sapkınlığa yatkın hale getirmişti ve ilk

deneyimlerinin hepsi bu isteğin yönünü biçimlendirmeye yardım etmişti.

Berg, Kürten'in yakalanması ve idamı arasında geçen on iki ay içinde Kürten'le sık sık görüşmüş ve onun dikkate değer bir karakteri ve yeteneği olan bir adam olduğunu görmüştü. Oldukça çekici ve zeki adamın mükemmel bir hafızası ve keskin gözlem gücü vardı. Elbette Berg, onun kolay görüşülür olması konusunda da yorumda bulunacak kadar duygulanmıştı. Kürten'in kibri ise göze çarpan başka bir özelliğiydi. Bu kibir onun şık, bakımlı görünüşünde ve Düsseldorf polisini istediği süre boyunca atlatabilmesinden aldığı keyifte açıkça görünüyordu.

Berg'in vardığı sonuç toplumun medeni hiçbir üyesi için pek rahatlatıcı sayılmazdı: Kürten Elli-Birinci Paragraf bağlamında deli değildi, yani davranışları ne tamamen zorunlu ne de tamamen karşı konulmazdı, sadece saf, katışıksız zalimlikti.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi Baudelaire okumak ruhumun, mezbahadaki bir manda kadar rahat hissetmesini sağlamıştı. Frau Kalau von Hofe'nin bu Gotik Fransız şairin bir Landru, bir Gormann ya da bir Kürten'in zihnini açıkça ifade ettiğine dair söylemini kabul etmek için hayal gücünün insanüstü bir gayreti gerekmiyordu.

Ama burada daha fazlası söz konusuydu. Kitle katilinin ruhuna dair basitçe bir ipucundan çok, daha derin ve daha evrensel bir şey vardı. Baudelaire'in şiddete olan ilgisinde, geçmişe duyduğu özlemde, ölüm ve yozlaşma dünyasına dair ilhamında çok daha çağdaş, şeytani bir ayinin yankısını duyuyor, farklı tür bir suçlunun, kini kanun hükmünde olan birinin soluk yansımasını görüyordum.

Sözlere dair hafızam çok iyi değildir. Milli marşımızın sözlerini bile zor hatırlayabilirim. Ama bu dizelerden bazıları misk ve katran karışımının kalıcı kokusu gibi kafamın içinde kaldı.

* * *

O akşam Berlin-Zehlendorftaki evlerinde Bruno'nun dul karısını görmeye

gittim. Bu, Bruno’nun ölümünden beri oraya ikinci gidişimdi. Sigorta şirketimden gelen ve Katia’nın adına yaptığım talebin alındısını gösteren bir mektupla birlikte Bruno’nun ofisteki bazı eşyalarını getirmiştim.

Şimdi öncekinden daha da az şey vardı söylenecek, ama yine de bir saat boyunca orada kaldım, Katia’nın elini tutup birkaç kadeh Schnaps’la boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

“Heinrich nasıl karşılıyor?” diye sordum rahatsız bir şekilde. Oğlanın yatak odasında şarkı söylediğini açıkça duyabiliyordum.

“Bu konuda konuşmadı henüz,” dedi Katia. Kederi yerini hafif mahcubiyete bırakıyordu. “Sanırım bununla yüzleşmekten kaçınmak için şarkı söylüyor.”

“Yas insanları farklı şekillerde etkiler,” dedim, bir mazeret bulmaya çalışarak. Ama bunun doğru olduğunu hiç düşünmüyordum. Babamın ben Heinrich’in yaşlarındayken gerçekleşen erken ölümüne, doğal olarak benim de ölümsüz olmadığım şeklindeki kaçınılmaz mantıksal sonuç bütün acımasızlığıyla ilave edilmişti. Yoksa Heinrich'in durumuna karşı bu kadar duyarsız olmazdım. “Ama neden bu şarkıyı söylemek zorunda?”

“Yahudilerin babasının ölümüyle bir ilgisi olduğunu kafasına takmış durumda.”

“Bu çok saçma,” dedim.

Katia içini çekip başını iki yana salladı. “Ona söyledim, Bernie. Ama dinlemiyor.”

Giderken oğlanın kapısının önünde oyalandım, güçlü, genç sesiyle söylediği şarkıyı dinledim.

“‘Boş silahları doldurun, Bıçakları bileyin, Hayatlarımızı zehirleyen, Yahudi serserileri öldürelim.’”

Bir an için kapıyı açıp küçük haydudun çenesine sıkı bir yumruk indirmek istedim. Ama bunun ne anlamı olurdu ki? Onu yalnız bırakmak dışında bir şey yapmanın ne anlamı vardı? İnsanın korktuğu şeyden kaçmasının bir sürü yolu vardı ve nefret bunların en basitlerinden biri değildi.

8

Pazartesi, 12 Eylül

Bir rozet, bir izin belgesi, üçüncü katta bir ofis ve ortalıktaki çok sayıda SS subayı hariç her şey eskisi gibi geliyordu. Burada fazla mutlu hatıramın olmaması çok kötüydü, ama mutluluk hiçbir zaman Alex'te bol bulunan bir duygu olmamıştı, sandalye bacağıyla bir böbrek üzerinde çalışmayı eğlenceden saymıyorsanız tabii. Eski günlerden tanıdığım bazı adamlar merhaba demek ve Bruno için ne kadar üzüldüklerini söylemek için beni koridorda birkaç kez durdurdu. Ama genellikle bir kanser koğuşundaki mezar kazıcı gibi karşılandığımı gösteren bakışlara maruz kaldım.

Deubel, Korsch ve Becker ofisimde beni bekliyordu. Deubel genç memurlara incelikli sigara yumruğu tekniğini gösteriyordu.

"Doğru," dedi, "Sigarayı ağzına sokarken bir aparkat yapıştırıyorsun. Açık ağız çok kolay kırılır."

"Soruşturma biriminin modern zamanlara uyum sağladığını duymak ne kadar güzel," dedim kapıdan girerken. "Sanırım bunu Freikorps'ta öğrendin, Deubel."

Gülümsedi. "Karnelerimi okumuşsunuz, efendim."

"Son zamanlarda çok şey okuyorum," dedim masama oturarak.

"Ben hiçbir zaman fazla okuyan biri olmadım," dedi.

"Beni şaşırtıyorsun."

“O kadının kitaplarını mı okuyorsunuz, efendim?” dedi Korsch. “Suçlu zihnini açıklayan kitapları?”

“Bu konu pek açıklama gerektirmiyor,” dedi Deubel, “Adam kahrolası bir kaçık.”

“Olabilir,” dedim. “Ama onu cop ve muştalarla yakalayamayacağız. Her zamanki yöntemlerinizi unutun, sigara yumruklarını filan.” Sertçe Deubel’e baktım. “Böyle bir katilin yakalanması zor, çünkü çoğu zaman normal bir insan gibi görünüyor ve davranıyor. Suçun belirgin bir özelliği ve aşikâr bir cinayet nedeni olmadan bizi onun izine yönlendirecek muhbirlere de güvenemeyiz.”

Departman VB3, Ahlâk Masası’ndan ödünç verilen Kriminalassistent Becker başını iki yana salladı.

“Beni bağışlarsanız, efendim,” dedi, “bu çok doğru değil. Cinsel sapkınlar söz konusu olduğunda birkaç muhbir var. Kıç becerenler ve bebek gibi oğlanlar olabilirler, doğru, ama ara sıra kendilerinden bekleneni yapıyorlar.”

“Eminim yapıyorlardır,” diye mırıldandı Deubel.

“Pekâlâ,” dedim. “Onlarla konuşuruz. Ama önce bu davanın hepimizin düşünmesini istediğim iki özelliği var. Birincisi bu kızlar ortadan kayboluyor ve sonra cesetleri şehrin her yerinde bulunuyor. Eh, bu da bana katilimizin araba kullandığını söylüyor. Diğeri ise, bildiğim kadarıyla bir kurbanın kaçırılmasına tanık olan kimseye rastlamamamız. Tekmeler ve çığlıklar atarak araba arkasına sürüklenen bir kız raporu gelmedi. Bu bana kızların katille isteyerek gitmiş olabileceklerini gösteriyor. Yani korkmuyorlardı. Şimdi, hepsinin katili tanıyor olması mümkün değil, ama büyük olasılıkla ona, olduğu kişi yüzünden güvenmiş olabilirler.”

“Bir rahip olabilir,” dedi Korsch. “Ya da gençlik lideri.”

“Ya da polis,” dedim. “Bunlardan herhangi biri olabilir. Ya da hepsi.”

“Kılık değiştiriyor olabileceğini mi düşünüyorsunuz?” dedi Korsch.

Omuz silktim. “Tüm bu konularda açık fikirli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Korsch, kayıtları kontrol edip cinsel saldırı sabıkası olan birisini üniforma, kilise ya da bir plakayla eşleyip eşleyemediğine bakmanı istiyorum.”

Korsch biraz çöktü. “Bunun zor bir iş olduğunu biliyorum, bu yüzden Kripo yönetimindeki Lobbes’la konuştum, sana yardım edecek birilerini bulacak.” Saatime baktım. “Kriminaldirektor Müller seni on dakika içinde VC1’de bekliyor, bu yüzden gitsen iyi olur.”

Korsch gidince, “Hanke kızıyla ilgili bir şey yok mu henüz?” diye sordum Deubel’e.

“Adamlarım her yere baktı,” dedi. “Demiryolu setleri, parklar, çöp alanları. Teltow Kanalı’nı iki kez taradık. Yapabileceğimiz fazla bir şey yok.” Bir sigara yakıp yüzünü buruşturdu. “Şimdiye kadar ölmüştür. Bunu herkes biliyor.”

“Ortadan kaybolduğu bölgede kapı kapı dolaşıp sorular sormanı istiyorum. Herkesle konuş, ama herkesle, kızın okul arkadaşları dahil. Birisi bir şey görmüş olmalı. Hafızaları canlandırmak için fotoğraf da götür.”

“Bunu söylediğim için beni bağışlayın, efendim,” diye homurdandı, “ama bu kuşkusuz Orpo’daki üniformalı çocukların işi.”

“O tokmak kafalılar sadece sarhoşları ve pezevenkleri tutuklamada iyiler,” dedim. “Ama bu zekâ gerektiren bir iş. Hepsi bu.”

Deubel yine yüzünü buruşturarak küllüğün aslında benim yüzüm olmasını istediğini gösterecek şekilde sigarasını söndürüp gönülsüzce ofisimden çıktı.

“Deubel’e Orpo hakkında söylediklerinize dikkat edin, efendim,” dedi Becker. “Kendisi ahmak Daluege’nin arkadaşıdır. Aynı Stettin Freikorps birliğindeydiler.” Freikorps, savaştan sonra Almanya’daki Bolşevizm’i yok etmek ve Alman sınırlarını Polonyalıların saldırılarından korumak için eski askerlerden kurulmuş yarı askeri bir organizasyondu. Kurt “Ahmak” Daluege da Orpo’nun şefiydi.

“Teşekkürler, dosyasını okudum.”

“Eskiden iyi bir polisti. Ama bugünlerde rahat bir vardiya geçirip eve çekip gidiyor. Eberhard Deubel’in hayattan istediği tek şey emekli maaşını alıp kızının büyüyüp yerel banka müdürüyle evlendiğini görecek kadar yaşamak.”

“Alex’te onun gibi bir sürü var,” dedim. “Çocukların var, değil mi, Becker?”

“Bir oğlum var, efendim,” dedi gururla. “Norfried. Neredeyse iki yaşında

oldu.”

“Norfried, öyle mi? Yeterince Alman tınlıyor.”

“Karım, efendim. Dr. Rosenberg’in bu Aryan şeyi konusunda çok hevesli.”

“Peki, senin Ahlâk Masası’nda çalışmana ne diyor?”

“İşimde neler olduğu hakkında pek konuşmuyoruz. Ona kalırsa ben sadece bir polisim.”

“Peki, bana bu cinsel sapkın muhbirleri anlat bakalım.”

“Ben Kısım M2, Genelev İzleme Ekibi’ndeyken sadece bir iki tane kullanıyorduk,” diye açıkladı. “Ama Meisinger’in Eşcinsel Ekibi onları sürekli kullanır. O muhbirlere bel bağlamış durumdalar. Birkaç yıl önce Dostluk Birliği adında, yaklaşık 30.000 üyesi olan homoseksüel bir organizasyon vardı. Meisinger bütün listeyi buldu ve ara sıra bilgi için hâlâ oradaki isimlere başvuruyor. Ayrıca el konmuş birkaç pornografik derginin yayıncı listesinin yanı sıra üye listesini de ele geçirdi. Bunların birkaçını deneyebiliriz, efendim. Sonra Reichsführer Himmler’in dönme dolabı var. Bu elektrikle çalışan, içinde binlerce isim olan bir döner kartvizit indeksi, efendim. Oradan ne çıkacağına bakabiliriz.”

“Bir Çingene falcısının kullanacağı türde bir şeye benziyor.”

“Himmler’in bu tür saçmalıkları sevdiği söyleniyor.”

“Ya bir şeyi dürtmeye hevesli biri? Bütün genelevler kapandığına göre bu şehirdeki arılar nereye gitti?”

“Masaj salonlarına. Bir kıza kuşunu göstermek istiyorsan önce sırtını ovmasına izin vermen gerekiyor. M2’nin patronu olan Kuhn onları fazla önemsemiyor. Bazı fahişelere son günlerde bir kaçığa masaj yapıp yapmadıklarını sormak ister misiniz, efendim?”

“Aklıma başlamak için daha iyi bir yer gelmiyor.”

“Kayıp kişi arama izni almamız gerekiyor.”

“Hemen gidip alsan iyi olur, Becker.”

Becker uzun boylu, küçük, sıkılmış görünen mavi gözleri, ince, samanı andıran sarı saçları, köpek gibi bir burnu ve alaycı, neredeyse manik gülümsemesi olan

bir adamdı. Yüzü bir nevi müstehzi görünüyordu aslında gerçekten de öyleydi. Becker'in günlük konuşmasında hayatın kutsal güzelliğine karşı açlıktan kıvranan bir grup sırtlanda bulabileceğinizden daha fazla küfür vardı.

Masaj işi için hâlâ çok erken olduğunu düşünüp önce kirli-kitap birliğine bakmaya karar verdik ve Alex'ten Hallesches Tor'a doğru güneye sürmeye başladık.

Wende Hoas, S-Bahn demiryoluna yakın, yüksek, gri bir binaydı. En üst kata çıktık, Becker yüzünde manik gülümsemesiyle kapılardan birine bir tekme indirdi.

Tek camlı gözlüğü ve ince bir bıyığı olan ciddi görünümlü tıknaz bir adam oturduğu yerden başını kaldırdı, biz ofisine girerken gergin bir şekilde gülümsedi. "Aa, Herr Becker," dedi. "Gel, gel. Yanında bir de arkadaş getirmişsin. Harika."

Küf kokulu odada çok fazla yer yoktu. Masanın ve dosya dolabının etrafını sıra sıra dizilmiş kitap ve dergiler kaplamıştı. Bir dergi alıp karıştırmaya başladım.

"Merhaba, Helmut," dedi Becker gülüp bir dergi alarak. Sayfaları çevirirken tatminkâr bir şekilde homurdandı. "Bu çok iğrenç," diye güldü.

"Keyfinize bakın, beyler," dedi Helmut denen adam. "Aradığınız özel bir şey varsa isteyin yeter. Utanmanıza gerek yok." Sandalyesinde arkasına yaslanıp kirli gri yeleğinin cebinden enfiye kutusu çıkarıp pis tırnağıyla açtı. Bir tutam alıp burnuna çekti. Buradaki basılı materyal göz için ne kadar büyük bir saldırıysa, bağımlılığı da kulaklara yönelik şiddetli bir saldırı kadar etkiliydi.

Baktığım dergide yakından, ama kötü bir şekilde fotoğraflanmış jinekolojik ayrıntıların yanı sıra insanın pantolon fermuarına biraz baskı yapacak bir gerginlik yaratmayı amaçlayan küçük bir metin de vardı. Yazılanlara inanacak olursak Alman hemşireler kafalarında ortalama bir sokak kedisinden daha fazla düşünce olmadan çiftleşiyordu.

Becker dergiyi yere atıp başka bir tane aldı. "'Bakirenin Düğün Gecesi'," diye okudu.

“Sana göre değil, Herr Becker,” dedi Helmut.

“‘Dildo’nun Hikâyesi’?”

“O hiç fena değildir.”

“‘U-Bahn’da Tecavüz’.”

“Aa, işte o çok iyi. Onda gördüğüm en sulu şeftaliye sahip kız var.”

“Ve bir sürü şeftali görmüşsündür, değil mi, Helmut?”

Adam mütevazı bir şekilde gülümseyip fotoğraflarla yakından ilgilenen Becker’in omzunun üstünden baktı.

“Güzel bir komşu kız tipi, değil mi?”

Becker genzinden bir ses çıkardı. “Lanet olası bir köpek kulübesinin yanında yaşıyorsan.”

“Oo, çok güzel,” diye güldü Helmut, tek camlı gözlüğünü temizlemeye başlayarak. Bunu yaparken kırlaşmış kahverengi uzun saçları kötü bir şekilde örtülmüş kel kafasından kurtulup bir yataktan düşen yorgan gibi kaydı, gülünç bir şekilde şeffaf, kırmızı kulaklarından birinin arkasına takıldı.

“Genç kızları doğramaktan hoşlanan bir adam arıyoruz,” dedim. “Böyle bir sapığı ilgilendirecek bir şey var mı elinde?”

Helmut gülümseyip başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. “Hayır, efendim, korkarım yok. Piyasanın sadistçe ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyi önemsemiyoruz. Kırbaç ve vahşeti diğerlerine bırakıyoruz.”

“Hadi oradan. Bırakıyorlarmış,” dedi Becker alaycı bir şekilde.

Dosya dolabını denedim, kilitliydi.

“Ne var burada?”

“Birkaç kâğıt, efendim. Küçük bir kasa. Muhasebe defterleri filan. İlginizi çekecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Aç.”

“Gerçekten, efendim, ilginizi çekecek hiçbir şey yok-” Elimdeki sigara çakmağını görünce sözler ağzında kurudu. Çakmağı yakıp baktığım derginin altına tuttum. Yavaş, mavi bir alevle yanmaya başladı.

“Becker. Sence bu dergi ne kadardır?”

“Aa, bunlar pahalı dergiler, efendim. Her biri en az on Reichsmark eder.”

“Bu fare deliğinde birkaç binlik stok olmalı.”

“Kesinlikle. Burada bir yangın çıksa çok yazık olur.”

“Umarım sigortalıdır.”

“Dolabın içini mi görmek istiyorsunuz?” dedi Helmut. “Sadece istemeniz yeterli,” Anahtarı Becker’e uzatırken ben de yanan dergiyi zararsız bir şekilde metal çöp sepetine attım.

Üst çekmecede para kutusu dışında bir şey yoktu, ama alt çekmecede başka bir pornografik dergi yığını duruyordu. Becker bir tanesini alıp ön kapağını çevirdi.

“‘Bakire Kurbanı’,” diye okudu başlığı. “Şuna bir bakın, efendim.”

Lise çağında görünen bir kızın, başında ona uymayan bir peruk bulunan, yaşlı ve çirkin bir adam tarafından aşağılanmasını ve cezalandırılmasını gösteren bir dizi fotoğrafı gösterdi. Bastonunun kızın çıplak kalçalarında bıraktığı izler çok gerçek görünüyordu.

“Tiksindirici,” dedim.

“Ben sadece dağıtıcıyım, bunu anlamalısınız,” dedi Helmut, burnunu pis bir mendile silerek. “Üretici değilim.”

Özellikle bir fotoğraf çok ilginçti. Elleri ve ayakları bağlanmış bir genç kız kurban ediliyormuş gibi bir kilise sunağına yatırılmıştı. Vajinasına muazzam büyüklükte bir salatalık sokulmuştu. Becker haşin bir şekilde Helmut’a baktı.

“Ama kimin ürettiğini biliyorsun, değil mi?” Helmut, Becker onu yakasından yakalayıp iki yanağını da tokatlayana kadar sessiz kaldı.

“Lütfen, bana zarar vermeyin.”

“Büyük olasılıkla hoşuna bile gidiyordur, seni küçük sapık,” diye hırladı, işine ısınırken. “Hadi, konuş benimle, yoksa bununla konuşursun.” Cebinden kısa bir cop çıkardı, Helmut’un yüzüne bastırdı.

“Poliza’ydı,” diye bağırdı Helmut. Becker onun yüzünü sıkıştırdı.

“Bir daha söyle.”

“Theodor Poliza. Fotoğrafçıdır.

Schiffbauerdamm'da, Komedi Tiyatrosu’nun yanında bir stüdyosu var. Aradığınız kişi o.”

“Bize yalan söylüyorsan, Helmut,” dedi Becker copu Helmut’un yanağına sürterek, “geri döneriz, ama o zaman sadece burayı değil, seni de içinde yakarız. Umarım bunu anlamışsındır.” Adamı itti.

Helmut kanayan ağzına mendil bastırdı. “Evet, efendim,” dedi. “Anladım.”

Tekrar dışarı çıktığımızda kanalizasyona tükürdüm.

“İnsanın ağzında kötü bir tat bırakıyor, değil mi, efendim? Kızım olmadığı için seviniyorum, gerçekten.”

Onunla aynı fikirde olduğumu söylemek istedim. Ama söylemedim.

Kuzeye doğru sürdük.

Burası gri granit dağlar kadar muazzam büyüklükteki kamu binalarıyla ne şehirdi ama. Bu binaları insana devletin önemini ve bireyin görece önemsizliğini hatırlatmak için inşa ediyorlardı. Tam da size bütün bu Nasyonal Sosyalizm işinin nasıl başladığını gösteriyordu. Hükümetten, böyle görkemli binalarla uyum sağlayan herhangi bir hükümetten gözünüzün korkmaması mümkün değildir. Ve bir bölgeden diğerine giden geniş bulvarlar da uygun adım yürüyen askerlerden başka bir şey için inşa edilmiş gibi görünmüyordu.

Midemin bulantısı hızla geçince Becker’e Friedrichstrasse’deki pişmiş et dükkânında durmasını söyleyip ikimize de birer tabak mercimek çorbası aldım. Küçük tezgâhlardan birinde dikilip Berlinli ev kadınlarının, mermer tezgâhlarda muazzam büyüklükteki bir arabanın motorundan çıkmış büyük paslı yaylar gibi kıvrılmış ya da seramik duvarlarda büyük yığınlar halinde asılı aşırı olgunlaşmış muzlar gibi duran sosislerden almak için sıraya girmelerini izledik.

Becker evli olabilirdi, ama yine de kadınlara bakmaktan geri durmuyor, biz oradayken dükkâna giren kadınların çoğu için neredeyse müstehcen yorumlar yapıyordu. Ve kendine birkaç tane pornografik dergi aşırdığı da gözümden kaçmamıştı. Nasıl kaçabilirdi? Saklamaya çalışmamıştı. Adamın yüzünü tokatla, ağzını kanat, Hint kauçuğuyla tehdit et, ona iğrenç, dejenere bir herif olduğunu

söyle, sonra da adamın edepsiz dergilerinden aşır; Kripo'da olmak böyle bir şeydi işte.

Arabaya geri döndük.

"Bu Poliza denen adamı tanıyor musun?" diye sordum.

"Tanıştık," dedi. "Onun hakkında ayakkabındaki bir pislik olması dışında ne söyleyebilirim ki?"

Schiffbauerdamm'daki Komedi Tiyatrosu, Spree'nin kuzey tarafında, kaymak taşından yapılma tritonlar, yunuslar ve çıplak peri kızlarıyla süslenmiş kulesi olan eski bir binaydı. Poliza'nın stüdyosu ise zemin kattaydı.

Merdivenlerden aşağıya inip uzun bir koridordan geçtik. Poliza'nın stüdyosunun dışında krem rengi bir ceket, yeşil pantolon giyip ipekli bir kravat ve kırmızı karanfil takmış bir adamla karşılaştık. Görünüşü için hiçbir özen ve masraftan kaçınılmamıştı, ama yarattığı genel etki öyle zevksizdi ki bir Çingene mezarına benziyordu.

Poliza bize şöyle bir bakıp elektrik süpürgesi satmak için orada olmadığımıza karar verdi. Kaçacak bir tip de değildi. Poposu çok büyüktü, bacakları çok kısa ve muhtemelen ciğerleri de çok zayıftı. Ama biz ne olduğunu anlayana kadar sokakta on metre koşmuştu bile.

"Seni serseri," diye mırıldandı Becker.

Mantığın sesi Poliza'ya aptallık ettiğini, Becker ve benim onu kolayca yakalayabileceğimizi söylemiş olmalıydı, ama bu ses korkuyla boğuklaştığı için bizim görünüşümüz kadar rahatsız edici ve itici gelmiş olmalıydı.

Becker'le konuşan, boğuk ya da değil, böyle bir ses yoktu. Poliza'ya durması için bağırıp seri hareketlerle ve güçlü adımlarla koşmaya başladı. Ben ona uymak için mücadele ettim, ama yalnızca birkaç adım sonra benim çok önüme geçmişti. Birkaç saniye içinde adamı yakalayacaktı.

Sonra elindeki silahı, uzun namlulu Parabellum'u gördüm ve iki adama da durması için bağırdım.

Poliza neredeyse anında durdu. Kollarını silah sesini bastırmak için kulaklarına kapamak istercesine kaldırmaya başladı, düşerken döndü, gözündeki

çıkış yarasından ya da oradan artık geriye ne kaldıysa, kan ve sulu bir sıvı, jelatini andıran bir şekilde aktı.

Poliza'nın cesedinin başında durduk.

"Neyin var senin?" dedim nefes nefese. "Nasırın mı var? Yoksa ayakkabıların mı çok sıkı? Yoksa ciğerlerinin yetmeyeceğini mi düşündün? Dinle Becker, senden on yaş daha büyüğüm, ama bu adamı dalgıç giysisiyle bile yakalayabilirdim."

İçini çekip başını iki yana salladı.

"Tanrım, üzgünüm, efendim," dedi. "Ben sadece onu uyarmak istemiştim." Garip bir şekilde silahına baktı, sanki demin onunla bir adamı öldürebildiğine inanamıyor gibiydi.

"Uyarmak mı? Neresine ateş ediyordun? Kulak memesine mi? Dinle Becker, bir adamı uyarmak istediğinde eğer Buffalo Bili değilsen, bacaklarına nişan alırsın, adamın saçlarını tıraş etmeye kalkmazsın." Neredeyse bir kalabalığın toplanmasını bekleyerek mahcup bir şekilde etrafıma baktım, ama sokak boştu. Tabancasına işaret ettim. "Hem o silah da ne öyle?"

Becker silahını kaldırdı. "Topçu sınıfı Parabellum, efendim."

"Kahretsin, Cenevre Konvansiyonları diye bir şey duymadın mı sen? Bu petrol kuyusu açmaya yetecek bir silah."

Ona, gidip ceset arabasını aramasını söyledim. O yokken ben de Poliza'nın stüdyosuna şöyle bir baktım.

Görecek fazla bir şey yoktu. Çok çeşitli, açık kasık resimleri kuruması için karanlık odadaki ipe asılmıştı. İçeride kırbaç, zincir, kelepçe ve salatalıklı kızın fotoğraflarında gördüğüm türde mumların yandığı bir sunak vardı. Helmut'un ofisinde bulduklarımıza benzer dergi yığınları gördüm. Poliza'nın beş kızı öldürmüş olabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Dışarı çıktığımda Becker'in üniformalı bir çavuşla geldiğini gördüm. İkisi kanalizasyondaki ölü bir kediye bakan öğrenciler gibi Poliza'nın cesedinin başında dikiliyordu, hatta çavuş botunun ucuyla Poliza'nın yan tarafını dürtüyordu.

“Tam pencereden,” dediğini duydum hayranlık gibi gelen bir tonla. “Orada bu kadar jöle olduğunu bilmiyordum.”

“Çok pis, değil mi?” dedi Becker coşkusuz bir şekilde.

Onlara doğru yürürken bana baktılar.

“Araç geliyor mu?” Becker başını evet anlamında salladı. “Güzel. Raporunu daha sonra verirsin.” Çavuşa döndüm. “Araç gelene kadar burada cesetle beklersin, değil mi, Çavuş?”

Doğruldu. “Evet, efendim.”

“Çıkardığın işe hayran olman bitti mi?”

“Efendim,” dedi Becker.

“O zaman gidelim.”

Arabaya geri döndük.

“Nereye gidiyoruz?”

“O masaj salonlarından bazılarına göz atmak istiyorum.”

“Evona Wylezynska’yla konuşmak gerek. Onun birkaç salonu var. Kızların kazandığı bütün paranın yüzde yirmi beşini alıyor. Büyük ihtimalle Richard Wagner Strasse’deki evinde olmalı.”

“Richard Wagner Strasse mi?” dedim. “O da nerede?”

“Eskiden Spreestrasse'ye bağlanan Sesenheimerstrasse’ydi. Opera Evi’nin olduğu yer.”

“Hitler futbol değil de opera sevdiği için kendimizi şanslı hissetmeliyiz galiba.”

Becker sırıttı. Araba sürerken keyfi biraz yerine gelmiş gibiydi.

“Size gerçekten özel bir soru sorabilir miyim, efendim?”

Omuz silktim. “Sor bakalım. Ama cevabı sana postayla göndermek zorunda kalabilirim.”

“Şey sorum şu: hiç Yahudi becerdiniz mi, efendim?”

Ona bakarak gözlerini görmeye çalıştım, ama kararlı bir şekilde yola bakıyordu.

“Hayır, becerdiğimi söyleyemem. Ama bunu engelleyen şey ırksal kanunlar

değildi. Sadece beni becermek isteyen birine rastlamadım o kadar.”

“Yani fırsatınız olsa itiraz etmezsiniz?”

Omuz silktim. “Edeceğimi sanmıyorum.” Devam etmesini bekleyerek durdum, ama etmedi. “Neden soruyorsun?”

Direksiyonun üstünden gülümsedi.

“Gittiğimiz şu masaj salonunda Yahudi bir fahişe var,” dedi coşkuyla. “Felâket ateşli bir şey. Bir yılan balığının ağzı gibi şeftalisi var, tam bir emme kası. İnsanı golyan balığı gibi emip kıçından çıkaracak türde bir şey. Gördüğüm en felaket şeftali.” Başını kuşkuyla iki yana salladı. “Güzel, olgun bir Yahudi fahişeyi alt edecek bir şey bilmiyorum. Ne çekik gözlü ne de zenci bir kadın.”

“Senin bu kadar açık fikirli olduğunu hiç bilmezdim, Becker,” dedim, “ya da bu kadar kozmopolit olduğunu. Tanrım, sen Goethe bile okumuşsundur.”

Becker buna güldü. Poliza’yı unutmuş gibiydi. “Evona hakkında bir şey var,” dedi. “Ancak biz biraz rahatlayınca konuşur, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. İçki içeriz, biraz ağırdan alınz. Acelemiz yokmuş gibi davranalım. Resmi şekilde davrandığımız dakika kepenklerini kapatıp yatak odasının aynalarını parlatmaya başlar.”

“Bugünlerde bu insanlardan çok var. Her zaman dediğim gibi insanlar güveç yaptığını bilirse elini ocağa doğru uzatmaz.”

Evona Wylezynska hafif briyantin kokan kısa saçlarıyla tehlikeli bir dekoltesi olan Polonyalı bir kadındı. Daha öğleden sonra olmasına rağmen şeftali rengi hafif kumaştan bir sabahlık, ona uyan ağır saten kumaştan bir kombinezon ve yüksek topuklu terlikler giymişti. Becker’i kirada indirim yapmaya gelmiş gibi karşıladı.

“Sevgili Emil,” diye cıvıldadı. “Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu. Nerelerde saklanıyordun?”

“Ahlâk Masası’nda değilim artık,” dedi Becker kadını yanağından öperek.

“Ne yazık. Oysa çok iyiydin.” Bana pahalı halısını kirletecek bir şeymişim gibi, turnusol kâğıdı benzeri bir bakış attı. “Kimi getirdin bize?”

“Sorun yok, Evona. Arkadaşım.”

“Arkadaşının bir adı var mı? Ve bir hanımefendinin evine girdiğinde şapkasını çıkarması gerektiğini bilmiyor mu?”

Bir şey söylemeden şapkamı çıkardım. “Bernhard Günther, Frau Wylezynska,” dedim elini sıkarak.

“Seninle tanıştığıma sevindim, tatlım.” Yoğun aksanlı baygın sesi, kombinezonun altından hatlarını biraz seçebildiğim korsesinin dibine yakın bir yerlerden geliyor gibiydi. Sesi somurtkan ağzına ulaştığında bir peri yavrusundan daha da alaycı oluyordu. Ağzı da bana birkaç problem çıkarıyordu. Bu, rujunu bozmadan Kempinski’de beş tabaklık yemek yiyebilecek bir ağza benziyordu, ama bu kez tat tomurcukları benimle meşgul gibiydi.

Bizi bir Potsdam avukatını mahcup etmeyecek, rahat bir oturma odasına götürüp geniş içki büfesine doğru yürüdü.

“Ne istersiniz beyler? Her şeyim var.”

Becker yüksek sesle kahkaha attı. “Buna hiç kuşku yok,” dedi.

Zayıf bir şekilde gülümsedim. Becker beni feci şekilde rahatsız etmeye başlamıştı. Ben İskoç viskisi istedim, Evona bana kadehimi verirken soğuk parmakları benimkilere dokundu.

Kendi içkisinden aceleyle alınması gereken tatsız bir ilaçmış gibi bir ağız dolusu içti. Beni büyük deri kanepeye doğru çekiştirdi. Becker kıkırdayıp arkamızdaki koltuğa oturdu.

“Eski dostum Arthur Nebe nasıl?” diye sordu. Şaşırdığımı görünce ekledi: “Aa, evet, Arthur ve ben birbirimizi yıllardır tanırız. Hatta 1920’de Kripo’ya ilk katıldığından beri.”

“Aynı,” dedim.

“Bir ara gelip beni ziyaret etmesini söyle,” dedi. “İstediği zaman bana özgürce saldırabilir. Ya da güzel bir masaj. Evet, işte bu. Ona güzel bir masaj için gelmesini söyle. Masajı da ben kendim yapacağım” Bu fikre yüksek sesle gülüp bir sigara yaktı.

“Söylerim,” dedim, söyleyip söylemeyeceğimi ya da kadının bunu gerçekten umursayıp umursamadığını bilmeden.

“Ve sen, Emil. Belki bir arkadaş istersin? Belki ikiniz de bir masaj istersiniz, ha?”

Ben ziyaretimizin gerçek amacını söylemek üzereyken Becker’i el çırpıp daha yüksek sesle kıkırdarken buldum.

“İşte budur,” dedi. “Biraz rahatlayalım. Hoş ve dostça davranalım.” Anlamlı bir şekilde bana baktı. “Acelemiz yok, değil mi, efendim?”

Omuz silkip başımı iki yana salladım.

“Neden geldiğimizi unutmadığımız sürece,” dedim, sesimin fazla bilmiş çıkmamasına özen göstererek.

Evona Wylezynska ayağa kalkıp bir perdenin arkasındaki duvarda bir zile bastı. Dilini şaklattı. “Neden her şeyi unutmuyoruz? Beyefendilerimin çoğu buraya bu yüzden, bütün davalarını unutmak için gelir.”

Sırtı dönükken Becker kaşlarını çattı, bana bakıp başını iki yana salladı. Ne demek istediğinden emin değildim.

Evona ensemi avucuyla kavrayıp bir demircinin kerpeteni kadar güçlü parmaklarıyla oradaki etimi yoğurmaya başladı.

“Burası çok gergin, Bemhard,” dedi baştan çıkarırcasına.

“Buna hiç kuşkum yok. Alex’te bana çektirdikleri arabayı görmelisin. Almamı istedikleri yolculardan bahsetmiyorum bile.” Anlamlı bir şekilde Becker’e bakma sırası bendeydi. Sonra Evona’nın parmaklarını boynumdan çekip dostça öptüm. Eli iyotlu sabun kokuyordu ve bundan daha iyi kokusal afrodizyaklar vardı.

Evona’nın kızları sirk atları gibi yavaşça odaya girdi. Bazılarının üzerinde sadece kombinezon ve çorap vardı, ama çoğunlukla çıplaktılar. Becker ve benim etrafıma yerleştiler ve biz orada değilmişiz gibi sigara ve içki içmeye başladılar. Ortalıkta uzun zamandır görmediğim kadar çok kadın teni vardı ve bakışlarımın sıradan kadınların vücutlarını dağlayacağını itiraf etmeliydim. Ama bu kızlar bakılmaya o kadar alışıklardı ki arzu dolu bakışlarımız altında rahatsız olmadan sakin bir şekilde durabiliyorlardı. Bir tanesi bir sandalye alıp karşıma koydu, ata biner gibi tersten oturdu. Böylece cinsel organının ummayı

dileyecebileceğimden daha müthiş bir manzarasını görebilirdim. Çıplak kalça kaslarını sandalyede esnetmeye başladı.

Becker bir anda ayağa fırlayıp ellerini hevesli bir sokak satıcısı gibi birbirine sürtmeye başladı.

“Eh, bu çok iyi, değil mi?” Kollarını birkaç kıza dolarken yüzü heyecanla kızardı. Etrafına bakınıp aradığı yüzü göremeyince sordu: “Evona, eskiden senin için çalışan o küçük, güzel çocuk doğurma makinesi Yahudi kız nerede?”

“Esther’i mi diyorsun? Korkarım o ayrılmak zorunda kaldı.” Bekledik, ama Evona’nın ağzından sigara dumanı dışında söylediklerini açıklayacak bir şey çıkmadı.

“Bu çok kötü,” dedi Becker. “Ben de tam arkadaşıma onun ne kadar iyi olduğunu söylüyordum.” Omuz silkti. “Boş ver. Onun geldiği yerde daha çok var, değil mi?” Yüzümdeki ifadeye aldırmadan ve iki fahişe tarafından bir sarhoş gibi desteklenmeye devam ederek döndü, gıcırdayan koridordan geçip yatak odalarından birine girdi, beni gerisiyle baş başa bıraktı.

“Senin tercihin nedir, Bernhard?” Evona parmaklarını şaklatıp kızlardan birini yanına çağırdı. “Bu ve Esther çok benzerdir,” dedi. Kızın çıplak kalçasını tutup yavaşça yüzüme doğru çevirdi, avucuyla ovuşturdu. “İki omurgası fazla, bu yüzden kalçası belinden oldukça uzakta. Çok güzel, değil mi?”

“Çok güzel,” dedim kızın mermeri andıran poposunu kibarca okşayarak. “Ama dürüst olmak gerekirse ben eski moda bir adamım. Bütün aklı cüzdanımda değil, bende olan bir kız isterim.”

Evona gülümsedi. “Evet, senin diğer tiplerden olmadığını anlamıştım.” Kızın poposuna en sevdiği köpeğiymiş gibi bir şaplak indirdi. “Hadi bakalım, gidin, hepiniz.”

Kızların sessizce odadan çıkışını izledim. Becker gibi olmadığım için düş kırıklığına benzer bir şey hissettim. Evona bu ikilemi sezmiş gibiydi.

“Sen Emil gibi değilsin. O kendisine tırnaklarını gösteren her kıza hayran kalır. Bence o adam beli kırık bir kediyi bile becerebilir. İçkin nasıl?” Kadehimi kaldırıp içindeki sıvıyı çalkaladım. “Oldukça iyi,” dedim.

“Sana getirebileceğim başka bir şey var mı?” Göğsünün koluma bastırdığını hissettim, aşağıya balkonda asılı duranlara bakıp gülümsedim. Bir sigara yakıp onun gözlerine baktım.

“Sadece bilgi peşinde olduğumu söylersem düş kırıklığına uğramış gibi görünme.”

Gülümseyip daha fazla ilerlemeden durdu, içkisine uzandı. “Ne tür bilgi?”

“Bir adam arıyorum, sen şakayla karışık pestilimi çıkarmadan önce söyleyeyim, aradığım adam bir katil. Skor sayfasında dört golü var.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim? Ben bir genelev işletiyorum, dedektiflik bürosu değil.”

“Bir adamın kızlarından birine sert davranmış olması nadir görülen bir şey değildir.”

“Hiçbiri kadife eldivenler giymiyor, Berhnard, sana o kadarını söyleyeyim. Pek çok erkek sırf bu ayrıcalık için para ödediklerinden dolayı kendinde bir kızın külotunu yırtma hakkı buluyor.”

“Mesleğin normal tehlikelerinin dışına çıkan biri diyelim o zaman. Belki kızlarından birinin böyle bir müşterisi vardır. Ya da öyle birini duymuştur.”

“Bana katil hakkında daha fazla şey anlat.”

“Fazla bir şey bilmiyorum,” diye iç geçirdim. “Adını bilmiyorum, nerede yaşadığını, nereden geldiğini ya da neye benzediğini. Bildiğim tek şey öğrenci kızları bağlamaktan hoşlandığı.”

“Pek çok adam kızları bağlamayı sever,” dedi Evona. “Bundan ne anladıklarını sorma bana. Kızları kırbaçlamayı seven bile var, ama ben bu tür şeylere izin vermem. Öyle bir domuzun hapse atılması gerekir.”

“Bak, söyleyeceğin her şey işe yarayabilir. Şu anda elimde üzerine gidebileceğim fazla bir şey yok.”

Evona omuz silkti, sigarasını söndürdü. “Neden olmasın ki?” dedi. “Ben de bir zamanlar öğrenciydim. Dört kız dedin, değil mi?”

“Beş bile olabilir. Hepsi on beşle on altı yaş arasında. İyi aileleri, bu manyak onları kaçınp tecavüz edip, boğazlarını kesip, sonra da çıplak cesetlerini atana

kadar parlak gelecekleri olan kızlar.”

Evona düşünceli görünüyordu. “Bir şey vardı,” dedi dikkatle. “Tabii ki şunun farkındasındır, benimki gibi ya da benzer bir yere gelen türde bir adamın genç kızları avlayan biri olması pek olası değil. Demek istediğim, bu tip bir yerin amacı adamların ihtiyaçlarıyla ilgilenmektir.”

Başımı salladım, ama Kürten’i ve onun durumunun Evona’nın bu söyledikleriyle nasıl çeliştiğini düşündüm. Israr etmemeye karar verdim.

“Dediğim gibi, bu düşük bir olasılık.”

Evona ayağa kalkıp bir dakika için izin istedi. Geri döndüğünde yanında sırtına hayran kalmak zorunda bırakıldığım kız vardı. Bu kez kızın üzerinde bir sabahlık vardı ve giyinikken çıplakken olduğundan daha gergin görünüyordu.

“Bu Helene,” dedi Evona tekrar oturarak. “Helene, oturup Kommissar’a seni öldürmeye çalışan adamı anlat.”

Kız Becker’in oturmuş olduğu koltuğa oturdu. Yeterince uyumuyormuş ya da uyuşturucu kullanıyormuş gibi yorgun bir güzelliği vardı. Gözlerime bakmaya cesaret edemeyerek alt dudağını çiğnedi; uzun, kızıl saçlarını çekiştirdi.

“Evet, devam et,” diye teşvik etti Evona. “Seni yemez. Daha önce bu şansı vardı.”

“Aradığımız adam kızları bağlamaktan hoşlanan bir tip,” dedim, ona cesaret vermek için öne doğru eğilerek. “Sonra onları boğuyor ya da boğazlarını kesiyor.”

“Üzgünüm,” dedi kız az sonra. “Bu benim için çok zor. Her şeyi unutmak istedim, ama Evona bazı öğrenci kızların öldürüldüğünü söyledi. Size yardım etmek istiyorum, gerçekten, ama bu çok zor.

Bir sigara yakıp kıza paketi uzattım. Başını iki yana salladı. “Acele etme, Helene,” dedim. “Sözünü ettiğimiz bu kişi senin müşterin miydi? Masaj için gelen biri miydi?”

“Mahkemeye çıkmak zorunda değilim, değil mi? Eğer bu yargıcın karşısına çıkıp parti kızı olduğumu söylemem anlamına geliyorsa, hiçbir şey anlatmıyorum.”

“Anlatmak zorunda olduğun tek kişi benim.”

Kız hevessiz bir şekilde burnunu çekti.

“Eh, iyi birine benziyorsun, sanırım.” Elimdeki sigaraya bir bakış attı. “Sigara konusunda fikrimi değiştirebilir miyim?”

“Tabii,” dedim, paketi uzatarak.

İlk nefes onu ateşlemiş gibiydi. Hikâyeyi anlatırken sızlandı, biraz mahcup oldu, belki biraz da korktu.

“Bir ay kadar önce bir akşam bir müşterim vardı. Ona masaj yaptıktan sonra anal mastürbasyon yapmamı isteyip istemediğini sordum. Beni bağladıktan sonra ona oral yapıp yapamayacağımı sordu. Bunun fazladan yirmiliğe mal olacağını söyledim. Kabul etti. Kızarmış bir tavuk gibi ellerim ayaklarım öylece bağlı oral yaptım, sonra beni çözmesini istedim. Gözlerinde tuhaf bir bakışla bana pis fahişe ya da öyle bir şey dedi. İşiniz bittiğinde erkeklerin size karşı kabalaşmasına alışıyorsunuz sanki kendilerinden utanıyorlar, ama bunun farklı olduğunu görebiliyordum, bu yüzden sakin kalmaya çalıştım. Sonra bıçağını çıkarıp korkmamı istiyormuş gibi düz tarafını boğazıma sürmeye başladı. Korktum. Gırtlağım patlayana kadar bağırmak isteyecek kadar korktum. Ama onu korkutup boğazımı hemen kesmesini istemiyordum. Konuşarak onu vazgeçirebileceğimi düşündüm.” Sigaradan titrek bir nefes daha çekti.

“Ama bu, onun beni boğmaya başlaması için işaretiydi, yani çığlık atacağımı düşünmesinden bahsediyorum. Gırtlağımı yakalayıp bastırmaya başladı. Eğer kızlardan biri kazayla odaya girmese beni bu dünyadan silmiş olacağına kuşku yoktu. Morluklar boynumda bir hafta kaldı.”

“Diğer kız içeri girince ne oldu?”

“Şey, tam olarak bilemiyorum. Ben nefes almaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki adamın taksiyle sağ salim eve gidip gitmediğiyle ilgilenemedim, ne demek istediğimi anlamışsındır. Sadece eşyalarını kapıp pis kokusunu da alıp kapıdan çıkıp gittiğini biliyorum.”

“Nasıl biriydi?”

“Üniforması vardı.”

“Nasıl bir üniforma? Biraz daha açık konuşabilir misin?”

Omuz silkti. “Kimim ben, Hermann Goering mi? Kahretsin, nasıl bir üniforma olduğunu bilmiyorum.”

“Yani yeşil miydi, kahverengi mi, siyah mı ne? Hadi kızım, düşün. Bu çok önemli.”

Sigaradan ateşli bir nefes çekip başını sabırsızlıkla iki yana salladı.

“Eski bir üniformaydı. Eskiden giydikleri gibi.”

“Yani savaş gazisi mi?”

“Evet, öyle bir şey, ama biraz daha... Prusyalı, galiba. Bilirsin, parafinli bıyıklar, süvari botları. Aa, evet, neredeyse unutuyordum, mahmuzları vardı.”

“Mahmuz mu?”

“Evet, at biniyormuş gibi.”

“Başka bir şey hatırlıyor musun?”

“Bir şarap tulumu vardı, iple omzuna astığı için kalçasında borazan varmış gibi duruyordu. Ancak o Schnaps’la dolu olduğunu söyledi.” Tatmin olmuş bir şekilde başımı sallayıp kanepeye yaslandım, her şeye rağmen bu kızla yatmak nasıl bir şey olurdu diye merak ettim. Ellerindeki sarımsı renk değişimini ilk kez fark ettim. Bunun nedeni nikotin sarılığı ya da mizacı değildi, cephane fabrikasında çalışmış olduğuna dair bir ipucuydu. Bir keresinde Landwehr’den çıkarılan bir cesedi böyle teşhis etmiştim. Bu da Hans Illmann’dan öğrendiğim başka bir şeydi.

“Hey, dinle,” dedi Helene. “Eğer o serseriyi yakalarsan Gestapo misafirperverliğini sonuna kadar yaşamasını sağla, olur mu? Başparmak işkence aleti ve lastik cop filan.”

“Hanımefendi,” dedim ayağa kalkarken, “bana güvenebilirsin. Ve yardımın için de teşekkür ederim.”

Helene de ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu, omuz silkti. “Evet, şey, ben de bir zamanlar öğrenciydim, anlıyor musun?”

Evona’ya baktım ve gülümsedim. “Anlıyorum.” Başımla koridordaki yatak odalarını işaret ettim. “Don Juan sorgusunu bitirince ona Peltzers’deki şef

garsonu sorgulamaya gittiğimi söyle. Sonra belki Winter Garden'ın yöneticisiyle görüşüp neler öğrenebileceğime bakarım diye düşünüyorum. Ondan sonra da belki Alex'e geri dönüp silahımı temizlerim. Kim bilir, belki bu arada biraz polislik yapma fırsatı da bulabilirim."

9

Cuma, 16 Eylül

“Nerelisin Gottfried?”

Adam gururla gülümsedi. “Eğer, Sudetenland. Birkaç hafta ve oraya Almanya diyebilirsiniz.”

“Ben çılgınlık diyorum,” dedim. “Birkaç hafta içinde sizin Sudetendeutsche Partei hepimizi savaşa sokacak. Çoğu SDP bölgesinde şimdiden sıkıyönetim ilan edildi.”

“Erkeklerin inandıkları şey için ölmeleri gerekir.” Sandalyesinde arkasına yaslanıp mahmuzunu sorgu odasının zeminine sürttü. Ayağa kalkıp gömleğimin yakasını gevşettim, pencereden giren güneş ışığı huzmesinden çıktım. Sıcak bir gündü. Hava eski Prusya süvari üniforması bir yana ceket giymek için bile çok sıcaktı. Gottfried Bautz o sabah tutuklanmıştı ve sıcağı hissetmiyor gibiydi. Ama parafinli bıyığı kolayca dikilme arzusunu kaybetme belirtileri göstermeye başlamıştı.

“Ya kadınlar?” diye sordum. “Onlar da ölmek zorunda mı?”

Gözleri kısıldı. “Bence artık beni buraya neden getirdiğinizi söylemeniz gerekiyor, değil mi, Herr Kommissar?”

“Richard Wagner Strasse’deki masaj salonuna gittiniz mi hiç?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Sen unutulması zor bir adamsın, Gottfried. Merdivenleri beyaz bir aygırla çıkmış olsan bile daha kolay hatırlanmanı sağlayabileceğinden kuşkuluyum. Bu arada neden üniforma giyiyorsun?”

“Ben Almanya’ya hizmet ettim ve bununla gurur duyuyorum. Neden üniforma giymeyeyim?”

Savaşın bitmesiyle ilgili bir şeyler söylemeye başladım, ama yeni bir savaş yoldayken ve Gottfried kaçığın teki gibi davranırken bunun bir anlamı yok gibiydi.

“Peki,” dedim. “Robert Wagner Strasse’deki masaj salonuna gittin mi, gitmedin mi?”

“Olabilir. İnsan öyle yerlerin tam konumunu hatırlayamayabiliyor. Benim öyle bir alışkanlığım yok-”

“Bana karakterli numarası yapma. Oradaki kızlardan biri onu öldürmeye çalıştığını söylüyor.”

“Bu çok saçma.”

“Korkarım, kız çok kararlı görünüyor.”

“Bu kız bana karşı resmi bir şikâyette mi bulundu?”

“Evet.”

Gottfried Bautz kendini beğenmiş bir şekilde güldü. “Hadi, Herr Kommissar. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Birincisi bir teşhis olayı olmadı. İkincisi, olsaydı bile, Almanya’da kayıp köpeğini bile polise bildirecek bir fahişe yoktur. Şikâyet yok, tanık yok, o zaman bu konuşmayı neden yaptığımızı bilmiyorum.”

“Onu bir domuz gibi bağladığını, ağzını tıkayıp onu boğmaya çalıştığını söyledi.”

“Şöyle dedi, böyle dedi, ne bu saçmalık? Benim sözlerime karşılık onunkiler mi?”

“Tanık olduğunu unutuyorsun, değil mi, Gottfried? Sen kızı boğarken içeri başka bir kız girmişti, değil mi? Dediğim gibi sen kolay unutulacak bir adam değilsin.”

“Kimin doğruyu söylediğine mahkeme karar versin,” dedi. “Ülkesi için savaşan ben mi, yoksa birkaç küçük balarısı mı? Onlar da aynısına hazırlar mı?” Artık bağırıyordu. Şeffaf bir tabaka gibi alnında ter birikmeye başlamıştı. “Sen sadece bir kusmuğu karıştırıyorsun ve bunu biliyorsun.” Tekrar oturup parmağımı yüzünün ortasına doğrulttum.

“Ukalalık etme, Gottfried. Burada olmaz. Alex, boksör Max Schmeling’den daha fazla insan dövmüştür ve dövüşün sonunda hepsi soyunma odasına gitmeyi bile başaramamıştır.” Ellerimi başımın arkasında kavuşturup arkama yaslandım ve kayıtsız bir şekilde tavana baktım. “Bana inan, Gottfried. Bu küçük arı benim ona yapmasını söylediklerimi yapmayacak kadar aptal değil. Ona mahkeme yargıcına oral yapmasını söylersem, yapar. Anladın mı?”

“Git kendini becer o zaman,” diye hırladı. “Eğer benim için ısmarlama bir kafes yapacaksan anahtar yapmak için bana ihtiyacın yok. Sorularına neden cevap vereyim ki?”

“Keyfine bak. Benim acelem yok. Ben eve gidip güzel bir banyo yapacağım, iyi bir uyku çekeceğim. Sonra buraya geri dönüp senin nasıl bir gece geçirdiğine bakacağım. Ne diyebilirim ki? Buraya boşuna Gri Acı demiyorlar.”

“Tamam, tamam,” diye inledi. “Sor bakalım şu rezil sorularını.”

“Odanı araştırdık.”

“Hoşunuza gitti mi?”

“Odanı paylaştığın böcekler kadar değil. Bir miktar ip bulduk. Müfettişim onun Ka-De-We’den aldığın özel boğma ipi olduğunu düşünüyor. Öte yandan birini bağladığın türde bir ip de olabilir.”

“Ya da işimde kullandığım bir ip olabilir. Ben Rochling’s Mobilya Taşıma için çalışıyorum.”

“Evet, kontrol ettim. Ama neden eve ip götürüyorsun ki? Neden minibüste bırakmıyorsun?”

“Kendimi asacaktım.”

“Neden kararını değiştirdin?”

“Bir süre düşündüm, sonra her şey o kadar da kötü görünmedi. Bu seninle

tanışmadan önceydi.”

“Ya yatağının altında bulduğumuz torbadaki kan lekeli giysiler ne oluyor?”

“O mu? Adet kanı. Bir tanıdığımın. Küçük bir kaza yaşadı. O giysileri yakacaktım, ama unuttum.”

“Bunu kanıtlayabilir misin? Bu arkadaşın hikâyeni doğrular mı?”

“Ne yazık ki sana onunla ilgili bir şey söyleyemem, Kommissar. Sıradan bir şey, anlayacağın üzere.” Durakladı. “Ama söylediklerimi doğrulayacak bilimsel testler vardır elbette, değil mi?”

“Testler insan kanı olup olmadığını doğrular. Ama senin söylediğin kadar kesin bir test olduğunu sanmıyorum. Yine de tam olarak bilemem, ben patolog değilim.”

Ayağa kalkıp cama gittim. Sigaramı bulup bir tane yaktım.

“Sigara?” Başını salladı, paketi masanın üstünden ona doğru attım. El bombasını fırlatmadan önce ilk nefesi çekmesine izin verdim. “Dört, muhtemelen beş kızın cinayetini araştırıyorum,” dedim alçak sesle. “Bu yüzden buradasın. Dedikleri gibi, bize soruşturmamızda yardım ediyorsun.”

Gottfried hızla doğruldu, diliyle alt dudağını sıkıştırdı, attığı sigara masanın üstünde yuvarlandı. Başını sallamaya başladı ve durmadı.

“Hayır, hayır, hayır. Hayır, yanlış adamı yakaladınız. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen, bana inanmak zorundasınız. Ben masumum.”

“Dresden’de, 1931’de tecavüz ettiğin o kız ne olacak? Bunun için hapis yattın, değil mi, Gottfried? Görüyorsun, seni araştırdım.”

“O ırza tasaddiydi. Kızın yaşı küçüktü, hepsi bu. Bilmiyordum. Kızın onayı vardı.”

“Bir bakalım, kaç yaşındaydı kız? On beş mi? On altı mı? Öldürülen kızlarla aynı yaşta. Belki de sen genç kız seviyorsundur. Yaptığın şeyden utanıyor, suçu onlara atıyorsun. Sana bu şeyleri nasıl yaptırabiliyorlar?”

“Hayır, bu doğru değil. Yemin ederim-”

“Nasıl bu kadar iğrenç olabilirler? Seni böyle terbiyesizce nasıl tahrik edebilirler?”

“Kes şunu, Tanrı aşkına-”

“Sen mi masumsun. Beni güldürme. Senin masumiyetinin hiçbir değeri yok, Gottfried. Masumiyet ahlâklı, kanuna uyan vatandaşlar içindir, senin gibi masaj salonunda bir kızı boğmaya çalışan lağım fareleri için değildir. Şimdi otur ve çeneni kapa.”

Topuklarının üstünde bir süre gidip geldi, sonra şiddetle sandalyesine çöktü. “Ben kimseyi öldürmedim,” diye mırıldandı. “Bu işi nasıl halletmek istiyorsun bilmiyorum, ama sana söyleyeyim, ben masumum.”

“Olabilir,” dedim. “Ama biraz talaş dökmeden odunu tıraşlamam mümkün değil. Bu yüzden masum ol ya da olma seni bir süre burada tutacağım. En azından seni kontrol edene kadar.” Ceketimi alıp kapıya yürüdüm.

“Şimdilik bir sorum daha var,” dedim. “Bir araban yoktur herhalde, değil mi?”

“Bu maaşla mı? Şaka mı yapıyorsun?”

“Ya mobilya taşıma kamyonu? Onu sen mi kullanıyorsun?”

“Evet. Şoför benim.”

“Hiç akşamları kullanır mısın?” Sessiz kaldı. Omuz silktim. “Eh, her zaman patronuna sorabilirim tabii ki.”

“Buna izin verilmiyor, ama bazen kullanıyorum, evet. Özel iş filan yapıyorum.” Bana dürüst bir şekilde baktı. “Ama eğer ima ettiğin buysa birini öldürmek için kullanmadım.”

“Bunu ima etmiyordum. Ama fikir için teşekkürler.”

Arthur Nebe’nin ofisinde oturup telefon konuşmasını bitirmesini bekledim. Sonunda ahizeyi bıraktığında yüzü çok ciddiydi. Ben bir şey söylemek üzereyken parmağını dudaklarına götürdü, çekmecesini açtı, bir çaydanlık örtüsü çıkarıp telefonun üstüne örttü.

“Bu ne için?”

“Telefonu dinliyorlar. Heydrich galiba, ama kim bilir? Örtü konuşmamızın gizli kalmasını sağlar.” Führer’in resminin altında, sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun ve yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Arayan Berchtesgaden’deki adamlarımdan biriydi,” dedi. “Hitler’in İngiltere başbakanıyla yaptığı görüşme

pek iyi gitmiyor gibi gözüküyor. Sevgili Almanya başbakanımızın İngiltere'yle savaş çıkıp çıkmamasını umursadığını sanmıyorum. Hiçbir şeyden ödün vermiyor.

"Tabii ki, dünya yıkılsa bile bu Sudeten Almanları umurunda olmaz. Milliyetçilik meselesi sadece bir paravan. Bunu herkes biliyor. Onun istediği şey Avusturya-Macaristan ağır sanayi. Eğer bir Avrupa muharebesinde savaşacaksa buna ihtiyacı var. Tanrım, keşke Chamberlain'den daha güçlü biriyle uğraşmak zorunda kalsa. Adam şemsiyesiyle geldi, biliyor musun? Lanet olası küçük banka müdürü."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bence şemsiye duyarlı bir adamı işaret eder. Hitler veya Goebbels'in şemsiye taşıyan bir insan kalabalığını galeyana getirmeyi başarabileceğini düşünüyor musun? İngilizleri radikalleştirmeyi olanaksız hale getiren şey onların mantıksızlıklarının ta kendisi. Ve onları bu yüzden kıskanmalıyız."

"Güzel bir fikir," dedi, düşünceli bir şekilde gülümseyerek. "Ama bana tutukladığın şu adamı anlat. Sence aradığımız adam olabilir mi?"

Duvarlarda ve tavanda daha inandırıcı bir kanıt bulmayı umarcasına bir an için etrafıma bakındım. Sonra alt kattaki hücrede duran Gottfried Bautz'un varlığını reddetmek istercesine ellerimi kaldırdım.

"Dolaylı bir bakış açısına göre upuzun listeye girebilir." İç çektim. "Ama onu cinayetlerle bağlayan kesin bir şey yok. Odasında bulduğumuz ip ölen kızlardan birinin ayağına bağlanan iple aynı türde. Ama bu çok sık rastlanan bir ip. Alex'te de aynı tipte ip kullanıyoruz.

"Yatağının altında bulduğumuz giysilerdeki kan kurbanlardan birine ait olabilir. Aynı şekilde iddia ettiği gibi adet kanı da olabilir. Bir minibüs kullandığı için kurbanları kolayca taşıyıp öldürebilir. Şu anda bazı çocuklara kontrol ettiriyorum, ama şimdiye kadar bir dişçinin parmakları kadar temiz görünüyor.

"Ve sonra bir de sabıka kaydı var. Daha önce cinsi münasebet suçları yüzünden, reşit olmayan bir kızla cinsel ilişkide bulunduğu için kapısını kilitlemişiz. Yakın zamanda büyük ihtimalle onu bağlamasını kabul eden bir

fahişeyi boğmaya kalkmış. Bu yüzden aradığımız adamın psikolojik tipine uyuyor olabilir.” Başımı iki yana salladım. “Ama lanet Frizt Lang’den daha fazla ‘olabilir’ var. Ben gerçek kanıt istiyorum.”

Nebe ağırbaşlı bir şekilde başını sallayıp çizmelerini masaya koydu. Parmak uçlarını birbirine bastırıp, “Bir dava oluşturabilir misin?” diye sordu. “Adamı konuşturabilir misin?”

“Adam aptal değil. Bu biraz zaman alacaktır. Ben iyi bir sorgulayıcı değilim ve kestirmeden gidecek de değilim. Bu davada istediğim son şey karakol kayıt defterine geçen kırık bir diş. Josef Kahn bu yüzden katlanıp akıl hastanesine kaldırıldı.” Nebe'nin masasındaki kutuda duran Amerikan sigaralarından bir tane aldım. Goering’in hediyesi olan pirinçten yapılma aşırı büyük masa çakmağıyla yaktım. Başbakan kendisine küçük bir hizmette bulunan herkese sigara çakmağı veriyordu. Çakmakları bir dadının şekerlemeleri kullandığı gibi kullanıyordu.

“Bu arada o salıverildi mi?”

Nebe’nin ince yüzünde acılı bir ifade belirdi. “Hayır, henüz değil,” dedi.

“Kimseyi öldürmemiş olmasının yalnızca küçük bir ayrıntı olduğunu biliyorum, ama sence salıverilmesinin zamanı gelmedi mi? Hâlâ bazı standartlarımız var, değil mi?”

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı, önümde dikildi.

“Bu hiç hoşuna gitmeyecek, Bernie,” dedi. “Benim de gitmiyor.”

“Bu neden bir istisna olsun ki? Tuvaletlerde ayna olmamasının tek nedeninin kimsenin aynada kendi gözlerine bakmak zorunda kalmaması olduğunun farkındayım. Onu bırakmayacaklar, değil mi?”

Nebe masanın yan tarafına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup bir an için botlarının ucuna baktı.

“Korkarım bundan daha kötü. Öldü.”

“Ne oldu?”

“Resmi olarak mı?”

“Bir dene bakalım.”

“Josef Kahn zihinsel durumu dengede değilken hayatına kıydı.”

“Bunun kulağa iyi geldiğini görebiliyorum. Ama sen farklı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Kesin olarak bir şey bilmiyorum.” Omuz silkti. “Bu yüzden buna bilinçli bir tahmin diyebilirsin. Bir şeyler duyuyorum, bir şeyler okuyorum ve birkaç mantıklı sonuç çıkarıyorum. Reichskriminaldirektor olduğumdan doğal olarak İç İşleri Bakanlığı’ndaki her türlü gizli emre erişimim var.” Bir sigara alıp yaktı. “Bu emirler genellikle kulağa tarafsız gelen bürokratik isimlerle kamufle edilir.

“Neyse, şu anda ciddi bünyevi hastalıkların araştırılması için yeni bir komite kurulması yönünde bir hareket var-”

“Yani bu ülkenin şimdi acısını çektiği hastalık gibi mi?”

“-amaç ‘Führer’in bu konuyla ilgili düşünceleriyle uyum içindeki pozitif ırk ıslahını teşvik etmek.’” Sigarasını arkasındaki duvarda asılı duran portreye doğru salladı. “İnsan ne zaman ‘Führer’in bu konudaki düşüncesi’ tabirini okusa, onun çok okunmuş kitabının bir kopyasını alması gerektiğini anlıyor. Ve orada fiziksel olarak dejenere ve zihinsel hastalığı olanların ırkın gelecekteki sağlığını kirletmesini önlemek için elimizdeki her türlü modern tıbbi araçları kullanmaktan bahsettiğini görüyorsun.”

“Bu da ne demek?”

“Ben bu sözlerin, böyle talihsizlerin sadece aile kurmasının engelleneceği anlamına geldiğini sanmıştım. Yani böylesi mantıklı görünüyor, değil mi? Kendilerine bakamayacak durumdaysalar çocuk yetiştirmeye de uygun değillerdir.”

“Bu Hitler Gençliği liderlerini caydırmış görünmüyor.”

Nebe genzinden bir ses çıkarıp masasına geri döndü. “Ne söylediğine dikkat etsen iyi olacak, Bernie,” dedi yarı eğlenerek.

“Komik kısma gel.”

“Şöyle ki, bakımevlerinde kalanların akrabaları tarafından Kripo’ya bildirilen durumların ya da istersen şikâyetlerin diyebilirsin, sayısı ötenazinin resmi olmayan şekillerde şimdiden başladığını düşünmeme neden oldu.”

Öne doğru eğilip burnumun kemiğini sıktım.

"Hiç başın ağrıyor mu? Benim ağrıyor. Başlatan da genellikle koku oluyor. Boya çok kötü kokuyor. Morgdaki formaldehit de öyle. Ama en kötüsü serserilerin ve ayyaşların geceyi geçirdikleri berbat, sidik kokulu yerler. Bu, en kötü kâbuslarımda bile hatırlayabildiğim bir koku. Ve Arthur, bu şehirdeki en kötü kokuları bildiğimi sanırdım. Ama bu, geçen aynı pisliğinin geçen yılın yumurtasıyla pişirilmesinden daha kötü."

Nebe bir çekmece açıp bir şişe ve iki bardak çıkardı. Bardakları bolca doldururken bir şey söylemedi.

İçkiyi bir dikişte içip ateşli sıvının kalbim ve midemden geriye kalanları aramasını bekledim. Başımı sallayıp bir tane daha doldurmasını istedim. "Tam işlerin daha kötü olamayacağını düşündüğün anda aslında işlerin sandığından hep çok daha kötü olduğunu öğreniyorsun." İkinci bardağı da dikip boş şeklini inceledim. "Bana dosdoğru söylediğin için teşekkür ederim, Arthur." Ağır ağır ayağa kalktım. "Ve içki için de teşekkürler."

"Lütfen bana şüphelin hakkında bilgi vermeye devam et," dedi. "Bir iki adamının ona iyi polis kötü polisi oynamasını da göz önünde bulundurabilirsin. Sert şeyler olmadan, sadece eski moda psikolojik baskı yapmak için. Demek istediğim türde şeyleri bilirsin. Bu arada ekibinle aran nasıl? Her şey yolunda mı? Kızgınlık ya da öyle bir şey yok, değil mi?"

Tekrar oturup ona Parti topluluğu kadar kalabalık bir hatalar listesi sayabilirdim, ama buna ihtiyacı yoktu. Kripo'da benim ekibimdeki üç polisten çok daha kötü yüz polis olduğunu biliyordum. Bu yüzden sadece başımı sallayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Ama sonra Nebe'nin ofisinin kapısında durup otomatik olarak, hiç düşünmeden o sözleri sarf ettim. Zorunluluktan ya da başkasına cevap olarak; dikkatleri üstüme çekmemek ve birilerini gücendirme derdinden kaçınmak mazeretiyle kendimi teselli ettiğim bir durumdan dolayı değil. İlk önce ben söyledim.

"Heil Hitler."

"Heil Hitler." Nebe ağzında geveleyerek cevabı verirken yazdığı şeyden başını

kaldırmadığı için ifademi görmedi. Yüzümün neye benzediğini bilmiyordum. Ama yüzümdeki ifade her neyse, Alex'teki tek gerçek şikâyetimin kendime karşı olacağını fark etmemden kaynaklanmıştı.

10

Pazartesi, 19 Eylül

Telefon çaldı. Yatağın diğer tarafından zorla gelip cevap verdim. Deubel konuşurken ben hâlâ saati anlamaya çalışıyordum. Saat sabahın ikisiydi.

“Tekrar et.”

“Kayıp kızı bulduk galiba, efendim.”

“Ölü mü?”

“Kapandaki bir fare kadar. Henüz pozitif kimlik teşhisi yok, ama o da diğerleri gibi görünüyor, efendim. Profesör Illmann’ı aradım. Şu anda yolda.”

“Neredesiniz, Deubel?”

“Zoo Bahnhof'ta.”

Arabama binerken hava hâlâ sıcaktı. Gece havasının tadını çıkarmanın yanı sıra uyanabilmek için de camı açtım. Steglitz’deki evlerinde uyuyan Herr ve Frau Hanke dışında herkes için güzel bir gün olacağa benziyordu.

Neon ışıklarıyla aydınlatılmış, geometrik biçimli dükkânlarıyla Kurfürstendamm boyunca doğuya ilerleyip Joachimstaler Strasse’de kuzeye döndüm. Yolun sonunda büyük, aydınlık bir serayı andıran Zoo İstasyonu vardı. İstasyonun önünde birkaç polis minibüsü, gereksiz bir ambulans, hâlâ geceyi sürdürmek isteyen ve bir polis tarafından çekiştirilen birkaç ayyaş vardı.

İçeride bilet satış yerlerini geçip kayıp ve emanet eşya bölümünün önüne konmuş olan polis bariyerine doğru yürüdüm. Rozetimi kapıda bekleyen iki

adama gösterip yürümeye devam ettim. Köşeyi dönerken Deubel beni yarı yolda karşıladı.

“Elimizde ne var?” diye sordum.

“Bavulda bir kız cesedi, efendim. Görünüşe ve kokuya bakılırsa bir süredir oradaymış. Bavul emanet bagaj bölümüne bırakılmış.”

“Profesör geldi mi?”

“O ve fotoğrafçı geldi. Kıza pis bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmadılar. Sizi beklemek istedik.”

“Düşünceliliğiniz beni çok etkiledi. Cesedi kim buldu?”

“Ben, efendim, ekibimdeki üniformalı polislerden biriyle.”

“Ya? Ne yaptın, bir medyumla mı görüştün?”

“İsimsiz bir telefon geldi, efendim. Alex'e. Biri nöbetçi çavuşa cesedi nerede bulacağını söylemiş, nöbetçi çavuş da benim çavuşumu aramış. O da beni aradı, hemen buraya geldik. Bavulun yerini saptadık, kızı bulduk ve ben de sizi aradım.”

“İsimsiz bir telefon, diyorsun. Kaçta gelmiş?”

“On iki civarında. Nöbeti yeni bırakmıştım.”

“Telefonu açan kişiyle konuşmak istiyorum. Birisini gönder, en azından raporunu verene kadar nöbeti bırakmasın. Buraya nasıl girdiniz?”

“Gece çalışan istasyon şefi sayesinde, efendim. Emanet bölümünü kapattıktan sonra anahtarları ofisinde saklıyor.” Deubel birkaç metre uzakta durmuş avucundaki deriyi dişleyen tombul, yağlı görünümlü adamı işaret etti. “Şuradaki adam.”

“Onu akşam yemeğinden alıkoyuyoruz galiba. Ona bu bölümde çalışan herkesin isim ve adresini ve sabah kaçta işe başladıklarını bilmek istediğimi söyle. Kaçta işbaşı yapıyor olurlarsa olsunlar hepsini normal açılış saatinde bütün kayıtları ve belgeleriyle birlikte burada görmek istiyorum.” Bir an durdum, olacaklar için kendimi hazırlamaya çalıştım.

“Pekâlâ,” dedim. “Bana nerede olduğunu göster.”

Emanet bagaj bölümünde Hans Illmann “Kırılabilir” yazan büyük bir kutunun

üzerine oturmuş, sardığı sigarayı içip flaşlarını ve kamera tripodlarını ayarlayan polis fotoğrafçısını seyrediyordu.

“Aa, Kommissar,” dedi, bana bakıp ayağa kalkarak. “Biz geleli de fazla olmadı, sizi beklememizi isteyeceğinizi biliyordum. Yemek biraz fazla pişmiş. Bu yüzden bunlara ihtiyacınız olacak.” Bana bir çift lastik eldiven uzatıp huysuzca Deubel’e baktı. “Bizimle kalıyor musunuz, müfettiş?” Deubel yüzünü buruşturdu. “Sizin için bir sakıncası yoksa kalmamayı tercih ederim, efendim. Normalde kalırdım, ama benim de bu yaşta bir kızım var.”

Başımı salladım. “Becker ve Korsch’u uyandırıp buraya göndersen iyi olur. Bu işi yalnız yapmamız için bir neden göremiyorum.”

Deubel gitmek için döndü.

“Ha, müfettiş,” dedi Illmann. “Üniformalı arkadaşlarınızdan birinden kahve işini organize etmesini isteyebilirsiniz. Uyanıkken çok daha iyi çalışıyorum. Ayrıca not alacak birine de ihtiyacım var. Çavuşunuz okunaklı bir şekilde yazabilir mi?"

“Yazabilir galiba, efendim.”

“Müfettiş, Orpo’nun eğitim standardıyla ilgili olarak yapılabilecek tek güvenli tahmin adamların bahis kâğıdını doldurabildiklerine dair olandır. Bu yüzden sizin için de bir sakıncası yoksa düzgün yazıp yazamadığını bir kontrol edin. Daha sonra ilkel bir hayat formunun Kril alfabesi karalamasını çözmeye çalışmaktansa kendim not almayı tercih ederim.”

“Evet, efendim.” Deubel zayıf bir şekilde gülümseyip emirleri yerine getirmeye gitti.

“Hassas biri gibi gelmemişti bana,” diye yorumda bulundu Illmann onun gidişini seyrederken. “Cesedi görmek istemeyen bir dedektif hayal et. Bir şarap tüccarının satın almak üzere olduğu Burgonya şarabını tatmayı reddetmesi gibi bir şey bu. Düşünülemez bile. Bu tokatçı adamları nereden buluyorlar acaba?”

“Çok basit. Sadece gidip deri şort giyen adamları zorla topluyorlar. Naziler buna doğal seleksiyon diyor.”

İçinde ceset bulunan bavul, emanet bagaj ofisinin arkasında, yerde duruyordu.

Üzerine bir çarşaf örtülmüştü. Birkaç tane büyük karton kutu çekip üzerlerine oturduk.

Illmann çarşafı kaldırdı. Hayvan barınağı kokusu beni selamlamak için gelirken yüzümü buruşturup otomatik olarak omzumun arkasındaki daha temiz havayı içime çekmek için başımı çevirdim.

“Evet, gerçekten,” diye mırıldandı. “Sıcak bir yaz oldu.”

Bu büyük bir gemici bavuluydu ve kaliteli mavi deriden yapılmıştı, pirinç kilitleri vardı, Hamburg ve New York arasında gidip gelen birinci sınıf yolcu gemilerine yüklendiğini gördüğünüz türde bir bavuldu. İçindeki yalnız yolcu, on altı yaşlarındaki çıplak kız için sadece tek yönlü bir yolculuk söz konusuydu. Çıkmak üzere olduğu son yolculuk. Kahverengi perdeye benzer bir şeyle kısmen sarılmış halde sırtüstü konmuş, bacakları sola doğru katlanmış, çıplak göğsü altında bir şey varmış gibi yukarıya kalkmıştı. Başı bedenine göre imkânsız bir açıda duruyor, açık ağzı neredeyse gülümsüyor gibi görünüyordu. Gözleri yarı kapalıydı, ama burun deliklerindeki kurumuş kan ve ayak bileklerindeki ip olmasa kızın neredeyse uzun bir uykudan uyanmanın ilk aşamasında olduğunu düşünebilirdiniz.

Deubel’in bir içki matarasından daha kısa boynu ve kum torbasını andıran bir göğsü olan iri yarı çavuşu elinde not defteri ve kalemle geldi. Illmann ve benden biraz uzağa oturup ağzındaki şekeri emerek neredeyse kayıtsız bir şekilde bacak bacak üstüne atarken karşımızdaki manzaradan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Illmann onu bir süre değerlendirirmiş gibi baktıktan sonra başını salladı ve gördüklerini tarif etmeye başladı.

“Ergenlik çağında bir kız,” dedi ciddi bir sesle. “On altı yaşlarında, çıplak; kaliteli, büyük bir bavulun içinde yatıyor. Ceset kısmen kahverengi kretonla örtülmüş, ayakları da iple bağlanmış.” Çavuşun kendisine ayak uydurabilmesi için yavaş konuşuyor, cümleler arasında duruyordu.

“Kumaşı çektiğimizde başın gövdeden neredeyse tamamen ayrıldığını görüyoruz. Cesette ileri seviyede çürüme belirtileri var. Bu da cesedin dört ya da

beş haftadır bavulda olduğunu gösteriyor. Ellerde savunma yaraları görünmüyor, tırnakların laboratuvarda daha iyi incelenmesi için ellerini sarıyorum, ama kız tırnaklarını yediği için zaman kaybediyor olabilirim.” Çantasından iki tane kalın kesekâğıdı çıkardı. Bunları ölen kızın ellerine geçirmesine yardım ettim.

“Merhaba, bu nedir? Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa karşımdaki şey kan lekeli bir tişört mü?”

“BdM üniformasına benziyor,” dedim. Önce bluzu, sonra mavi eteği kaldırmasını seyrettim.

“Dostumuzun bize kızın çamaşırlarını da göndermesi ne kadar düşünceli bir davranış. Ben de tam hareketlerinin önceden kestirilebilir olmaya başladığını düşünürken. Önce Alex’e gelen isimsiz telefon ve şimdi de bu. Ajandama bakmamı hatırlat da bugünün doğum günüm olup olmadığını kontrol edeyim.”

Gözüme başka bir şey ilişti, eğilip bavuldaki küçük kare kart parçasını aldım.

“Irma Hanke’nin kimlik kartı,” dedim.

“Eh, sanırım bu beni zahmetten kurtardı.” Illmann başını çavuşa doğru çevirdi. “Bavulda ayrıca ölen kızın giysileri ve kimlik kartı da var,” diye yazdırdı.

Karta kan lekesi bulaşmıştı.

“Bu bir parmak izi olabilir mi sence?” diye sordum.

Kartı elimden alıp dikkatle ize baktı. “Evet, olabilir. Ama ne ilgisi var anlamadım. Gerçek parmak izi farklı bir hikâye olurdu. Pek çok duamızı cevaplardı.”

Başımı iki yana salladım. “Bu bir cevap değil. Bir soru. Neden bir sapık kurbanının kimlik kartına bakma zahmetine girsin? Yani kanın kızın kanı olduğunu göz önüne alırsak muhtemelen çoktan ölmüş olduğunu gösteriyor. O zaman neden adamımız kızın ismini öğrenmek zorunda hissetti?”

“Belki Alex’i ararken kızın adını söyleyebilmek içindir?”

“Evet, fakat öte yandan neden aramayı yapmadan önce birkaç hafta beklesin? Bu sana garip gelmiyor mu?”

“Haklısın, Bernie.” Kimlik kartını torbaya koyup dikkatle çantasına

yerleştirdi, sonra tekrar bavula baktı. “Peki, burada elimizde ne var?” Küçük, ama ağır görünen torbayı açıp içine baktı. “Bu da çok tuhaf değil mi?” Bakmam için torbayı açtı. İçinde Irma Hanke’nin Reich Ekonomi Programı için topladığı boş diş macunu tüpleri vardı. “Katilimiz her şeyi düşünmüş gibi.”

“Sanki piç kurusu onu yakalamamız için bize meydan okuyor. Bize her şeyi veriyor. Onu hâlâ yakalayamazsak kendinden ne kadar memnun olacağını bir düşün.”

Illmann çavuşa birkaç not daha aldırdıktan sonra olay yeri ön incelemesini bitirdiğini ve şimdi sıranın fotoğrafçıda olduğunu bildirdi. Eldivenlerimizi çıkarıp bavuldan uzaklaştık ve istasyon şefinin bize kahve hazırladığını gördük. Kahve sıcak ve koyuydu ayrıca dilimi kaplayan ölüm tadını yok etmesi için ona ihtiyacım vardı. Illmann birkaç sigara sarıp birini bana verdi. Yoğun tütünün tadı barbekü yapılmış nektar gibiydi.

“Bu durumda senin çılgın Çek ne oluyor?” dedi. “Hani şu süvari subayı olduğunu düşünen?”

“Görünüşe göre gerçekten süvariymiş,” dedim. “Doğu Cephesi’nde savaş sonrası travma yaşamış ve hiç toparlanamamış. Yine de avcumun içinde değil ve açıkçası sağlam kanıtlarım olmadan onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. Ve kimseyi Alexanderplatz tarzı bir itirafla hapse atacak değilim. Gerçi o da bir şey söylemiyor zaten. Bütün hafta sorgulandı ve hâlâ masum olduğunu söylüyor. Bakalım emanet bagaj ofisinden birisi bavulu bırakan kişi olarak onu teşhis edebilecek mi? Eğer edemezse onu bırakmak zorunda kalacağım.”

“Bunun hassas müfettişini üzeceğini tahmin edebiliyorum,” diye güldü Illmann. “Kızı olan müfettişi. Daha önce bana senin o şüpheliyle ilgili dava hazırlamanın an meselesi olduğunu söylüyordu.”

“Kesinlikle. Çek’in tecavüz suçundan mahkûmiyetini, adamı sessiz bir hücreye alıp üzerinde step dansı yapmasına izin vermem için en iyi neden olarak görüyor.”

“Bu modern polis yöntemleri de çok zahmetli. O enerjiyi nereden buluyorlar?”

“Buldukları tek enerjiyi o işe harcıyorlar. Bana daha önce de hatırlattığı gibi Deubel’in uyku saati çoktan geçti. Bu polislerden bazıları banka saatlerine göre çalıştıklarını sanıyorlar.” El sallayıp Deubel’i yanıma çağırdım. “Berlin’deki suçların çoğunun nasıl da gündüzleri oluyor gibi göründüğünü hiç fark ettin mi?”

“Kuşkusuz muhitinin dost canlısı Gestapo adamının sabahın erken saatlerinde kapıya vurup uyandırmasını unutuyorsun.”

“Al Kırmızı İzleme görevi yapması için hiçbir zaman bir Kriminalassistent’den daha kıdemli birini bulamazsın. O da önemli biri içinse.”

Köpek gibi yorgun ve hastaneye yatmaya hazırmış gibi görünmek için elinden geleni yapan Deubel’e döndüm.

“Fotoğrafçı portresini bitirdiğinde bavulun kapağı kapalıyken çekilmiş birkaç resmini istediğimi söyle. Dahası emanet bagaj personeli gelene kadar fotoğrafların çıkmış olmasını istiyorum. Hafızalarını tazelemeye yardım edecek bir şey olacak. Fotoğraflar çekilir çekilmez profesör bavulu Alex’e götürecek.”

“Ya kızın ailesi, efendim? Kız Irma Hanke, değil mi?”

“Resmi teşhis yapmak zorundalar tabii ki, ama profesör işini bitirmeden önce olmaz. Belki annesi için kızı biraz güzelleştirebilir bile.”

“Ben cenaze levazımatçısı değilim, Bernie,” dedi Illmann soğuk bir sesle.

“Hadi, senin daha önce de bir çuval kıymayı diktiğini gördüm.”

“Peki,” diye iç çekti Illmann. “Ne yapabileceğime bakarım. Ama bütün güne ihtiyacım olacak. Muhtemelen yarına kadar.”

“İstediğin kadar zaman kulları, ama aileye haberi bu akşam vermek istiyorum, bu yüzden o zamana kadar en azından kafayı yerine dikebilirsin, değil mi?”

Deubel yüksek sesle esnedi.

“Pekâlâ, müfettiş, elemeleri geçtin. Yatağına ihtiyacı olan yorgun adam rolü senindir. Tanrı biliyor ya bunun için çok çalıştın. Becker ve Korsch gelir gelmez evine gidebilirsin. Ama yarın sabah suçluyu teşhis için şüpheli sıralaması işini ayarlamanı istiyorum. Bu ofiste çalışanlar Sudeten dostumuzu tanıyacaklar mı bakalım.”

“Tamam, efendim,” dedi. Eve gidişi yaklaştığı için artık daha uyanık görünüyordu.

“Nöbetçi çavuşun adı neydi? İsimsiz telefona cevap veren?”

“Gollner.”

“Yaşlı Tanker Gollner mı?”

“Ta kendisi, efendim. Onu polis lojmanında bulacaksınız, efendim. Görünüşe göre daha önce de Kripo tarafından oyalanmış ve bütün gece orada oturup bizim gelmemizi beklemek istemiyormuş.”

“Aynı yaşlı Tanker,” diye gülümsedim. “Tamam, onu bekletmesem iyi olur, değil mi?”

“Geldiklerinde Becker ve Korsch’a ne yapmalarını söyleyeyim?” diye sordu Deubel.

“Korsch’a buradaki diğer ıvır zıvırı elden geçirmesini söyle. Bize başka müşfik hediyeler bırakılmış mı baksın.”

Illmann boğazını temizledi. “Bir tanesinin otopside bulunup gözlemlemesi iyi olabilir,” dedi.

“Becker sana yardım edebilir. Kadın bedeninin etrafında olmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Şiddetli ölüm konusundaki mükemmel niteliklerinden söz etmiyorum bile. Sadece onu kadavrayla yalnız bırakma, Profesör. Nasıl hissettiğine bağlı olarak kızı vurabilir ya da becerebilir.”

Kleine Alexander Strasse, kuzey doğuya, Horst Wessel Platz’a doğru devam ediyordu. Alex’te çalışan polislerin lojmanları burada bulunuyordu. Burası evli erkekler ve kıdemli memurlar için küçük dairelerden, geri kalanlar için de tek odalardan oluşan büyük bir binaydı.

Artık evli olmamasına rağmen uzun ve seçkin hizmet kaydının bir takdiri olarak Wachmeister Fritz “Tanker” Gollner’in üçüncü katın sonunda tek odalı küçük bir dairesi vardı.

Camdaki bakımlı çiçeklik dairenin sadeliğini bozan tek şeydi. Duvarlar da Gollner’in yerleştirdiği fotoğraflar haricinde boştu. Bana odanın tek koltuğunu işaret edip kendisi düzgün bir şekilde yapılmış yatağın kenarına oturdu.

“Geri döndüğünü duydum,” dedi sessizce. Öne doğru eğilip yatağın altından bir sandık çıkardı. “Bira?”

“Teşekkürler.”

Şişenin kapağını bir şey kullanmadan, baş parmağıyla açarken düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Ve artık Kommissar olduğunu duydum. Müfettiş olarak istifa etmiştin. Kommissar olarak yeniden doğdun. İnsanın sihre inanası geliyor, değil mi? Seni iyi tanımasam birisinin oyuncağı olduğunu düşünürdüm.”

“Hepimiz öyle değil miyiz? Öyle ya da böyle.”

“Ben değilim. Ve değişmediysen, sen de öyle değilsin.” Birasını düşünceli bir şekilde yudumladı.

Tanker, beynin balıktaki kürk kadar narin bulunduğu söylenen Emsland’den gelen bir Doğu Frezyalıydı. Felsefesini açıklamak bir yana Wittgenstein’ı heceleyemese bile iyi bir polisti. Sert, ama adil olan eski moda polislerden biriydi. Kanunu, genç zorbaların kulağına dostça bir tokat vurarak ve bir adamı hemen tutuklayıp hücreye sürüklemek yerine ansiklopedi büyüklüğündeki yumruğuyla basit ve etkili bir masal anlatarak uygulardı. Tanker’in Orpo’daki en sert polis olduğu söylenirdi ve şu anda koca kemeri, daha da kocaman olan karnının baskısıyla gıcırdarken, kolları sıvanmış gömleğinin içinde karşımda oturmasını seyrederken buna inanmak bana hiç de zor gelmiyordu. Zaman kuşkusuz onun çıkık yüz hatlarında kıpırdamadan kalmıştı, İÖ bir milyon yıl civarında bir yerlerde. Tanker sivri dişli bir kaplanın derisini giyiyor olsa bile bundan daha az medeni görünmezdi.

Sigaralarımı bulup ona bir tane uzattım. Başını iki yana sallayıp piposunu çıkardı.

“Bana sorarsan,” dedim, “biz, her birimiz Hitler’in pantolonunun arka cebindeyiz. Ve o kıçının üstünde bir dağdan kaymak istiyor.”

Tanker piposunun gövdesini emdi ve tütünle doldurmaya başladı. Bitirince gülümseyip şişesini kaldırdı.

“Lanet karın altındaki taşların şerefine.” Gürültülü bir şekilde geğirip

piposunu yaktı. Baltık sisi gibi bana doğru yuvarlanan kokulu duman bulutları Bruno'yu hatırlatıyordu. Hatta tütün bile onun içtiği iğrenç karışım gibi kokuyordu. "Bruno Stahlecker'i tanırdın, değil mi Tanker?" Piposundan çekmeye devam ederek başını salladı. Sıkılı dişlerinin arasından, "Tanırdım," dedi. "Olanları duydum. Bruno iyi bir adamdı." Piposunu yıpranmış yaşlı ağzından çıkardı, dumanın ilerleyişini izledi. "Aslında onu çok iyi tanırdım. İkimizde piyadeyken birlikteydik. Bir sürü hareket de gördük. Tabii o zamanlar ağzı süt kokuyordu, ama savaş onu hiç rahatsız ediyor gibi gözükmüyordu. Cesur biriydi."

"Cenazesi geçen perşembeydi."

"Zamanım olsaydı ben de giderdim." Bir an düşündü. "Ama ta Zehlendorftaydı. Çok uzak." Birasını bitirip iki şişe daha açtı. "Yine de onu öldüren pisliği yakalamışlar diye duydum, o yüzden sorun yok."

"Evet, kuşkusuz öyle görünüyor," dedim. "Bana bu geceki şu telefonu anlatsana. Saat kaçtı?"

"Gece yarısından hemen önce, efendim. Adam nöbetçi çavuşu istedi. Karşınızda, dedim. Dikkatle dinle, dedi. Kayıp kız, Irma Hanke, dedi, Zoo Bahnhof'tâki emanet bagaj bölümünde mavi bir bavulda bulunuyor. Kimsiniz, diye sordum, ama telefonu kapadı."

"Sesini tarif edebilir misin?"

"Eğitimli bir ses gibiydi, efendim. Emir vermeye ve yerine getirilmesine alışık biriydi. Bir subay gibi." Başını iki yana salladı. "Ama kaç yaşında olduğunu söyleyemem."

"Aksanı?"

"Hafif bir Bavyera aksanı vardı."

"Bundan emin misin?"

"Merhum karım Nuremberg'dendi, efendim. Eminim."

"Ya ses tonunu nasıl tarif edebilirsin? Huzursuz? Rahatsız filan?"

"Kastettiğin buysa bir kaçık değildi. Donmuş bir Eskimo'nun çişi kadar soğuktu. Dediğim gibi tam bir subaya benziyordu."

“Ve nöbetçi çavuşla konuşmak istedi, öyle mi?"

“Tam olarak bu sözleri kullandı, efendim.”

“Arka planda bir ses var mıydı? Trafik? Müzik? Öyle bir şey?”

“Hiçbir şey.”

“Sen ne yaptın? Telefondan sonra yani?”

“Französische Strasse’de bulunan Merkezi Telefon Ofisindeki operatörü aradım. Aramanın izini sürüp Bahnhof West Kreuz'un dışındaki telefon kulübesine ulaştılar. 5D’den bir ekip oraya gidip parmak izlerini alana kadar kulübenin kapatılması için bir ekip otosu gönderdim.”

“Aferin. Sonra Deubel’i mi aradın?”

“Evet, efendim.”

Başımı sallayıp ikinci şişe birayı içmeye başladım.

“Bütün Orpo durumu biliyordu herhalde?”

“Von der Schulenberg geçen haftanın başında bütün Hauptmann’ları brifing odasında topladı. Onlar da adamların çoğunun şüphelendiği şeyi iletti bize. Yani Berlin sokaklarında yeni bir Gormann’ın olduğunu. Oğlanların çoğu senin bu yüzden merkeze geri döndüğünü biliyor. Şu anda elimizde bulunan sivillerin çoğu cüruf yığını içindeki kömürü bulamaz. Ama o Gormann vakası. Eh, o mükemmel bir çalışmaydı.”

“Teşekkürler, Tanker.”

“Yine de elinizdeki bu küçük Sudeten kaçığı bu işi yapmış olamaz, değil mi? Yani bunu söylediğim için kusura bakma.”

“Hücresinde telefonu yoksa bunu yapmış olamaz. Yine de Zoo Bahnhof'tâki emanet bagaj bölümünde çalışan insanların ona bir bakmasını sağlayacağız. Kim bilir, belki dışarıda bir suç ortağı vardır?”

Tanker başını salladı. “Yeterince doğru,” dedi. “Hitler Reich idaresinin içine ettiği sürece Almanya’da her şey mümkün.”

Birkaç saat sonra Zoo Bahnhof'a geri dönmüştüm. Korsch bavulun fotoğraflarını toplanan emanet bölümü çalışanlarına dağıtmıştı. Baktılar, baktılar, başlarını

sallayıp çenelerini kaşıdılar. Hiçbiri mavi deri bavulu bırakan birini hatırlamıyordu.

İçlerinden en uzun boylusu, haki upuzun bir palto giymiş olan ve diğerlerinden sorumlu gibi görünen adam metal tezgâhtan bir defter alıp bana getirdi.

“Size bavul bırakanların isim ve adreslerini alıyorsunuzdur herhalde,” dedim fazla heveslenmeden. Genel bir kural olarak kurbanlarını istasyonlardaki emanet ofislerine bırakan katiller normalde gerçek isim ve adreslerini vermezlerdi.

Dişleri tramvay kablolarındaki kararmış seramik yalıtkanları andıran haki paltolu adam kendine oldukça güvenerek bana baktı ve parmağının ucuyla kayıt defterinin sert kapağına vurdu.

“O lanet bavulu bırakan buradadır.”

Defteri açıp bir köpeğin yalamayı reddedeceği parmağını yaladı, yağlı sayfaları çevirmeye başladı.

“Fotoğraftaki bavulda bir bilet vardı,” dedi. “Bilette de bir numara vardır, bavulun kenarına tebeşirle yazılan numara ile aynıdır. Ve o numara bu defterde olacaktır, tarih, isim ve adresle birlikte.” Birkaç sayfa daha çevirdi, parmağıyla takip etti.

“İşte burada,” dedi. “Bavul Cuma günü bırakılmış, 19 Ağustosta.”

“Kız ortadan kaybolduktan dört gün sonra,” dedi Korsch sessizce.

Adam parmağını sayfanın karşısına kadar takip etti. “Burada bavulun Hen Heydrich'e ait olduğu yazılı, baş harfi ‘R’, Wilhelmstrasse, 102 numara.”

Korsch bir kahkaha attı.

“Teşekkür ederim,” dedim adama. “Çok yardımcı oldunuz.”

“Komik olan şeyi anlayamadım,” diye homurdandı adam yürüyüp giderken.

Korsch’a gülümsedim. “Birisinin güçlü bir mizah duygusu varmış.”

“Bundan raporda bahsedecek misiniz, efendim?” diye sırıttı.

“Bu da bir bilgi, değil mi?”

“Sadece, generalin hoşuna gitmeyecektir.”

“Bence çılgına dönecektir. Ama görüyorsun, iyi bir espriden anlayan sadece

katilimiz değil.”

* * *

Alex’e geri döndüğümde görünüşte Illmann’ın departmanı olan yerden, Adli birim VD1’den bir telefon aldım. Bir SS-Hauptsturmführer olan Dr. Shade’le konuştum. Ses tonu beklenir şekilde yaltakçı çıkıyordu. Benim General Heydrich üzerinde bir etkim olduğunu düşündüğüne kuşku yoktu.

Bana bir parmak izi ekibinin katilin Alex'i aradığı West Kreuz’daki telefon kulübesinden çok sayıda parmak izi aldığını söyledi. Bunlar artık Sicil Kaydı Birimi VC1’in işiydi. Bavula ve içindekilere gelince Kriminalassistent Korsch’la konuşmuştu ve eğer orada da bir parmak izi bulunursa onu hemen haberdar edecekti.

Aradığı için teşekkür edip bu soruşturmanın öncelikli olduğunu ve başka her şeyin ikinci plana atılmasını söyledim.

On beş dakika sonra bu kez de Gestapo’dan bir telefon aldım.

“Ben Sturmbannführer Roth,” dedi. “Birim 4B1. Kommissar Günther, çok önemli bir soruşturmanın gidişatını engelliyorsunuz.”

“4B1 mi? Bu departmanı bildiğimi sanmıyorum. Alex’in içinden mi arıyorsunuz?”

“Biz Meinekestrasse’deyiz, Katolik suçlarını soruşturuyoruz.”

“Korkarım biriminiz konusunda hiçbir şey bilmiyorum, Sturmbannführer. Bilmek de istemiyorum. Bununla beraber soruşturmalarınızdan birini nasıl engelleyebileceğimi de anlamıyorum.”

“Yine de engelliyorsunuz. SS-Hauptsturmführer Dr. Shade’e kendi soruşturmanıza öncelik verilmesini emretmişsiniz?”

“Doğru, ettim.”

“O zaman siz, bir Kommissar, VD1’in hizmetleri söz konusu olduğunda Gestapo’nun Kripo’dan önde geldiğini bilmelisiniz.”

“Ben böyle bir şey bilmiyorum. Ama nasıl büyük bir suç işlendi ki sizin

biriminizin bizim cinayet soruşturmamızın önüne geçmesi gerekiyor? Bir rahibi sahte din değiştirme işlemi yaptı diye mi suçluyorsunuz? Ya da belki komünyon şarabını İsa'nın kanı diye yutturmaya çalıştığı için suçluyorsunuzdur?"

"Laubaliliğiniz çok yersiz, Kommissar," dedi. "Bu birim çok ciddi bir suç olan rahipler arasındaki homoseksüelliği soruşturuyor."

"Öyle mi? O zaman bu gece yatağımda daha rahat uyuyacağım. Yine de benim soruşturmama General Heydrich'in kendisi tarafından en yüksek öncelik verildi."

"Kendisinin, devletin dini düşmanlarını tutuklamaya verdiği önemi bildiğim için buna inanmak benim için çok zor."

"O zaman Wilhelmstrasse'yi aramanızı ve generalin bunu size şahsen açıklamasını önerebilirim.

"Bunu yapacağım. Almanya'yı mahvetmeye adanmış üçüncü uluslararası komplo tehdidinin kötülüğünü kavrayamamanızın onu da çok rahatsız edeceğine kuşku yok. Katoliklik Reich'ın güvenliği için Bolşevizm ve Dünya Yahudilerinden daha küçük bir tehdit değildir."

"Uzay boşluğundaki adamları unutuyorsunuz," dedim. "Açıkçası ona ne söylediğin umurumda bile değil. VD1 Kripo'nun bir parçasıdır, Gestapo'nun değil ve bu soruşturmayla ilgili bütün konularda kendi birimimizin hizmetlerini alırken Kripo önceliklidir. Bu durum bana ve Dr. Shade'e Reichskriminaldirektor tarafından yazılı olarak iletildi. Bu yüzden neden sözde davanı alıp kıçına sokmuyorsun? Orada biraz daha fazla pislik bulunması, kokunda bir fark yaratmayacaktır."

Ahizeyi yerine çarptım. Sonuç olarak bu işin de birkaç eğlenceli yönü vardı. Bunlardan bir tanesi de Gestapo'nun ayakkabılarına işeme fırsatı vermesiydi.

O sabah yapılan şüpheli tespiti işleminde emanet bavul ofisinde çalışanlar, Gottfried Bautz'u Irma Hanke'nin cesedinin bulunduğu bavulu bırakan adam olarak teşhis edemediler. Adamın gözaltından salıverilmesi için gerekli belgeleri imzaladığımda Deubel'in tiksintisi yüzünden okunuyordu.

Kanuna göre Berlin'e gelen bütün yabancıların otelleri veya ev sahipleri

tarafından altı gün içinde polis karakoluna bildirilmeleri gerekiyordu. Bu şekilde Alex'teki İkamet Tescil Ofisi Berlin'de yaşayan herkesin adresini elli fenik karşılığında açıklayabiliyordu. İnsanlar bu kanunun Nazi Olağanüstü Hal'inin bir parçası olduğunu sanıyordu, ama gerçekte bu kanun daha önceden de vardı. Prusya polisi her zaman çok verimli çalışıyordu.

Benim ofisim 350 numarada bulunan Tescil Ofisi'nden birkaç kapı ilerideydi. Bu yüzden koridor her zaman kalabalık ve gürültülü oluyor, kapımı kapamak zorunda kalıyordum. Cinayet Masası'ndan olabildiğince uzak bu ofise konmamın sebeplerinden birinin de bu olduğuna kuşku yoktu. Galiba düşündükleri şey, polis soruşturmalarına karşı anarşik tutumumla onları zehirlememden korktukları için beni diğer Kripo personelinden uzakta tutmaktı. Ya da belki de isyankâr ruhumun çarpıcı şekilde aşağılanarak dağılacağını düşünüyorlardı. Odam bugünkü gibi güneşli bir günde bile çok kasvetliydi. Zeytin yeşili metal masanın kenarlarında dikenli telde olduğundan daha fazla iplik yakalayan çıkıntı vardı. Masanın tek iyi özelliği, yıpranmış linolyum döşemeye ve pis perdelere uymasıydı. Duvarlar ise içilen birkaç bin sigaranın tonunda, sarıydı.

Dairemde birkaç saatlik uykudan sonra ofise girdiğimde Hans Illmann'ın bir fotoğraf dosyasıyla birlikte sabırla beni beklediğini gördüm ve ofisimin daha da hoş bir hal almayacağını anladım. İştah kapatıcı olacağı belli olan görüşmeden önce bir şeyler yediğim için kendimi tebrik edip oturdum, ona baktım.

"Demek seni burada saklıyorlar," dedi.

"Geçici olması gerekiyor," diye açıkladım. "Benim gibi. Ama açıkçası Kripo'nun geri kalanından uzakta olmak bana uyuyor. Burada tekrar kalıcı bir demirbaş haline gelme olasılığım çok az. Sanırım bu onların da işine geliyor."

"İnsan böylesi bürokratik bir zindandan Kripo Yönetimi'nde bu kadar büyük bir kızgınlık yaratmayı başarmanın mümkün olabileceğini düşünemiyor." Bir kahkaha atıp sakalını sıvazladı. "Sen ve Gestapo'dan bir Sturmbannführer zavallı Dr. Shade için büyük sıkıntı yarattınız. Bir sürü önemli insandan telefonlar alıyordu. Nebe, Müller, hatta Heydrich'ten. Senin için ne kadar da

tatmin edici. Hayır, böyle mütevazı bir şekilde omuz silkme. Sana hayranım, Bernie, gerçekten.”

Masamdaki çekmeceyi açıp bir şişe ve bir çift bardak çıkardım.

“Buna içelim,” dedim.

“Memnuniyetle. Geçirdiğim günden sonra bir içki iyi gelir.” Kadehi alıp minnettar bir şekilde yudumladı. “Biliyor musun, Gestapo'da Katolikleri tutuklamak için özel bir birim olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de öyle. Ama bunun beni şaşırttığını söyleyemem. Nasyonal Sosyalizm sadece tek bir organize inanca izin veriyor.” Illmann’ın kucağındaki dosyayı işaret ettim. “Elinizde ne var bakalım?”

“Beş numaralı kurban var.” Dosyayı bana verip kendine bir sigara sarmaya başladı.

“Bunlar iyi,” dedim dosyayı karıştırarak. “Adamın iyi fotoğraf çekiyor.”

“Evet, onları takdir edeceğini biliyordum. Boğazı gösteren o fotoğraf ise çok ilginç. Tek bir yatay bıçak darbesi sayesinde sağ karotid arteri neredeyse tamamen kesilmiş. Bu da demektir ki kızı kestiğinde kız sırtüstü yatıyormuş. Yaranın büyük bir kısmı boğazın sağ tarafında, bu da adamımızın büyük olasılıkla sağ elini kullandığını gösteriyor.”

“Felaket bir bıçak olmalı,” dedim yaranın derinliğine bakarak.

“Evet. Gırtlağı neredeyse tamamen kesmiş.” Sigara kâğıdını yaladı. “Cerrahi küret gibi oldukça keskin bir şey olmalı. Ama aynı zamanda epiglottis de güçlü bir şekilde sıkıştırılmış ve onunla özofagus arasında portakal çekirdeği büyüklüğünde bir hematoma var.”

“Boğulmuş, değil mi?”

“Çok güzel,” diye sırıttı Illmann. “Ama aslında yarı boğulmuş. Kızın kısmen şişmiş akciğerlerinde az miktarda kan vardı.”

“Yani kızı susturmak için boğup sonra da boğazını kesti?”

“Kız mezbahadaki bir dana gibi baş aşağı asılmış halde kan kaybından ölmüş. Diğerleri gibi. Kibritin var mı?”

Kutuyu masanın üstünden ona doğru attım. “Ya kızın önemli, küçük yerleri?

Kızı becermiş mi?"

“Evet, o süreçte kızı biraz da parçalamış. Eh, insan bunu bekliyor. Kız bakireymiş, tahmin edebilirim. Mukus zarında adamın tırnak izleri bile var. Ama daha önemlisi yabancı kasık tüyleri buldum ve Paris’ten ithal edildiklerini kastetmiyorum.”

“Rengi var mı?”

“Kahverengi. Tonunu sorma, o kadar kesin bilemem.”

“Ama Irma Hanke’nin olmadıklarına eminsin?”

“Kesin. Kızın kusursuz Aryan sarısı şeftalisinde şeker kâsesindeki pislik kadar göze batıyor.” Arkasına yaslanıp dumanı başının üstüne doğru üfledi. “Senin çılgın Çek’in çalısından bir tane kesip karşılaştırmamı ister misin?”

“Hayır, onu öğlen bıraktım. Temiz. Ve tesadüfen onun kılları da açık renk.” Daktilo edilmiş otopsi raporlarına baktım. “Hepsi bu mu?”

“Tam olarak değil.” Sigarasından bir nefes çekip küllüğüme bastırdı. Tüvit av ceketinin cebinden katlanmış bir gazete çıkarıp masaya yaydı. “Bunu görmen gerektiğini düşündüm.”

Bu, Julius Streicher’in Yahudi aleyhtarı yayını Der Stürmer’in eski bir sayısının ön sayfasıydı. Sol üst köşedeki başlıkta “Özel Ayin Cinayeti Sayısı” yazıyordu. Ama bunu söylemeye gerek bile yoktu. Dolmakalemle çizilmiş bir resim her şeyi açıkça gösteriyordu. Sekiz çıplak, açık tenli Alman kızı baş aşağı asılıp boğazları kesilmiş, kanları çirkin, karikatürize bir Yahudinin tuttuğu büyük Komünyon tabağına akıyordu.

“İlginç, değil mi?” dedi.

“Streicher her zaman böyle pislikler yayımlıyor,” dedim. “Kimse ciddiye almıyor.”

Illmann başını iki yana sallayıp sigarasını geri aldı. “Ben de bir an bile ciddiye alınması gerektiğini söylemiyorum. Ayin cinayetlerine barışçıl Adolf Hitler’e inandığımdan daha fazla inanmıyorum.”

“Ama şu resme bak.” Başını salladı. “Beş Alman kızının öldürüldüğü yönteme dikkat çekecek kadar çok benziyor.” Tekrar başını salladı.

Sayfanın altındaki çizime eşlik eden yazıya baktım: “Yahudiler, Yahudi olmayan çocukları ve yetişkinleri kandırıp doğramakla ve kanlarını boşaltmakla suçlanıyor. Bu kanı mayasız ekmeklerine koyup büyü yapmak için kullanmakla suçlanıyorlar. Kurbanlarına, özellikle de çocuklara işkence yapıyorlar; bu işkence sırasında da tehditler, küfürler savurup Yahudi olmayanlara karşı büyü yapıyorlar. Bu sistematik cinayetlerinin özel bir adı var. Ayin Cinayeti.”

“Streicher’in bu cinayetlerle bir ilgisi olabileceğini mi ima ediyorsun?”

“Bir şey ima edip etmediğimi bilmiyorum, Bernie. Ben yalnızca senin dikkatini çekmem gerektiğini düşündüm.” Omuz silkti. “Ama neden olmasın? Ne de olsa suç işleyen ilk bölge Gauleiter’ı[1] o değil. Mesela Kurmark Valisi Kube var.”

“Duyan için Streicher’la ilgili bir sürü hikâye var,” dedim.

“Başka bir ülkede olsa Streicher hapse girerdi.”

“Bu bende kalabilir mi?”

“Keşke kalabilse. Bu, sehpada bırakabileceğin türde bir şey değil.” Bir sigarayı daha söndürüp gitmek için ayağa kalktı. “Ne yapacaksın?”

“Streicher hakkında mı? Tam olarak bilmiyorum.” Saatime baktım. “Resmi teşhisten sonra düşüneceğim. Becker kızın anne babasıyla buraya geliyor. Morga insek iyi olur.”

Herr Hanke kızının cesedini teşhis ettikten sonra Hanke’leri evlerine şahsen bırakmamın nedeni Becker’in söylediği bir şeydi.

“Bir aileye kötü haber vermek benim için ilk değil,” demişti. “Garip bir şekilde, umut beslerler, en başından sonuna ümitlerini kesmezler. Ve sonra siz onlara söylediğinizde gerçek kafalarına dank eder. Anne yıkılır, bilirsiniz. Ama bu ikisi bir şekilde farklıydı. Ne demek istediğimi açıklamak çok zor, efendim, ama bunu bekledikleri izlenimini edindim.”

“Dört haftadan sonra mı? Hadi, sadece teslim olmuşlar, hepsi bu.”

Becker kaşlarını çatıp dağınık kafasını kaşıdı.

“Hayır,” dedi yavaşça. “Bundan daha güçlü bir şeydi, efendim. Sanki kesin olarak biliyor gibiydiler. Özür dilerim, efendim, çok iyi bir şekilde

anlatamıyorum. Belki de bu konuyu hiç açmamalıydım. Belki hayal ediyorumdur.”

“İçgüdüye inanır mısın?”

“Sanırım.”

“Güzel. Bazen bir polisin üzerine gidebileceği tek şey içgüdüdür. O zaman da ona güvenmekten başka seçeneği yoktur. Ara sıra sezgilerine güvenmeyen bir polis hiç riske girmez. Riske girmeden de bir olayı çözmesi beklenemez. Hayır, bunu bana söylemekte haklıydın.”

Ben arabayı Steglietz’e doğru sürerken yan koltukta oturan, Seestrasse’deki AEG’de muhasebeci olarak çalışan Herr Hanke, tek kızının ölümüne teslim olmuş gibi görünmüyordu. Yine de Becker’in bana söylediklerini dışlıyor değildim.

Kendi görüşümü oluşturana kadar zihnimi açık tutuyordum.

“Irma zeki bir kızdı,” diye iç geçirdi Hanke. Rhineland aksanıyla konuşuyordu. Goebbels’inkine benzer bir sesi vardı. “Okulda kalıp çok istediği Abitur’u almasına yetecek kadar zeki. Ama kitap kurdu da değildi. Sadece zeki ve güzeldi. Sporda da iyiydi. Reich Spor Rozeti ve yüzme sertifikasını yeni kazanmıştı. Kimseye bir zararı yoktu.” Eklerken sesi titriyordu: “Onu kim öldürmüş olabilir, Kommissar? Kim böyle bir şey yapabilir?”

“Ben de bunu bulmaya çalışıyorum,” dedim. Ama Hanke’nin arka koltukta oturan karısı cevabı zaten bildiğine inanıyordu.

“Kimin sorumlu olduğu çok açık değil mi?” dedi. “Kızım iyi bir BdM kızıydı. Aryan tipinin mükemmel bir örneği olarak ırksal teori dersinde övgüler alıyordu. Horst Wessel’i iyi biliyordu ve Führer’in harika kitabının tamamını ezbere okuyabilirdi. Bu yüzden onu, bir bakireyi, Yahudilerden başka kimin öldürdüğünü sanıyorsunuz? Yahudilerden başka kim böyle bir şey yapabilir?” Herr Hanke arkasına dönüp karısının elini tuttu.

“Bunu bilmiyoruz, Silke, canım,” dedi. “Değil mi, Kommissar?”

“Bence bu mümkün değil,” dedim.

“Görüyor musun, Silke? Kommissar buna inanmıyor, ben de öyle.”

“Ben bildiğimi biliyorum,” diye tısladı. “İkiniz de yanılıyorsunuz. Bu, bir Yahudinin burnu kadar açık. Yahudilerden başka kim olabilir? Ne kadar bariz olduğunu fark etmiyor musunuz?”

“Ayin cinayeti izleri taşıyan bir ceset bulunduğunda suçlama dünyanın her yerinde yüksek sesle ve acilen yapılır. Bu suçlama ise yalnızca Yahudilere karşı yapılır.” Cebimde katlanmış şekilde duran Der Stürmer’deki makalenin kelimelerini hatırlıyordum. Ve Frau Hanke’yi dinlerken haklı olduğu aklıma geldi, ama hayal bile edemeyeceği şekilde.

1

Gauleiter, Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi’nin doğrudan Hitler’e bağlı olan parti bölge yöneticilerine verilen bir rütbedir, -ed.n.

II

Perşembe, 22 Eylül

Düdük öttü, tren sarsıldı, Anhalter İstasyonu’ndan yavaşça hareket ettik. Bizi Nuremberg’e götürecek olan altı saatlik yolculuğumuz başlamıştı. Kompartımanın diğer tek yolcusu, Korsch gazetesini okumaya başlamıştı bile.

“Kahretsin,” dedi. “Şunu dinleyin. Sovyet Dışişleri Bakanı Maxim Litvinoff Cenova'da Milletler Birliği’nin önünde hükümetinin Çekoslovakya’yla var olan işbirliği anlaşmasını yerine getirmeye kararlı olduğunu ve Fransa’yla aynı zamanda askeri yardım teklif edeceğini açıklamış. Tanrım, iki cepheden saldırı, gerçekten hapı yuttuk.”

Bir homurtu çıkardım. Fransa’nın Hitler’e gerçekten karşı çıkma olasılığı İçki Yasağı getirme olasılıklarından daha düşüktü. Litvinoff sözlerini dikkatle seçmişti. Kimse savaş istemiyordu. Hitler hariç hiç kimse. Frengili Hitler.

Düşüncelerim önceki Salı günü Goering Enstitüsü’nde Frau Kalau von Hofe’yle yaptığım görüşmeye gitti.

“Kitaplarını geri getirdim,” dedim. “Özellikle Profesör Berg'in kitabı ilginçti.”

“Böyle düşünmene sevindim,” dedi. “Ya Baudelaire?”

“O da, ama o şimdiki Almanya’ya çok daha uygun. Özellikle ‘Spleen’ adlı şiiri.”

“Belki artık Nietzsche için hazırsındır,” dedi, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Ofisi güzelce döşenmiş ve aydınlıktı. Karşıdaki Hayvanat Bahçesi'ne bakıyordu. Uzaklarda çığlıklar atan maymunları duyar gibiydiniz.

Gülümsemesi kalıcıydı. Hatırladığımdan daha güzel görünüyordu. Masasındaki tek fotoğrafı alıp yakışıklı adama ve iki küçük oğlana baktım. “Ailen mi?”

“Evet.”

“Çok mutlu olmalısın.” Resmi yerine koydum. “Nietzsche,” dedim konuyu değiştirerek. “Onu bilemem. İyi bir okur sayılmam. Zaman bulamıyorum. Ama *Mein Kampf*'ın o sayfalarına baktım, zührevi hastalıklarla ilgili olan kısımlara. Dikkatini çekerim, bu yüzden bir süre banyo penceresini açık tutmak için tuğla koymak zorunda kaldım.” Güldü. “Neyse, sanırım haklısın.” Konuşmaya kalktı, ama elimi kaldırdım. “Biliyorum, biliyorum, sen bir şey söylemedin. Sen sadece Führer’in muhteşem kitabında neler olduğunu söyledin bana. Yazılarından yola çıkıp psikoterapötik bir analiz yapmadın.”

“Doğru.”

Oturup masanın üstünden ona baktım.

“Ama böyle bir şey mümkün mü?”

“Aa, evet, mümkün.”

Ona Der Stürmer’in sayfasını uzattım.

“Böyle bir şeyle bile mi?”

Bana dürüstçe baktı, sonra sigara kutusunu açtı. Ben de bir sigara alıp ikimiz için yaktım. “Bana resmen mi soruyorsun?” dedi.

“Hayır, elbette hayır.”

“O zaman bunun mümkün olduğunu söylemeliyim. Hatta Der Stürmer’in bir değil, birkaç psikotik kişiliğin işi olduğunu da söylemeliyim. Sözde editörler, Fino’nun yaptığı resimler, bu pisliğin insanlar üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu Tanrı bilir.”

“Biraz açabilir misin? Etkiyi, yani.”

Güzel dudaklarını büzdü. “Bunu değerlendirmek zor,” dedi biraz durakladıktan sonra. “Şüphesiz zayıf kişilikler için bu tür şeylere sürekli maruz

kalmak yozlaştırıcı etki yapabilir.”

“Bir adamı katil yapacak kadar yozlaştırır mı?”

“Hayır,” dedi. “Sanmam. Normal bir adamdan katil çıkarmaz. Ama zaten öldürme eğilimi olan birisi için bu tür bir hikâye ve çizimin derin bir etkisi olabileceğini düşünüyorum. Ve Berg’i okuduğun için senin de bildiğin gibi Kürten’in kendisi de daha müstehcen türde suç haberlerinin kendisini çok açık bir şekilde etkilediği görüşündeydi.”

Bacak bacak üstüne attı. Çoraplarının hışırtısı dikkatimi çoraplarının üst kısmına, jartiyerlerine ve sonunda da orada olduğunu hayal ettiğim dantelli cennete götürdü. Elimi eteğinin altına sokma düşüncesiyle, karşımda çıplak durduğu, ama hâlâ zekice konuşmaya devam ettiği hayaliyle midem kasıldı. Yozlaşma tam olarak nerede başlıyordu?

“Anlıyorum,” dedim. “Peki, bu haberi yayınlayan adamla ilgili profesyonel görüşün ne olurdu? Yani Julius Streicher’la ilgili?”

“Böyle bir nefret neredeyse her zaman çok büyük zihinsel bir dengesizliğin sonucudur.” Bir an durakladı. “Sana gizli bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Bu kurumun yönetim kurulu başkanı Matthias Goering’in başbakanın kuzeni olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Streicher tıbbın, özellikle de psikoterapinin bir Yahudi komplosu olmasıyla ilgili bir sürü zehirli saçmalık yazdı. Onun yüzünden bir süre ülkedeki akıl sağlığının geleceği tehlikeye düştü. Sonuç olarak Dr. Goering’in Streicher’in yoldan çekilmesini istemek için iyi bir nedeni var ve başbakanın emriyle onun psikolojik olarak değerlendirilmesine hazırlanıyor. Eminim ki Streicher’la ilgili herhangi bir soruşturma olduğunda bu kurumun işbirliği yapmasını garanti edebilirim.” Başımı yavaşça salladım.

“Streicher’i soruşturuyor musun?”

“Gizli kalacak mı?”

“Elbette.”

“Dürüstçe söylüyorum ki bilmiyorum. Şimdilik yalnızca onu merak ettiğimi söyleyebilirim.”

“Dr. Goering'den yardım istememi ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Şu aşamada değil. Ama sorduğun için sağ ol. Bunu kesinlikle aklımda tutacağım.” Ayağa kalkıp kapıya gittim. “Bu kurumun hamisi olduğuna göre bahse girerim başbakan hakkında çok iyi şeyler düşünüyorsundur. Doğru mu?”

“Bize karşı iyi davranıyor, bu doğru. Onun yardımı olmasa bir enstitü de olmazdı. Doğal olarak bunun için ona çok saygı duyuyoruz.”

“Lütfen seni suçladığımı düşünme, suçlamıyorum. Ama yardımsever patronunun Streicher’ın sizinkine yaptığı gibi gidip bir başkasının bahçesine pisleyebileceği hiç aklına geldi mi? Bunu hiç düşündün mü? Yaşadığımız mahallenin ne kadar pis olduğu ve birisi bütün sokak köpeklerini barınağa koyana kadar ayakkabılarımızın kirlenmeye devam edeceği dikkatimi çekiyor.” Şapkamın kenarına dokundum. “Bunu bir düşün.”

Korsch gazeteyi okumaya devam ederken dalgın bir şekilde bıyığını buruyordu. Sanırım daha karakterli görünmek için bıyık bırakmıştı, tıpkı bazı erkeklerin sakal bıraktığı gibi: tıraşı sevmedikleri için değil -sakal temiz tıraşlı bir yüz kadar bakım gerektiriyordu- ciddiye alınmaları gereken biri gibi göründüklerini sandıkları için. Ama Korsch söz konusu olduğunda, kaş kalemi dokunuşundan biraz daha fazlası olan bıyık sadece hilekâr görünüşlü yüzünü vurgulamaya hizmet ediyordu. Bıyık onun bir pezevenk gibi görünmesine neden oluyordu, ama bu etki onun iki haftadan kısa bir süre içinde istekli ve güvenilir olduğunu keşfettiğim karakterine uymuyordu.

Dikkatimi ona verdiğimi fark edince Polonya Başbakanı Josef Beck’in Çekoslovakya’nın Olsa bölgesindeki Polonyalı azınlık problemine bir çözüm talep ettiğini söyleyerek beni bilgilendirmeye başladı.

“Bir grup gangster gibi, değil mi, efendim?” dedi. “Herkes kendi parçasını istiyor.”

“Korseli,” dedim. “Yanlış meslek seçmişsin. Radyoda haber spikeri

olmalıymışsın.”

“Özür dilerim, efendim,” dedi, gazeteyi katlayarak. “Daha önce hiç Nuremberg’e gittiniz mi?”

“Bir kez. Savaştan hemen sonra. Ama Bavyeralıları fazla sevdiğimi söyleyemem. Ya sen?”

“İlk gidişim. Ama Bavyeralılar hakkında ne demek istediğinizi anlıyorum. Bütün o tuhaf muhafazakârlıkları falan. Bir sürü saçmalık, değil mi?” Bir an camdan dışarı, yanımızdan geçip giden Alman kırsalı manzarasına baktı. Sonra tekrar bana dönüp, “Streicher’in gerçekten bu cinayetlerle bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musunuz, efendim?” diye sordu.

“Bu davada elimizde çok fazla ipucu yok, değil mi? Frankonya Gauleiter’i de pek popüler biri gibi görünmüyor. Arthur Nebe daha ileri gidip bana Julius Streicher'in Reich’in en büyük suçlularından biri olduğunu ve halihazırda ona yönelik birkaç davanın bulunduğunu bile söyledi. Nuremberg Polis Şefi’yle şahsen konuşmamızda da ısrar etti. Belli ki Streicher’le birbirlerini hiç sevmiyorlar. Ama yine de çok dikkatli olmalıyız. Streicher bölgesini Çinli bir savaş lordu gibi yönetiyor. Führer’le birbirlerine ilk isimleriyle hitap edecek kadar yakın olduklarını söylemeye gerek bile yok.”

Tren Leipzig’e vardığında genç bir SA donanma birliği lideri kompartımanımıza katıldı. Korsch ve ben de yemek vagonunu aramaya başladık. Biz yemeyi bitirene kadar tren Çek sınırındaki Gera’ya varmıştı, ama bizimle seyahat eden SA arkadaşımızın o istasyonda trenden inmesine rağmen duyduğumuz gibi bir bölük toplanması hareketi yoktu. Korsch denizci SA adamının varlığının amfibi bir saldırı olacağını gösterdiğini söyledi. Sınırın büyük oranda dağlık olduğu düşünülürse bunun herkes için en iyisi olduğunu ikimiz de kabul ediyorduk.

Tren Nuremberg’in merkezindeki Haupt İstasyonu’na vardığında akşamın erken saatleriydi. Dışarıda, bilinmeyen bir aristokratın atlı heykelinin yanından bir taksiye bindik. Frauentorgraben boyunca doğuya doğru ve eski şehrin duvarlarına paralel bir şekilde ilerledik. Yedi ya da sekiz metre yüksekliğindeki

duvarlara belirli aralıklarla kare biçiminde kuleler hâkimdi. Bu devasa ortaçağ duvarlar ve otuz metre genişliğinde, kuruyup içinde ot bitmiş büyük hendek, eski Nuremberg'i ve onu tek bir müdahale bile etmeden kuşatan yeni Nuremberg'i ayırmaya yardımcı oluyordu.

Otelimiz Deutscher Hof şehrin en eski ve en iyi oteliydi. Odalarımızın duvarın ilerisinden yamaca bakan, sivri çatılar ve baca kalabalığından oluşan mükemmel bir manzarası vardı.

On sekizinci yüzyılın başında Nuremberg antik Frank krallığının en büyük şehriydi. Ayrıca Almanya, Venedik ve Doğu arasındaki en önemli ticaret pazarlarından biriydi. Şehir hâlâ Güney Almanya'nın en önemli ticaret ve üretim şehriydi, ama artık Nasyonal Sosyalizm'in başkenti olarak yeni bir önemi vardı. Nuremberg her yıl Hitler'in mimarı Speer'in fikri olan büyük Parti toplantılarına ev sahipliği yapıyordu.

Naziler çok düşünceli olduğu için doğal olarak abartılı şekilde planlanan bu toplantılardan birini görmek için Nuremberg'e gitmeniz gerekmiyordu. Eylül ayında insanlar neredeyse bundan başka bir şeyin verilmediği haber filmi boyunca oturmak zorunda kalmamak için sinemalardan uzak durmuştu.

Söylentilere göre bazen Zeplin Alanı'nda bayraklarını sallamak üzere toplanan yüz bin kişi oluyordu. Nuremberg, hatırladığım kadarıyla Bavyera'daki diğer kentler gibi gerçek eğlence anlamında hiçbir zaman pek bir şey sunmuyordu.

Yine de Nuremberg Polis Şefi Martin'le ertesi sabah ondan önce görüşmeyeceğimiz için Korsch ve ben akşamı eğlence anlamında her ne varsa aramaya zorunlu hissederek geçirdik. Özellikle de faturayı Kripo Yönetimi ödediği için. Bu Korsch'a çok cazip gelen bir fikir oldu.

"Bu hiç de fena bir şey değil," dedi coşkuyla. "Alex güzel bir otelde kalmam için para ödemekle kalmıyor, ayrıca mesai ücreti de alıyorum."

"Tadını çıkar," dedim. "Senin ve benim gibi insanlar her zaman Parti kodamanlarını oynama fırsatını bulamaz. Ve eğer Hitler savaşını elde ederse bu küçük hatırayı uzun süre hatırlamak zorunda kalabiliriz."

Nuremberg’deki barların çoğu küçük ticaret loncaları gibi görünüyordu. Bunlar askeri ve geçmişe ait başka eserlerle doluydu. Duvarlar genellikle eski resimler ve nesiller boyu dükkân sahipleri tarafından toplanan ilginç hatıralarla süslenmişti. Bunların hiçbiri logaritma tablosundan daha fazla ilgimizi çekmiyordu. Ama en azından bira iyiydi. Bavyera için bunu her zaman söyleyebilirdiniz. Ve akşam yemeğini yediğimiz Hail Platz’daki Blaue Flasche’nin yemekleri daha da iyiydi.

Deutscher Hof'a geri dönüp konyak için otelin kafe restoranına uğradığımızda şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştık. Köşedeki gürültücü sarhoşların oturduğu masada beyinsiz görünümlü bir çift sarışınla birlikte NSDAP politik liderine ait açık kahverengi tek sıra düğmeli bir ceket giymiş olan Frankonya Gauleiter’i Julius Streicher’ın ta kendisi oturuyordu.

Garson içkilerimizle geldiğinde köşedeki masada oturanın gerçekten Julius Streicher olup olmadığını sorduğumda gergin bir şekilde gülümsedi. O olduğunu söyledi ve Streicher yeni bir şampanya şişesi için bağırmaya başlayınca hemen uzaklaştı.

Streicher’dan neden korkulduğunu görmek zor değildi. Yeterince yüksek olan rütbesi bir yana, adam bir boksör kadar yapılıydı. Neredeyse hiç boynu yoktu. Streicher kel kafası, küçük kulakları, sağlam görünümlü çenesi ve neredeyse görünmez kaşlarıyla Benito Mussolini’nin daha solgun bir modeliydi. Siyah bir yılan gibi masasında duran muazzam büyüklükteki kırbacı Streicher’ın belirgin kavgacılığına daha da büyük bir güç katıyordu.

Masaya yumruğunu o kadar güçlü bir şekilde indirdi ki bütün bardaklar ve çatal kaşık gürültüyle şangırdadı.

“İnsanın burada kahrolası bir servis için ne yapması gerekiyor acaba?” diye bağırdı garsona. “Susuzluktan ölüyoruz burada.” Başka bir garsona daha işaret etti. “Sen, bize göz kulak olmanı ve boş bir şişe görür görmez yenisini getirmeni söylemiştim, seni yavşak. Nesin sen aptal filan mı?” Yumruğunu bir kez daha masaya indirdi, masasındaki iki sarışın sevinçle kıkırdayıp Streicher’ı kendi huysuzluğuna gülmeye ikna etti.

“Size neyi hatırlatıyor?” dedi Korsch.

“Al Capone’u,” dedim hiç düşünmeden. “Aslında hepsi bana Al Capone’u hatırlatıyor,” diye ekledim. Korsch bir kahkaha attı.

Konyaklarımızı içip gösteriyi seyretmeye devam ettik. Ziyaretimizin en başında bundan daha iyisini hayal edemezdik. Gece yarısına kadar kafede bir tek Streicher ve biz kalmıştık. Diğer müşteriler Gauleiter’in aralıksız küfürleri yüzünden kaçmıştı. Başka bir garson masamızı silip kül tablasını boşaltmaya geldi.

“Hep bu kadar kötü müdür?” diye sordum.

Garson acı acı güldü. “Bu kadar mı? Bu hiçbir şey,” dedi. “Onu on gün önce Parti toplantıları nihayet bittiğinde görmeliydiniz. Buranın altını üstüne getirdi.”

“O zaman neden buraya gelmesine izin veriyorsunuz?” diye sordu Korsch.

Garson ona acıyarak baktı. “Şaka mı yapıyorsunuz? Onu durdurmayı bir deneyin. Deutscher onun en sevdiği bardır. Onu dışarı atarsak burayı kapamak için kısa sürede bir bahane bulur. Hatta belki de bundan daha kötüsünü yapar, kim bilir? Onun genellikle Furtherstrasse’deki Adalet Sarayı’na gidip oradaki hücrelerdeki genç çocukları dövdüğü söyleniyor.”

“Onun kentindeki bir Yahudi olmayı hiç istemezdim,” dedi Korsch.

“Çok doğru,” dedi garson. “Geçen ay bir kalabalığın bir sinagogu yakması için akıllarını çeldi.”

Streicher şarkı söylemeye başlamıştı. Çatal, bıçak ve düşünceli bir şekilde örtüsünü kaldırdığı masa kendisine perküsyon olarak eşlik ediyordu. Çatal, bıçak sesi, aksanı, sarhoşluğu ve melodiyi tutturamaması, iki konuğunun cırlamaları ve kıkırtılarıyla karışınca ne Korsch ne de ben şarkıyı tanıyamadık. Ama Kurt Weill’e ait olmadığı açıktı ve ikimizi de hızla yatağa gönderecek kadar etkiliydi.

Ertesi sabah kuzeye, kısa bir mesafede bulunan Jakob’s Platz’a yürüdük. Güzel bir kilisenin karşısında eski Toton şövalyelerinin inşa ettiği bir kale vardı. Kalenin güneydoğu ucunda Elisabeth-Kirche kilisesi olan kubbeli, gösterişli bir yapı, güneybatı ucunda, Schlotfegergasse’nin köşesinde, şu anda polis merkezi

olan eski kışlalar bulunuyordu. Benim bildiğim kadarıyla Almanya'nın hiçbir yerinde kendi Katolik kilisesi olan başka bir polis merkezi yoktu.

"Bu şekilde insandan öyle ya da böyle bir itiraf alıyorlardır," diye espri yaptı Korsch.

Nuremberg'in polis şefi olarak kendisinden önce gelenler arasında Heinrich Himmler'in de bulunduğu SS-Obergruppenführer Dr. Benno Martin bizi en üst kattaki gösterişli ofisinde karşıladı. Ofisinin öyle bir görüntüsü vardı ki neredeyse elinde bir kılıç olmasını bekliyordum; gerçekten de yan döndüğünde yanağında bir düello yarası olduğunu gördüm.

"Berlin nasıl bakalım?" diye sordu sessizce, bize kutusundan birer sigara ikram ederek. Kendi sigarasını daha çok pipoya benzeyen ve sigarayı dikey olarak tutan, gül ağacından yapılma sigaralığına yerleştirdi.

"Ortalık sessiz," dedim. "Ama bunun nedeni herkesin nefesini tutuyor olması."

"Öyle," dedi masasındaki gazeteyi işaret ederek. "Bakan, Führer'le biraz daha konuşmak için Bad Godesburg'a uçtu."

Korsch gazeteyi kendisine doğru çekip manşete baktı. Tekrar geri itti.

"Bana sorarsanız çok fazla konuşuyorlar," dedi Martin.

Yorumsuz bir homurtu çıkardım.

Martin sırıtıp kare biçimindeki çenesini eline dayadı. "Arthur Nebe, senin elinde Berlin sokaklarında gezen bir psikopat olduğunu, Alman bakirelerinin çiçeklerine tecavüz edip doğradığını söyledi. Ayrıca sizin Almanya'nın en kötü şöhretli psikopatına bir bakıp en azından el ele tutuşup tutuşmadıklarını görmek istediğinizi de anlattı. O domuz büzüğü Streicher'dan söz ediyorum tabii ki. Doğru mu?"

Soğuk, nüfuz edici bakışlarına karşılık verip bekledim. Generalin kendisinin papaz yardımcısı bir çocuk olmadığına bahse girebilirdim. Nebe, Benno Martin'i son derece becerikli bir yönetici olarak tarif etmişti. Nazi Almanya'sındaki bir polis şefi olarak bu, Torquemada dahil her anlama gelebilirdi.

"Doğru, efendim," diyerek ona Der Stürmer'in ön sayfasını gösterdim.

“Burada beş kızın öldürülüş şekli tamı tamına resmedilmiş. Kanı tabakta toplayan Yahudi hariç tabii ki.”

“Tabii,” dedi Martin. “Ama Yahudi olasılığını dışlamıyorsunuz.”

“Hayır, ama-”

“Ama bu öldürme şeklinin aynı olmasının dramatikliği onlar olabileceğini düşünmekten şüphe etmenize neden oldu. Doğru mu?”

“O ve kurbanların hiçbirinin Yahudi olmaması.”

“Belki katil sadece çekici kızları tercih ediyordur,” diye sırıttı Martin. “Belki ahlâksız Yahudi melezleri yerine sarışın, mavi gözlü kızları tercih ediyordur. Belki de bu yalnızca bir tesadüftür.” Kalkan kaşımı fark etti. “Ama siz tesadüflere fazla inanan bir adam değilsiniz, değil mi, Kommissar?”

“Bir cinayet söz konusu olduğunda, efendim, hayır. Başka insanların tesadüf gördüğü yerde ben örüntüler görürüm. En azından görmeye çalışırım.” Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. “Carl Jung’un bu konuyla ilgili çalışmasını biliyor musunuz, efendim?”

Alaycı bir şekilde güldü. “Aman Tanrım, Kripo son zamanlarda Berlin'de bunlarla mı uğraşıyor?”

“Bence Jung çok iyi bir polis olurdu, efendim,” dedim, nezaketle gülümseyerek. “Beni bağışlayın lütfen.”

“Psikoloji dersini bir kenara bırakın, Kommissar,” diye iç çekti Martin. “Sevgili Nuremberg Gauleiter’imizin bu işle ilgisi olabileceğini gösteren hangi örüntüyü bulduğunuzu anlatın bana.”

“Şey, şöyle efendim. Birisinin Yahudileri çok çirkin bir ceset torbasının içine sokmaya çalışıyor olabileceği aklımdan geçiyor.”

Bu kez general tek kaşını kaldırdı.

“Yahudilere ne olduğu gerçekten umurunuzda mı?”

“Efendim, ben okuldan eve dönen on beş yaşındaki kızların başına gelenlerle ilgileniyorum.” Generale daktiloyla yazılmış bir kâğıt verdim. “Bunlar beş kızın ortadan kaybolduğu tarihler. Streicher’ın ya da yardımcılarından birinin bu tarihlerde Berlin’de olup olmadığını bana söyleyebilirsiniz diye umuyorum.”

Martin kâğıda baktı. “Bunu öğrenebilirim sanırım,” dedi. “Ama size kendisinin burada neredeyse *persona non grata* olduğunu söyleyebilirim. Hitler onu burada her türlü tehlikeden uzakta tutuyor, böylece sadece benim gibi önemli olmayan kişileri kızdırabiliyor. Tabii ki bu Streicher’ın gizli gizli Berlin’e gitmediği anlamına gelmiyor. Gidiyor. Führer, Streicher’ın yemek sonrası sohbetlerini seviyor, gerçi bunun nedenini bilmiyorum, çünkü aynı zamanda benim sohbetlerimi de seviyor.” Masasının yanında duran telefonlardan birine uzanıp yardımcısını aradı, Streicher’in temin ettiğim, söz konusu tarihlerde nerede olduğunu bulmasını istedi.

“Streicher’ın suçlu davranışıyla ilgili belli bilgilere sahip olduğunuza da inandırıldım,” dedim.

Martin ayağa kalkıp dosya dolabına gitti. Sessizce gülerek ayakkabı kutusu kalınlığında bir dosya çıkardı, masaya getirdi.

“O serseri hakkında neredeyse bilmediğim hiçbir şey yok,” diye hırladı. “Onun SS muhafızları benim adamlarım. Telefonu dinleniyor ve bütün evlerinde dinleme aletlerim var. Zaman zaman bir fahişeyle görüştüğü odanın karşısındaki bir dükkâna sürekli nöbet tutan fotoğrafçılar bile yerleştirdim.”

Korsch hayranlık ve şaşkınlık ifade eden bir şekilde küfretti.

“Peki, nereden başlamak istiyorsunuz? O pisliğin bu kasabada yaptığı şeylerle koca bir departmanı meşgul edebilirim. Tecavüz suçları, babalık davaları, taşıdığı kırbaçla genç oğlanlara saldırması, kamu görevlilerine rüşvet, Parti fonlarını kötüye kullanma, sahtekârlık, hırsızlık, dolandırıcılık, kundaklama, haraç; burada bir gangsterden söz ediyoruz beyler. Kendi kasabasının halkını terörize eden bir canavardan. Faturalarını asla ödemez, işletmeleri iflasa sürükler, kendisine karşı gelme cesareti gösteren onurlu adamların kariyerlerini mahveder.”

“Onu şahsen görme şansına ulaştık,” dedim. “Dün gece, Deutscher Hof'ta. Birkaç hanımla içiyordu.”

General iğneleyici bir şekilde baktı. “Hanımla. Şaka yapıyorsunuz tabii ki. Onlar fahişeden başka bir şey olamaz. Onları insanlara aktris diye takdim ediyor,

ama hepsi fahişe. Streicher bu şehirdeki organize fahişeliğin arkasındaki kişidir.” Kutu dosyayı açıp şikâyet mektuplarını karıştırmaya başladı.

“Edepsiz saldırılar, suç oluşturan hasar, yüzlerce yolsuzluk suçlaması... Streicher bu şehri kendi krallığı gibi yönetiyor ve her şey yanına kâr kalıyor.”

“Tecavüz suçlamaları kulağa ilginç geliyor,” dedim. “Ne olmuş?”

“Kanıt bulunamamış. Kurbanlar korkutulmuş ya da satın alınmış. Görüyorsun ya, Streicher çok zengin bir adam. Bölge valisi olarak kazandığının, sattığı iyiliklerin ve ofislerinin yanı sıra o iğrenç gazetesinden de bir servet kazanıyor. Yarım milyon satıyor. Tanesi otuz fenikten haftada 150.000 Reichsmark yapıyor.” Korsch bir ıslık çaldı. “Reklamdan kazandığını saymıyorum bile. Oo, evet, Streicher bir sürü iyilik satın alabilir.”

“Tecavüz suçlamalarından daha ciddi bir şey var mı?”

“Yani kimseyi öldürdü mü diye mi soruyorsunuz?”

“Evet.”

“Ara sıra şurada burada linç edilen Yahudileri saymıyoruz. Streicher zaman zaman kendisi için güzel bir pogrom organize etmekten hoşlanır. Bu ona başka her şeyin dışında ekstra yağma yapma imkânı verir. Evinde yasadışı kürtaj yaptıran birinin elinde ölen kızı da saymıyoruz. Streicher yasadışı kürtaj yaptıran ilk kıdemli Parti üyesi değil. Geriye onun karıştığı düşünülen çözülmemiş iki cinayet kalıyor.

“Bir tanesinde, Streicher’ın gittiği bir partideki bir garson nedense orada intihar etmeye karar veriyor. Bir tanık adamın gölde boğularak bulunmasından yirmi dakika önce Streicher’la bahçede yürüdüğünü görmüş. Diğer olayda da, Streicher’ı tanıyan genç aktrisin çıplak cesedi Luitpoldhain Park’ta bulunmuş. Deri bir kırbaçla dövülerek öldürülmüş. Cesedi gördüm. Kızın üzerinde bir santimetrelik deri bile kalmamıştı.”

Tekrar oturdu. Açıklamalarının benim ve Korsch’un üzerinde yaptığı etkiden memnun görünüyordu. Yine de aklına geldikçe birkaç müstehcen ayrıntıyı eklemeden edemedi.

“Bir de Streicher’ın pornografi koleksiyonu var. Bunun Nuremberg’deki en

büyük koleksiyon olmasıyla övünür. Övünmek Streicher'ın en iyi yaptığı şeydir: gayrimeşru çocuk sayısı, o hafta gördüğü ıslak rüya sayısı, o gün kırbaçladığı oğlan sayısı. Hatta bunları halka açık konuşmalarında bile anlatır."

Başımı sallayıp iç çektim. Durum nasıl bu kadar kötü olabilmişti? Streicher gibi sadist bir canavar nasıl böyle mutlak bir güç pozisyonuna ulaşmıştı? Onun gibi daha kaç tane vardı? Ama belki de en şaşırtıcı olanı benim Almanya'da olanlara hâlâ şaşırabiliyor olmamdı.

"Ya Streicher'ın iş arkadaşları?" dedim. "Der Stürmer'deki yazarlar. Özel çalışanları. Streicher bu cinayetleri Yahudilere yıkmak istiyorsa pis işleri başka birisine yaptırıyor olabilir."

General Martin kaşlarını çattı. "Evet, ama neden cinayetleri Berlin'de işliyor? Neden burada değil?"

"Bunun için aklıma birkaç iyi neden geliyor," dedim. "Streicher'ın Berlin'deki esas düşmanları kim?"

"Hitler ve muhtemelen Goebbels hariç istediğiniz kişiyi seçebilirsiniz." Omuz silkti. "En çok da Goering. Sonra Himmler ve Heydrich."

"Ben de bunu söyleyeceğinizi düşünüyordum. İşte, ilk nedeniniz bu. Berlin'deki çözülmemiş beş cinayet onun hiç değilse en kötü iki düşmanı için çok büyük bir mahcubiyet yaratır."

Başını salladı. "Peki, ikinci neden?"

"Nuremberg'in Yahudi aleyhtarlığı geçmişi var," dedim. "Pogromlar burada zaten sık görülüyor. Ama Berlin, Yahudilere karşı tutumunda hâlâ görece liberal. Bu yüzden eğer Streicher bu cinayetleri Berlin'in Yahudi topluluğuna yıkarsa oradaki Yahudiler için işler iyice zorlaşır. Hatta belki de bütün Almanya'daki Yahudiler için."

"Bunda gerçek payı olabilir," diye itiraf etti. Bir sigara daha alıp ilginç küçük sigaralığına taktı. "Ama böyle bir soruşturmayı organize etmek zaman alır. Doğal olarak Heydrich'in Gestapo'nun tam işbirliğini sağlayacağını varsayıyorum. Bence en yüksek düzeyde gözetim gerekiyor, değil mi, Kommissar?"

“Ben de raporumda aynen böyle yazacağım, efendim.”

Telefon çaldı. Martin cevap verdi, sonra telefonu bana uzattı.

“Berlin,” dedi. “Sizi arıyorlar.”

Arayan Deubel’di.

“Bir kız daha kayıp,” dedi.

“Ne zaman?”

“Dün akşam dokuz civarında. Sarışın, mavi gözlü, diğerleriyle aynı yaşta.”

“Tanık yok mu?”

“Şimdiye kadar yok.”

“Öğleden sonra trenini yakalarız.” Telefonu Martin’e uzattım.

“Görünüşe göre katilimiz dün gece yine meşgulmüş,” diye açıkladım. “Ben ve Korsch Deutscher Hof'taki kafede oturup Streicher’a tanıklık ettiğimiz sırada bir kız daha kaybolmuş.”

Martin başını iki yana salladı. “Streicher’ın verdiğiniz bütün tarihlerde Nuremberg’den ayrılmış olmasını beklemek çok fazla şey ummak olur,” dedi. “Ama vazgeçmeyin. Streicher ve suç ortaklarını ilgilendiren, sizi, beni ve bir de şu Jung’u memnun edecek bir tesadüf bulmayı başarabiliriz.”

12

Cumartesi, 24 Eylül

Steglitz, Güneybatı Berlin’deki müreffeh bir orta sınıf banliyösüydü. Kasabanın kırmızı tuğlaları doğu yakasını, Botanik Bahçesi ise batı yakasını gösteriyordu. Frau Hildegard Steininger iki çocuğuyla birlikte bu tarafta, Botanik Müzesi ve Planzen Fizyoloji Enstitüsü’nün yakınında yaşıyordu. Kızı Emmeline on dört, oğlu Paul on yaşındaydı.

Ölümcül bir araba kazasının kurbanı olan Herr Steininger, Privat Kommerz’de çalışan parlak bir banka çalışanıydı. Saçının kökünü bile sigortalatan tipte bir adam olduğu için genç ve dul karısını arkasında, Lepsius Strasse’deki altı odalı bir apartman dairesinde rahatça yaşamaya bırakıyordu.

Dört katlı binanın en üst katında bulunan dairenin küçük, kahverengi boyalı Fransız pencerelerinin dışında dökme demirden korkulukları olan geniş bir balkonu, oturma odasının tavanında bir değil, tam üç tane tavan penceresi vardı.

Burası zevkli bir şekilde döşenip süslenmiş, geniş, havadar bir yerdi ve içerisi kadının pişirdiği taze kahve kokusuyla dolmuştu.

“Size her şeyi yeniden yaşatmak zorunda kaldığım için üzgünüm,” dedim. “Sadece hiçbir şeyi atlamadığımızdan emin olmak istiyorum.”

İçini çekip mutfak masasına oturdu. Timsah derisinden yapılma el çantasını açıp çantasıyla uyumlu sigara kutusunu buldu. Sigarasını yakarken güzel

yüzünün biraz gerilmesini seyrettim. Rolünü iyi oynamak için söyleyeceklerini defalarca prova etmiş biri gibi konuşuyordu.

“Emmeline perşembe akşamları Potsdam’da Herr Wiechert’in dans kursuna gider. Adresi bilmek isterseniz Grosse Weinmeisterstrasse’de. Kursu sekizde başlıyor, bu yüzden buradan hep yedide çıkar, Steglitz İstasyonu’nda trene biner, yol otuz dakika sürer. Wannsee’de tren değiştiriyor galiba. Neyse, saat tam sekizi on geçe Herr Wiechert beni arayıp Emmeline’nin gelmediğini, hasta olup olmadığını sordu.”

Kahveleri doldurup iki fincanı masaya koyduktan sonra karşısına oturdum.

“Emmeline hiç, ama hiç geç kalmadığı için Herr Wiechert’e o gelir gelmez tekrar aramasını söyledim. Sekiz buçuk ve dokuzda tekrar aradı, ama her seferinde Emmeline’den bir haber olmadığını söyledi. Saat dokuz buçuğa kadar bekleyip polisi aradım.”

Kahve içerken eli titremiyordu, ama üzgün olduğunu görmek zor değildi. Mavi gözleri sulanmıştı, mavi krepe elbisesinin kolunda ıslak görünümlü bir mendil vardı.

“Bana kızınızı anlatın. Mutlu bir kız mıydı?”

“Babasını yakın zamanda kaybeden her kız kadar mutluydu.” Sarı saçlarını yüzünün önünden çekti. Bu ben oradayken en az elli kere yaptığı bir hareketti. Boş bir şekilde kahve fincanına baktı.

“Bu aptalca bir soruydu,” dedim. “Özür dilerim.” Sigaramı bulup sessizliği kibrit sesi ve tatmin edici sigara dumanını içime çektiğim mahcup nefesimle bozdum. “Paulsen Real Spor Okulu’na gidiyor değil mi? Orada her şey yolunda mıydı? Sınavlarla ilgili falan bir sorunu var mıydı? Canını sıkan okul zorbaları filan?”

“Sınıfının en parlak öğrencisi olmayabilir,” dedi Frau Steininger, “ama çok popülerdi. Emmeline’nin bir sürü arkadaşı vardı.”

“Ya BdM?”

“Ne?”

“Alman Kızları Birliği.”

“Ha, o. Orada da her şey yolundaydı.” Omuz silkti, sonra sabırsızlıkla başını iki yana salladı. “O normal bir çocuk, Kommissar. Eğer ima ettiğiniz buysa Emmeline evden kaçacak bir çocuk değildi.”

“Dediğim gibi, bu soruları sormak zorunda olduğum için üzgünüm, Frau Steininger. Ama sorulmak zorundalar, eminim bunu anlıyorsunuzdur. Her şeyi bilmemiz çok önemli.” Kahvemi içip fincanımın dibindeki şekilleri inceledim. Midye kabuğu gibi bir şekil ne ifade ediyordu acaba? Merak ettim. Sonra sordum: “Ya erkek arkadaşları?”

Kaşlarını çattı. “Emmeline on dört yaşında, Tanrı aşkına.” Öfkeyle sigarasını söndürdü.

“Kızlar erkeklerden daha çabuk büyür. Belki istediğimizden de çabuk.” Tanrım, ben bu konuda ne biliyordum ki? Şu konuşmama bakın, diye düşündüm. Bir sürü lanet çocuğu olan bir adam gibiydim.

“Henüz oğlanlarla ilgilenmiyor.”

Omuz silktim. “Bu sorulara cevap vermekten bıktığınız zaman söyleyin, hanımefendi. Sizi rahat bırakırım. Eminim kızınızı bulmama yardım etmekten çok daha önemli bir sürü işiniz vardır.”

Bana bir dakika boyunca sertçe baktı, sonra özür diledi.

“Emmeline’in odasını görebilir miyim, lütfen?”

On dört yaşında bir kız için normal bir odaydı. En azından özel okula giden bir kız için. Yatağının üstünde ağır, siyah çerçeve içinde Paris Operası’nda sergilenen Kuğu Gölü’nün büyük bir posteri vardı. Pembe yorganın üstünde birkaç tane çok sevildiği belli ayıcık duruyordu. Yastığı kaldırdım. Altında bir kitap, her sokak köşesinden alabileceğiniz türde on feniklik bir aşk romanı vardı. Tam bir *Küçük Hafiyeler - Emil ve Dedektifler* sayılmazdı.

Kitabı Frau Steininger’e verdim.

“Dediğim gibi, kızlar çabuk olgunlaşır.”

“Teknik işlerdeki çocuklarla konuştun mu?” Tam Becker dışarı çıkarken ofisime giriyordum. “Bavuldan bir şey çıktı mı? Ya da perde kumaşından?”

Becker topuklarının üstünde dönüp masama geldi.

“Bavul, Turner&Glanz tarafından yapılmış, efendim.” Not defterini bulup ekledi. “Friedrichstrasse, numara 193a.”

“Şık bir yere benziyor. Satış listesi tutuyorlar mı?”

“Korkarım hayır, efendim. Belli ki popüler bir yer. Özellikle bütün Yahudiler Amerika’ya gitmek için Almanya’yı terk ederken. Herr Glanz haftada üç ya da dört tane sattıklarını düşünüyor.”

“Şanslıymış.”

“Perde kumaşı ise ucuz bir şey. Her yerden alabilirsiniz.” Gelen kutusunda duran belgelerimi karıştırmaya başladı.

“Devam et, dinliyorum.”

“O zaman henüz raporumu okumadınız?”

“Okumuş gibi miyim?”

“Dün öğleden sonrayı Emmeline Steininger’in okulunda geçirdim, Paulsen Real Spor Okulu'nda.” Raporunu bulup yüzüme doğru salladı.

“Senin için güzel olmalı. Onca kız.”

“Belki şimdi okumalısınız, efendim.”

“Beni bu zahmetten kurtar.”

“Şey, aslında, efendim, tam gitmek üzereydim. Çocuğumu lunaparka götürecektim.”

“Sen de Deubel kadar kötü olmaya başladın. Meraktan soruyorum, o nerede? Bahçıvanlık mı yapıyor? Karısıyla alışverişe mi çıktı?”

“Sanırım kayıp kızın annesiyle birlikte, efendim.”

“Ben şimdi onun yanından geliyorum. Boş ver. Bana neler bulduğunu anlat, sonra gidebilirsin.” Masamın kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Üzgünüm, efendim, önce size bir şey söylemeyi unuttum.”

“Gerçekten mi? Bugünlerde Alex’teki polisler bir sürü şeyi unutuyor gibiler. Hatırlatmama gerek varsa diye söylüyorum, bu bir cinayet soruşturması. Şimdi masamdan inip bana neler olduğunu anlat.”

Masamdan fırlayıp hazır ola geçti.

“Gottfried Bautz öldü, efendim. Öldürülmüş gibi görünüyor. Ev sahibi onu bu sabah dairesinde ölü olarak bulmuş. Korsch bizim için bir şey var mı diye bakmaya gitti.”

Sessizce başımı salladım. “Anlıyorum.” Küfrettim. Sonra tekrar ona baktım. Masamın karşısında bir asker gibi dikilirken çok komik görünüyordu. “Tanrı aşkına, Becker, vücudunda ölüm katılığı başlamadan önce otur da bana raporunu anlat.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Bir sandalye çekip yan çevirdi, kolunu arkasına atarak anlatmaya başladı.

“İki şey var,” dedi. “Birincisi Emmeline Steininger’in sınıf arkadaşları onun birkaç kez evden kaçmaktan bahsettiğini söylediler. Görünüşe göre o ve üvey annesi pek iyi geçinmiyormuş.”

“Üvey anne mi? Bundan hiç bahsetmedi.”

“Görünüşe göre gerçek annesi on iki yıl önce ölmüş. Ve babası da kısa bir süre önce ölmüş.”

“Başka?”

Becker kaşlarını çattı.

“İki şey olduğunu söylemiştin.”

“Evet, efendim. Diğer kızlardan biri, bir Yahudi kız, birkaç ay önce olan bir şeyi hatırladı. Üniformalı bir adam okul kapısının yakınında arabasını durdurup onu çağırmış. Bazı sorulara cevap verirse onu arabayla eve bırakabileceğini söylemiş. Kız arabanın yanında durmuş, adam ona adını sormuş. Kız adının Sarah Hirsch olduğunu söylemiş. Adam ona Yahudi olup olmadığını sormuş, kız evet deyince adam başka tek kelime etmeden basıp gitmiş.”

“Kız adamı tarif edebildi mi?”

Becker yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. “Bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştu. Yanımda birkaç üniformalı polis vardı. Galiba onu korkuttular.”

“Suçlayabilir misin? Onu müşteri aramaktan tutuklayacağınızı filan sanmıştır. Yine de eğer Spor Okulu’nda okuyorsa zeki bir kız demektir. Belki anne babası

yanında olsaydı konuşabilirdi. Bir de yanında o ahmaklar olmasaydı. Ne düşünüyorsun?”

“Buna eminim, efendim.”

“Ben hallederim. Sence babacan görünüyor muyum, Becker? Hayır, buna cevap vermesen daha iyi.”

Sevimli bir şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ, hepsi bu. Keyfine bak.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Ayağa kalkıp kapıya gitti.

“Ve Becker?”

“Evet, efendim.”

“Aferin.”

O gidince bir süre boşluğa bakıp bir cumartesi öğleden sonrasında çocuklarını lunaparka götüren ben olsaydım, diye diledim. Uzun zamandır izin yapmamıştım, ama dünyada yalnız olduğunuzda bu tür şeyler o kadar önemli görünmüyordu. Kendine acımanın kıyısında tehlikeli bir şekilde dururken kapım çalındı ve Korsch içeri girdi.

“Gottfried Bautz öldürüldü, efendim,” dedi hemen.

“Evet, duydum. Becker senin bakmaya gittiğini söyledi. Ne oldu?”

Korsch az önce Becker’in oturduğu sandalyeye oturdu. Onu daha önce hiç görmediğim kadar canlı görünüyordu. Belli ki bir şey onu çok heyecanlandırmıştı.

“Birisi beyninin havaya ihtiyacı olduğunu düşünmüş, bu yüzden ona özel bir hava deliği açmış. Çok temiz bir iş. Gözlerinin arasından. Adli görevliler çok küçük bir silah olduğunu düşünüyor. Altı milimetrelik olabilirmiş.” Oturduğu yerde kıpırdandı. “Ama ilginç kısım şu, efendim. Onda delik açan kişi önce adamı bayıltmış. Gottfried’in çenesi temizce ikiye ayrılmış. Ve ağzında bir sigara izmariti vardı. Sanki sigarasını ısırıp ikiye ayırmış gibi.” Durakladı. Anlamam için biraz bekledi. “Diğer yarısı yerdeydi.”

“Sigara yumruğu mu?”

“Öyle görünüyor, efendim.”

“Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?” Korsch başını salladı. “Korkarım düşünüyorum. Bir şey daha var. Deubel ceketinin cebinde altı mermilik bir Küçük Tom taşıyor. Walther’ini kaybetmesi olasılığına karşı taşıdığını söylüyor. Küçük Tom, Çek’i öldüren mermi büyüklüğünde mermi atıyor.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “Deubel her zaman Bautz’un davayla bir ilgisi olmasa bile hapse ait olduğuna inanıyordu.”

“Deubel, Becker’i Ahlâk Masası’ndaki eski arkadaşlarıyla konuşmaya ikna etmeye çalıştı. Becker’den oradaki adamları bir bahaneyle Bautz’u bir KZ’ye göndermeye ikna etmesini istiyordu. Ama Becker bunların hiçbirini yutmadı. Doğramaya çalıştığı fahişenin kanıtına rağmen bunu yapamayacaklarını söyledi.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Neden bu bana daha önce söylenmedi?” Korsch omuz silkti. “Bunlardan Bautz’un ölümünü soruşturan ekibe bahsettin mi? Yani Deubel’in sigara yumruğundan ve silahından?”

“Henüz hayır, efendim.”

“O zaman kendimiz halledeceğiz.”

“Ne yapacaksınız?”

“Bu silahın hâlâ onda olup olmadığına bağlı. Sen Bautz’un kafasında bir delik açsaydın ne yapardın?”

“En yakın demir dökümcüsünü bulurdum.”

“Kesinlikle. Eğer inceleme için silahı bana veremezse bu soruşturmadan alınır. Mahkeme için bu yeterli olmayabilir, ama beni tatmin eder. Ekibimde katil istemem.”

Korsch burnunu karıştırma arzusuna zor karşı koyup düşünceli bir şekilde burnunu kaşıdı.

“Müfettiş Deubel’in nerede olduğunu bilmiyorsundur herhalde, değil mi?”

“Birisi beni mi arıyor?” Deubel açık kapıdan içeri girdi. Beraberinde getirdiği bira kokusu nerede olduğunu açıklıyordu. Eğri ağzının kıyısındaki yanmayan

sigarayla kavgacı bir şekilde Korsch'a ve sonra kararsız bir hoşnutsuzlukla bana baktı. Sarhoştu.

"Cafe Kerkau'daydım," dedi, ağzı normalde beklediğinden daha fazla hareket etmeyi reddederek. "Bunun bir sakıncası yok, biliyorsunuz. Sorun yok, görevde değilim. En azından bir saat daha değilim. O zamana kadar iyi olurum. Benim için endişelenmeyin. Ben kendime bakabilirim."

"Başka neyin icabına bakıyordun?"

Dengesiz bacaklarının üstünde sarsılan bir kukla gibi hızla doğruldu.

"Steininger kızının kaybolduğu yerdeki istasyonda sorular sorup duruyorum."

"Ben onu kastetmedim."

"Öyle mi? Öyle mi? Siz neyi kastettiniz, Herr Kommissar?"

"Birisi Gottfried Bautz'u öldürmüş."

"Ne, o Çek serseriyi mi?" Kısmen geğirme kısmen tükürükten oluşan bir kahkaha attı.

"Çenesi kırılmış. Ağzında bir sigara ucu varmış."

"Yani? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bu senin küçük uzmanlıklarından biri, değil mi? Sigara yumruğu? Bunu senin kendi ağzından duydum."

"Bunun lanet bir patenti yok, Günther." Sönmüş sigarasından uzun bir nefes çekip kırmızı gözlerini kıstı. "Beni onu gebertmekle mi suçluyorsun?"

"Silahını görebilir miyim, Müfettiş Deubel?" Deubel birkaç saniye alaycı bir şekilde bana baktıktan sonra kılıfındaki silahına uzandı. Arkasındaki Korsch da yavaşça kendi silahına uzanıyordu. Deubel, Walther PPK'yı masama koyana kadar elini silahından çekmedi. Silahı alıp namlusunu kokladım, bu arada Bautz'un daha küçük bir silahla öldürüldüğünü bilip bilmediğini görmek için yüzüne baktım.

"Vurulmuş, öyle mi?" Gülümsedi.

"Daha çok infaz edilmiş," dedim. "Görünüşe göre adam baygınken birisi onu gözlerinin arasından vurmuş."

"Şok oldum." Deubel başını yavaşça iki yana salladı.

“Hiç sanmıyorum.”

“Sadece duvara işiyorsun, Günther ve bir kısmının benim lanet pantolonuma sıçramasını umuyorsun. Tabii, o küçük Çek’ten hoşlanmıyordum, çocuklara dokunan ve kadınlara zarar veren bütün sapıklardan hoşlanmadığım gibi. Ama bu, cinayetle bir ilgim olduğu anlamına gelmez.”

“Beni buna ikna etmenin kolay bir yolu var.”

“Ya? Neymiş o?”

“Taşıdığın o jartiyer tabancasını göster bana. Küçük Tom’u.”

Deubel ellerini masum bir şekilde kaldırdı.

“Hangi jartiyer silahı? Benim öyle bir silahım yok. Taşıdığım tek tabanca masanın üstündeki.”

“Seninle çalışan herkes o silahı biliyor. Onunla durmadan övünüp duruyordun. Silahı bana göster, o zaman temize çıkarsın. Ama eğer silah sende değilse, ondan kurtulman gerektiği için yanında olmadığını düşüneceğim.”

“Sen neden bahsediyorsun? Dediğim gibi benim öyle bir-”

Korsch ayağa kalktı. “Hadi, Eb. Daha iki gün önce o silahı gösterdin bana. Hiç onsuz dolaşmadığını bile söyledin.”

“Seni pislik. Kendin gibi birine karşı onun yanında yer alıyorsun, öyle mi? Görmüyor musun? O bizden biri değil. Heydrich’in lanet olası casuslarından biri. Kripo umurunda bile değil.”

“Ben öyle görmüyorum,” dedi Korsch sessizce. “Buna ne diyorsun? Silahı görecek miyiz, görmeyecek miyiz?”

Deubel başını sallayıp gülümsedi, parmağını bana doğru salladı.

“Bir şey kanıtlayamazsın. Tek bir şey bile. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bacaklarımla sandalyemi geriye ittim. Söyleyeceklerimi söylemek için ayakta olmam gerekiyordu.

“Olabilir. Yine de bu davadan alındın. Sana ne olduğu umurumda bile değil, Deubel, ama bana kalırsa buranın hangi pislik köşesinden geldiysen oraya geri dönebilirsin. Kiminle çalışmak zorunda olduğum konusunda seçiciyimdir. Katilleri sevmem.”

Deubel sarı dişlerini biraz daha gösterdi. Sırıtışı eski ve akortsuz bir piyanonun klavyesine benziyordu. Parlak, flanel pantolonunu çekip omuzlarını dikleştirdi, karnını bana doğru çıkardı. Yumruğumu karnına indirmemek için kendimi zor tutuyordum, ama böyle bir kavga başlatmak onun çok işine gelirdi.

“Gözlerini açmak ister misin, Günther. Hücrelere ve sorgu odalarına bir yürüyüş yap ve burada neler olduğuna bir bak. Kiminle çalışacağını seçiyorsun, öyle mi? Seni zavallı domuz. Burada, bu binada dayaktan öldürülen insanlar var. Muhtemelen şu anda, biz konuşurken bile birileri öldürülüyordur. Ucuz, küçük bir sapığa ne olduğunu gerçekten umursayan kimse olduğunu mu sanıyorsun? Morg onlarla dolu.”

Kendimi cevaplarken duydum, bana bile umutsuzca gelen bir saflıkta hem de. “Birisi umursamak, yoksa suçlulardan daha matah olmayız. Öteki insanların kirli ayakkabılar giymelerini önleyemem, ama kendiminkini temizleyebilirim. En başından beri böyle olmasını istediğimi biliyordun. Ama sen işi kendi tarzında, bir kadının yüzerse cadı, batarsa masum olduğunu söyleyen Gestapo tarzında yapmayı tercih ettin. Şimdi ben Heydrich'in gözündeki değerimin kıçını tekmeleyip Kripo’dan attırmaya yetecek kadar yüksek olup olmadığını görmeye kalkmadan defolup git gözümün önünden.”

Deubel pis pis sırıtıp, “Sen tam bir pisliksin,” dedi. İçkili nefesi yüzünden başını çevirmek zorunda kalana kadar Korsch’a dik dik baktı, sendeleyerek odadan çıktı.

Korsch başını iki yana salladı. “Bu serseriden hiç hoşlanmamıştım zaten,” dedi. “Ama böyle olduğunu düşünmemiştim.” Başını tekrar salladı.

Yorgun bir şekilde oturup çekmecede sakladığım içki şişesine uzandım.

“Ne yazık ki haklı,” dedim iki bardak doldururken. Korsch’un soran bakışlarıyla karşılaşınca buruk bir şekilde gülümsedim. “Bir Berlin polisini cinayetle suçlamak...” Güldüm. “Kahretsin, bu Münih bira festivalindeki sarhoşları tutuklamaya kalkmakla aynı şey.”

13

Pazar, 25 Eylül

“Herr Hirsch evde mi?”

Kapıyı açan yaşlı adam doğrulup başını salladı. “Herr Hirsch benim.”

“Siz Sarah Hirsch’in babası mısınız?”

“Evet. Siz kimsiniz?”

En az yetmiş yaşlarında olmalıydı. Kafasının tepesi keldi, ama arkasındaki beyaz saçlar yakasından aşağıya iniyordu, çok uzun değildi hatta kamburdu. Bu adamın on beş yaşında bir kızın babası olduğuna inanmak zordu. Ona rozetimi gösterdim.

“Polis,” dedim. “Lütfen telaşlanmayın. Başınıza bela açmaya gelmedim. Sadece kızınıza bazı sorular sormak istiyorum. Kızınız bir adamı, bir suçluyu tarif edebilir.”

Rozetimi gördükten sonra kaçan rengi biraz yerine gelirken, Herr Hirsch kenara çekilip beni sessizce vazolar, bronzlar, mavi desenli tabaklar ve cam muhafazalar içindeki sal ağacı oymalarla dolu hole aldı. Ben bunlara hayranlıkla bakarken o ön kapıyı kapatıp kilitledi ve gençliğinde Alman donanmasında olduğunu, Uzak Doğu’ya çok seyahat ettiğini söyledi. Evi dolduran leziz kokuyu yeni fark edip özür diledim, aile yemeğini bozmadığımı umduğumu söyledim.

“Oturup yemek yememize daha çok var,” dedi yaşlı adam. “Karım ve kızım hâlâ mutfakta uğraşıyorlar.” Endişeyle gülümsedi. Kamu görevlilerinin

nezaketine alışık olmadığı belliydi. Beni oturma odasına aldı.

“Evet, şimdi,” dedi, “kızım Sarah’yla konuşmak istediğinizi söylemiştiniz. Bir suçluyu tarif edebileceğini.”

“Doğru,” dedim. “Kızınızın okulundan bir kız kayboldu. Büyük olasılıkla kaçırıldı. Kızınızın sınıfındaki kızları sorgulayan adamlardan biri birkaç hafta önce bir adamın Sarah’ya yaklaştığını öğrenmiş. O adam hakkında bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görmek istiyorum. Sizin izninizle tabii.”

“Elbette. Gidip onu getireyim,” deyip gitti.

Müzik sever bir aile oldukları belliydi. Parlak siyah Bechstein piyanonun yanı sıra birkaç enstrüman kutusu ve birkaç tane nota sehpası vardı. Geniş bahçeye bakan pencerenin önünde bir arp duruyordu. Büfenin üstündeki aile fotoğraflarının çoğunda genç bir kız keman çalıyordu. Şöminenin üstündeki yağlıboya tabloda bile müzikle ilgili bir resim vardı, piyano resitaliydi galiba. Ben orada dikilmiş resme bakıp melodiyi tahmin etmeye çalışırken Herr Hirsch, kızı ve karısıyla birlikte geri geldi.

Frau Hirsch kocasından çok daha uzun boylu ve gençti, belki yaşı elliden fazla bile değildi. Zayıf ve zarif bir kadındı, boynunda ona yakışan inci bir kolye vardı. Ellerini önlüğüne silip kızını omuzlarından tuttu. Irkına karşı açıkça düşmanlık gösteren bir devletin olası müdahalesi karşısında ebeveynlik haklarını vurgulamak istiyor gibiydi.

“Kocam, Sarah’nın sınıfından bir kızın kaybolduğunu söyledi,” dedi sakin bir şekilde. “Hangi kız o?”

“Emmeline Steininger,” dedim.

Frau Hirsch hafifçe kızına doğru döndü.

“Sarah,” diye çıkıştı. “Neden bize arkadaşlarından birinin kaybolduğunu söylemedin?”

Sarah, aşırı kilolu, ama sağlıklı ve çekici görünümlü bir kızdı. Mavi gözlü ve sarışın olduğu için Streicher’in ırkçı Yahudi klişesine hiç uymuyordu. İnatçı, küçük bir midilli gibi sabırsız bir hareketle başını iki yana salladı.

“Evden kaçtı, hepsi bu. Hep bundan bahsederdi. Ona ne olduğu da çok

umurumda değil. Emmeline Steininger benim arkadaşım değil. Yahudiler hakkında kötü şeyler söyleyip duruyor. Ondan nefret ediyorum. Babasının ölmesi de umurumda değil.”

“Bu kadar yeter,” dedi babası sertçe. Muhtemelen ölen babalar hakkında fazla bir şey duymak istemiyordu. “Onun ne dediği önemli değil. Kommissar’a onu bulmasına yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan kesinlikle söylemelisin. Anlaşıldı mı?”

Sarah yüzünü astı. “Evet, babacığım,” diye esneyip kendini bir koltuğa bıraktı.

“Sarah, gerçekten,” dedi annesi. Gergin bir şekilde bana bakıp gülümsedi. “Normalde böyle değildir, Kommissar. Özür dilerim.”

“Önemli değil,” diye gülümsedim. Sarah’nın koltuğunun önündeki tabureye oturdum.

“Cuma günü adamlarımdan biri seninle konuşurken ona birkaç ay kadar önce okulun yakınlarında bir adam gördüğünü söylemişsin. Bu doğru mu?” Kız başını salladı. “O zaman denemeni ve onunla ilgili hatırlayabildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum.”

Sarah bir an için tırnağını kemirip düşünceli bir şekilde inceledi. “Şey, aradan biraz zaman geçti,” dedi.

“Hatırlayabileceğin her şeyin bana yararı olur. Mesela saat kaçtı?” Defterimi çıkarıp kucağıma koydum.

“Eve dönüş zamanıydı. Her zamanki gibi eve kendi başıma gidiyordum.” Bunu hatırlarken burnunu havaya kaldırdı. “Neyse, okulun yakınında bir araba vardı.”

“Nasıl bir araba?”

Omuz silkti. “Araba markaları ya da öyle şeyleri bilmem. Ama büyük, siyah bir arabaydı ve önde bir şoför vardı.”

“Seninle konuşan şoför müydü?”

“Hayır, arka koltukta başka bir adam vardı. Polis olduklarını sandım. Arkada oturan adam camı açıp ben kapıdan çıkarken çağırdı. Yalnızdım. Öteki kızların çoğu gitmişti. Beni yanına çağırdı. Gittiğimde bana-” Hafifçe kızarıp sustu.

“Devam et,” dedim.

“-çok güzel olduğumu ve annemle babamın benim gibi bir kızları olduğu için çok gurur duyuyor olmaları gerektiğini söyledi.” Rahatsız bir şekilde anne ve babasına baktı. “Uydurmuyorum,” dedi eğlenir gibi bir ifadeyle. “Gerçekten öyle dedi.”

“Sana inanıyorum, Sarah,” dedim. “Başka ne dedi?”

“Şoförüyle konuşup Alman kızlarının güzel bir örneği olduğum gibi aptalca bir şey söyledi.” Sarah burada güldü. “Gerçekten çok komikti.” Babasının benim görmediğim bakışını yakalayınca tekrar toparlandı. “Neyse, öyle bir şeydi. Tam olarak hatırlayamıyorum.”

“Peki, şoför ona bir şey söyledi mi?”

“Patronuna beni eve bırakabileceklerini teklif etti. Arkadaki adam bunu isteyip istemeyeceğimi sordu. Daha önce o büyük arabalara hiç binmediğimi ve istediğimi söyledim-”

Sarah’nın babası yüksek sesle içini çekti. “Sana kaç kere söyledim Sarah-”

“İzninizle, efendim,” dedim kararlı bir sesle. “Bu daha sonraya kalabilir.” Tekrar Sarah’ya baktım. “Sonra ne oldu?”

“Adam birkaç soruya doğru cevap verirsem beni bir film yıldızı gibi evime bırakacağını söyledi. Önce adımı sordu, söyleyince bana şok olmuş gibi baktı. Tabii ki bunun nedeni Yahudi olduğumu anlamasıydı. Sonra Yahudi olup olmadığımı sordu. Sırf eğlence olsun diye Yahudi olmadığımı söyleyecektim. Ama sonra Yahudi olduğumu anlamasından ve başımın derde girmesinden korktum. Bu yüzden Yahudi olduğumu söyledim.

Adam arkasına yaslanıp şoförüne yürümesini söyledi. Başka tek kelime bile etmedi. Bu çok garipti. Sanki birden bire yok olmuştum.”

“Çok güzel, Sarah. Şimdi anlat bana: onların polis olduğunu düşündüğünü söyledin. Üniforma giyiyorlar mıydı?”

Tereddütle başını aşağı yukarı salladı.

“Bu üniformaların rengiyle başlayalım.”

“Yeşil gibi, galiba. Bilirsiniz polis gibi, ama biraz daha koyusu.”

“Şapkaları nasıldı? Polis şapkası gibi mi?”

“Hayır, tepeli şapkalardandı. Subay gibi. Babam donanmada subaydı.”

“Başka bir şey? Rozet, kurdele, yaka işareti? Öyle bir şey var mıydı?” Başını sallamaya devam etti. “Tamam. Şimdi seninle konuşan adam... O nasıl biriydi?”

Sarah dudaklarını büzdü sonra saçından bir tutamı çekiştirmeye başladı. Babasına baktı. “Şoförden daha yaşlı,” dedi. “Elli beş, altmış yaşlarında. Çok ağır görünüyordu, fazla saçı yoktu ya da çok kısa kesilmişti ve minik bir bıyığı vardı.”

“Ya diğeri?”

Omuz silkti. “Daha gençti. Biraz solgun görünüşlüydü. Açık renk saçlıydı. Onun hakkında fazla bir şey hatırlayamıyorum.”

“Bana arkada oturan adamın sesini anlat.”

“Yani aksanını mı?”

“Evet, yapabilirsen.”

“Kesin olarak emin değilim,” dedi. “Aksanları anlamam çok zor. Farklı olduklarını anlayabiliyorum, ama kişinin nereli olduğunu her zaman söyleyemiyorum.” Derin bir iç çekip dikkatini yoğunlaştırarak kaşlarını çattı. “Avusturyalı olabilir. Ama aynı şekilde Bavyeralı da olabilir. Bilirsiniz, eski moda gibi.”

“Avusturyalı ya da Bavyeralı,” deyip defterime not aldım. “Bavyeralı” sözcüğünün altını çizmeyi düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Bavyeralı bana daha fazla uysa da buna kızın yaptığından daha çok vurgu yapmanın anlamı yoktu. Onun yerine son sorumu kızın cevabını bitirdiğinden emin olana kadar beklettim.

“Şimdi iyi düşün Sarah. Arabanın yanında dikiliyorsun. Cam açık ve sen arabaya bakıyorsun. Bıyıklı adamı görüyorsun. Başka ne görüyorsun?”

Kız gözlerini sıkıca kapadı, beynini son bir ayrıntı için iyice yoklarken alt dudağını yaladı.

“Sigaralar,” dedi bir dakika sonra. “Babamınkiler gibi değil.” Gözlerini açıp bana baktı. “Tuhaf bir kokusu vardı. Tatlı, çok güçlü. Defne yaprağı ya da kekik

gibi.”

Notlarımı tarayıp ekleyecek bir şeyi olmadığından emin olunca ayağa kalktım.

“Teşekkür ederim, Sarah, çok yardımcı oldun.”

“Öyle mi?” dedi neşeyle. “Gerçekten oldum mu?”

“Kesinlikle oldun.” Hepimiz gülümsedik ve bir an için dördümüz de kim ve ne olduğumuzu unuttuk.

Hirsch’lerin evinden uzaklaşırken Sarah’nın ırkının ilk kez onların lehine olduğunu fark edip etmediklerini merak ettim. Muhtemelen Yahudi olması sayesinde hayatta kalmıştı.

Öğrendiklerimden memnun olmuştum. Sarah'nın tarifi bu davadaki ilk gerçek bilgiydi. Onun aksanla ilgili söyledikleri, Tanker’in, isimsiz telefonu cevaplayan nöbetçi memurun anlattıklarıyla örtüşüyordu. Ama daha da önemlisi, Sarah’nın anlattıkları Nuremberg’deki General Martin’den her ne olursa olsun, Streicher’ın Berlin’de olduğu tarihleri öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

14

Pazartesi, 26 Eylül

Dairemin penceresinden bitişikteki binaların arkalarına, ailelerin beklentiyle radyonun başına toplandıkları oturma odalarına baktım. Dairemin önündeki pencereden Fasanenstrasse'nin boş olduğunu görebiliyordum. Oturma odama gidip kendime bir içki koydum. Döşemeden alt katın radyosundan gelen klasik müzik sesini duyabiliyordum. Başında güzel bir Beethoven, sonunda Parti liderlerinin radyo konuşmaları. Bu benim her zaman söylediğim şeydi: resim ne kadar kötüyse çerçeve o kadar süslü olurdu.

Normalde Parti yayınlarını dinlemem. Çünkü kısa süre sonra kendi konuşmalarımı dinliyor olurum. Ama bugünkü sıradan bir Parti yayını değildi. Führer, Potsdamerstrasse'deki Sportspalast'ta konuşuyordu, Çekoslovakya ve Sudetenland ile ilgili niyetlerini açıklayacağı düşünülüyordu.

Şahsen ben Hitler'in yıllardır barışla ilgili konuşmalarıyla herkesi kandırdığını sonucuna uzun zaman önce varmıştım. Sinemada yeterince Western filmi seyrettiğim için siyah şapkalı adam barda yanında dikilen ufak tefek adama tekme attığında aslında şerifle kavga etmek için arandığını biliyordum. Bu durumdaysa şerif Fransa oluyordu ve onun da evden çıkmayıp duyduğu seslerin birkaç havai fişek olduğunu söylemekten başka bir şey yapma eğiliminde olmadığını görmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

Bu konuda yanıldığım umuduyla 75 milyon diğer Alman gibi radyoyu açtım, başımıza neler geleceğini dinlemeye başladım.

Pek çok kadın, Goebbels insanı sadece baştan çıkarırken Hitler'in kesin olarak büyülediğini söylüyordu. Buna yorum yapmam zordu. Yine de Führer'in konuşmalarının insanlar üzerindeki hipnotik gibi görünen etkisi inkâr edilemezdi. Sportspalast'daki kalabalık bunu kesinlikle takdir etmiş gibiydi. Gerçek atmosferi hissetmek için orada olmak gerektiğini düşünüyordum. Arıtma tesisini ziyaret etmek gibi.

Evde dinleyen bizler için bir numaralı halıkemirenin[1] söylediği hiçbir şeyde bir umut ya da takdir edilecek bir şey yoktu. Sadece savaşa bir gün öncesine göre daha yakın olduğumuza dair korkunç bir gerçek vardı.

Salı, 27 Eylül

Öğleden sonra Unter den Linden'de bir askeri geçit töreni oldu. Askerler savaşa Berlin sokaklarında daha önce hiç görülmemiş kadar hazır görünüyorlardı. Bunlar tam teçhizatlı mekanize birliklerdi. Ama şaşırarak tezahüratlar, selamlar ya da bayraklar olmadığını gördüm. Hitler'in kavgacılığının gerçekliği herkesin aklındaydı ve geçit törenini gören insanlar sadece dönüp uzaklaşıyordu.

Aynı gün daha sonraki saatlerde Arthur Nebe'nin isteğiyle Alex'ten uzak bir yerde, Özel Dedektifler Günther&Stahlecker'in ofisinde -ismi eski, özgün haline getirmesi için hâlâ tabelacıyı bekliyordum- buluştuğumuzda ona gördüklerimi anlattım.

Nebe güldü. "Gördüğün bölüğün bu ülkenin olası kurtarıcıları olduğunu söylesem ne dersin?"

"Ordu bir *darbe* mi planlıyor?"

"Wehrmacht'ın yüksek rütbeli subaylarının İngiliz başbakanıyla temasta olduğu dışında fazla bir şey söyleyemem. İngilizler emir verir vermez ordu

Berlin’i işgal edecek ve Hitler mahkemeye çıkarılacak.”

“Bu ne zaman olacak?”

“Hitler Çekoslovakya’yı işgal eder etmez İngilizler savaş ilan edecek. O günler gelecek. Bizim günlerimiz, Bernie. Kripo’nun senin gibi adamlara ihtiyacı olduğunu söylememiş miydim?” Yavaşça başımı salladım. “Ama Chamberlain, Hitler’le müzakere ediyor, değil mi?”

“Konuşmak, diplomatik olmak İngiliz tarzı. Müzakere etmeye çalışmasalardı kriket olmazdı.”

“Yine de Hitler’in bir tür anlaşma imzalayacağına inanıyor olmalı. Daha da önemlisi Chamberlain ve Daladier’in ikisi de bir anlaşma imzalamaya hazır olmalı.”

“Hitler Sudeten’den uzaklaşmayacak, Bernie. Ve İngilizler de Çeklerle yaptıkları kendi anlaşmalarına sırt çevirecek değiller.”

İçki dolabına gidip iki içki koydum.

“İngiliz ve Fransızlar anlaşmalarına uyma niyetindeyseler, konuşacak bir şey olmayacak,” dedim, Nebe'ye kadehini uzatarak. “Bana sorarsan Hitler'in işini onun yerine yapıyorlar.”

“Tanrım, ne kadar kötümsersin.”

“Pekâlâ, sana şunu sorayım. Hiç dövüşmek istemediğin biriyle dövüşmek zorunda kaldın mı? Senden daha iri biriyle belki? İyi bir dayak yiyeceğini düşünebilirsin. Miden bunu kaldırmayabilir. Tabii ki konuşarak bu durumdan kurtulmaya çalışırsın. Çok fazla konuşan bir adam kavga etmek istemiyordur.”

“Ama biz İngilizler ve Fransızlardan daha iri değiliz.”

“Ama mideleri bunu kaldırmaz.”

Nebe kadehini kaldırdı. “İngilizlerin midesine o halde.”

“İngilizlerin midesine.”

Çarşamba, 28 Eylül

“General Martin, Streicher’la ilgili bilgi göndermiş, efendim.” Korsch elindeki telgrafa bakıyordu. “Streicher’ın söz konusu beş tarihin en az ikisinde Berlin’de olduğu biliniyor. Diğer iki günle ile ilgili olarak nerede olduğu bilinmiyor, Martin’in de hiçbir fikri yok.”

“Casusları konusunda o kadar atıp tuttu.”

“Ee, bir şey daha var, efendim. Görünüşe göre tarihlerden birinde Streicher Nuremberg’deki Furth havalimanından çıkarken görülmüş.”

“Burasıyla Nuremberg arası uçakla kaç saat?”

“En fazla birkaç saat. Tempelhof havaalanına sormamı ister misiniz?”

“Benim daha iyi bir fikrim var. Muratti’deki propaganda çocuklarını bul. Sana Streicher’ın iyi bir fotoğrafını ayarlamalarını iste. Kendine fazla dikkat çekmemek için bütün Gauleiter’lerin fotoğraflarını isteyebilirsin. Reich Büyükelçiliğindeki güvenlik için olduğunu söyle. Bu her zaman kulağa iyi gelir. Fotoğrafı aldığında gidip Hirsch kızıyla konuşmanı istiyorum. Streicher’ı arabadaki adam olarak teşhis edecek mi bakalım.”

“Ya tanırsa?”

“Eğer tanırsa, sen ve ben bir sürü yeni arkadaş edindiğimizi öğreneceğiz. Ünlü bir tanesi hariç.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

Perşembe, 29 Eylül

Chamberlain, Münih’e geri döndü. Tekrar konuşmak istiyordu. Şerif de geldi, ama o sadece silahlar konuşmaya başladığında başını öteki tarafa çevirecek gibi görünüyordu. Mussolini kemerini ve kafasını parlatıp ruhani müttefikine destek teklif etmek için çıkageldi.

Bu önemli adamlar gelip giderken olayların genel çerçevesi içinde neredeyse hiçbir önemi olmayan genç bir kız, ailesi için market alışverişi yaparken ortadan kayboldu.

Moabit Market, Bremerstrasse ve Arminius Strasse'nin köşesinde bulunuyordu. Bir depo büyüklüğündeki kırmızı tuğla bina, Moabit'in çalışan sınıfının -yani bölgede yaşayan herkesin- peynir, balık, pişmiş et ve diğer taze ürünlerini aldığı yerdi. Hatta bir iki yerde durup hızlıca bira içip sosis bile yiyebilirdiniz. İçerisi her zaman kalabalıktı ve binanın en az altı giriş çıkışı vardı. Öyle aylaklık edeceğiniz bir yer değildi. İnsanların her zaman acelesi vardı, durup alamayacakları şeylere bakarak zaman kaybetmezlerdi; hem zaten Moabit'te o tür şeyler olmazdı. Bu yüzden giysilerim ve telaşlı olmayan tavrım beni diğerlerinden ayırıyordu.

Liza Gang'in oradan kaçırıldığını biliyorduk, çünkü bir balıkçı Liza'nın annesinin daha sonra kızına ait olduğunu teşhis ettiği bir alışveriş torbasını orada bulmuştu.

Bunun dışında kimse bir şey görmemişti. Moabit'te kayıp bir kızı arayan bir polis değilseniz kimse size fazla dikkat etmezdi, o zaman bile sırf meraktan bakarlardı.

Cuma, 30 Eylül

Öğleden sonra Prinz Albrecht Strasse'deki Gestapo merkezine çağrıldım.

Ana kapıdan geçerken başımı kaldırıp bakınca kamyon lastiği kalınlığında bir süslemeye oturmuş, nakış işleyen bir heykel gördüm. Başının üstünde biri başını kaşıyan, diğerinin yüzünde şaşkın bir bakış olan iki tane melek çocuk uçuyordu. Benim tahminimce Gestapo'nun neden böyle bir binaya dükkân açtığını merak ediyorlardı. Eskiden burada bulunan ve Prinz Albrecht Strasse 8 numarayı işgal eden sanat okuluyla şimdi bulunan Gestapo arasında herkesin yaptığı belirgin, olayları çerçeveleme şakası dışında ortak bir yan yoktu. Ama bugün Heydrich'in beni Wilhelmstrasse yakınlarındaki Prinz Albrecht Palais yerine neden buraya çağırdığına daha çok şaşırıyordum. Bir nedeni olduğuna kuşkum yoktu.

Heydrich’in her şey için bir nedeni vardı ve bu nedenden de ötekileri kadar nefret edeceğime emindim.

Ana kapılardan sonra güvenlik masasına geliyordunuz. Yürümeye devam edince kendinizi su kemeri kadar büyük merdivenlerin dibinde buluyordunuz. Merdivenlerin tepesine varınca lokomotif büyüklüğünde üç kemerli penceresi bulunan kubbeli bir bekleme salonuna giriyordunuz. Her pencerenin altında kiliselerde gördüğünüz türde tahta bir bank vardı. Bana verilen talimat üzerine orada bekliyordum.

Her pencerenin arasındaki kaidelerin üstünde Hitler ve Goering’in büstleri duruyordu. Birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini bildiğim için Himmler’in Şişko Hermann’ın kafasını orada bırakması beni biraz şaşırttı. Belki Himmler ona sadece heykel olarak hayrandı. Veya belki de karısı Baş Haham’ın kızıydı.

Neredeyse bir saat sonra Heydrich nihayet karşımdaki çift kanatlı kapıdan çıktı. Bir evrak çantası taşıyordu. Beni görünce yanındaki SS subayını uzaklaştırdı.

“Kommissar Günther,” dedi, görünen o ki rütbemin kendi kulağındaki tınısında eğlenceli bir şeyler bulmuştu. Beni galeri boyunca yürüttü. “Geçen sefer olduğu gibi yine bahçede yürüyebileceğimizi düşündüm. Wilhemstrasse’ye kadar bana eşlik eder misiniz?”

Kemerli girişten geçip bir zamanlar heykeltıraşların atölyelerinin, şimdiyse Gestapo hücrelerinin bulunduğu kötü şöhretli güney kanadına giden başka geniş merdivenlerden indik. Bir zamanlar kısa süre için burada tutulduğumdan burayı hatırlamak için iyi bir nedenim vardı. Kapıdan geçip tekrar açık havaya çıktığımızda çok rahatlamıştım. Heydrich söz konusu olduğunda başınıza ne geleceğini bilemezdiniz.

Bir an orada durup Rolex saatine baktı. Ben bir şey söylemeye kalktım, ama işaret parmağını kaldırdı, neredeyse komplocu bir tavırla parmağını ince dudaklarına götürdü. Durup bekledik, ama neyi beklediğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bir dakika sonra bahçenin karşısından yaylım ateşi sesleri yankılandı. Sonra

bir daha; bir daha. Heydrich tekrar saatine baktı, başını sallayıp gülümsedi.

“Başlayalım mı?” dedi çakıl taşı kaplı yolda yürümeye başlayarak.

“Bu benim için miydi?” dedim öyle olduğunu çok iyi bilerek.

“İdam mangası mı?” diye güldü. “Hayır, hayır, Kommissar Günther. Çok fazla hayal kuruyorsunuz. Hem zaten o kadar insanın içinde sizin güç ile ilgili bir derse ihtiyacınız olduğunu hiç düşünmem. Sadece dakikliğe önem veririm. Krallar söz konusu olduğunda bunun bir erdem olduğu söylenir, ama bir polis söz konusu olduğunda sadece idari verimliliğin göstergesidir. Neticede eğer Führer trenleri zamanında kaldırabilirse, ben de en azından birkaç rahibin belirlenen saatte tasfiye edilmesini sağlayabilirim.”

Sonuçta idam mangası benim için bir dersti, diye düşündüm. Bu Heydrich’in 4Bl’deki Sturmbannführer Roth’la olan anlaşmazlığımı bildiğini bana gösterme tarzıydı.

“Şafakta vurulmaya ne oldu?”

“Komşular şikâyet etti.”

“Rahipler dediniz, değil mi?”

“Katolik Kilisesi, uluslararası komplo konusunda Bolşevizm ya da Musevilikten geri kalmıyor, Günther. Martin Luther bir Reform’a öncülük yaptı, Führer de diğerine yapacak. Rahipler buna izin verse de vermese de Alman Katoliklerinin üzerindeki Roma yetkisini kaldıracak. Ama bu, uygulanışı konusunda bilgi sahibi olan kişilere bırakılması gereken başka bir konu.

“Hayır, sana yaşadığım bir problemi anlatmak istiyorum. Goebbels ve Muratti’deki yazar bozuntularından üzerinde çalıştığınız bu davanın halka açıklanması konusunda ciddi baskı görüyorum. Onları daha ne kadar oyalayabilirim, bilmiyorum.”

“Bu dava bana verildiğinde, General,” dedim bir sigara yakarak. “Halka açıklanmasının engellenmesine karşıydım. Ama şimdi katilimizin istediği tek şeyin reklam olduğuna inanıyorum.”

“Evet, Nebe, bu olayın Streicher ve Yahudi düşmanı arkadaşlarının, başkentin Yahudi topluluğuna yönelik bir pogrom başlatmak üzere tasarlanmış bir komplo

olduğu teorisi üzerine çalıştığınızı söyledi.”

“Bu kulağa fantastik geliyor, General, tabii Streicher’i tanımıyorsanız.”

Durdu, ellerini pantolonun ceplerine soktu, başını iki yana salladı.

“O Bavyeralı domuzla ilgili hiçbir şey beni şaşırtamaz.” Botunun ucuyla bir güvercini tekmeleyip ıskaladı. “Ama daha fazlasını duymak istiyorum.”

“Bir kız öğrenci, Streicher’ın fotoğrafına bakarak, geçen hafta ortadan kaybolan başka bir kızın da gittiği okulunun önünde, kendisini arabasına almaya çalışan adamın o olabileceğini söyledi. Kız adamın Bavyeralı aksanı olduğunu düşünüyor. Bize kayıp kızın bulunduğu bavulu emanet ofisinde bulacağımızı söyleyen telefona cevap veren nöbetçi polis de arayan kişinin Bavyera aksanıyla konuştuğunu söylemişti.

“Sonra bir de neden var. Geçen ay Nuremberg halkı şehrin sinagogunu yaktı. Ama Berlin’de meydana gelen en kötü olay birkaç kırık pencere ve bir iki saldırı. Streicher Berlin’deki Yahudilerin Nuremberg’dekilerin yaşadıklarını tatmasını istiyor.

“Dahası *Der* Stürmer’in ayin cinayeti takıntısı, katilin *modus operandi*’siyle karşılaştırma yapmama yol açtı. Bunların hepsini Streicher’ın şöhretiyle de birleştirince durum bir şeye benzemeye başlıyor.”

Heydrich önümde hızlanırken kolları Viyana Binicilik Okulu’nda at biniyormuş gibi kaskatıydı. Birden bana döndü. Gülümsemesi coşkuluydu.

“Streicher’ın çöküşünü gördüğüne sevinecek bir kişi tanıyorum. O aptal serseri başbakanın yetersiz olduğunu söyleyen konuşmalar yapıp duruyor. Goering bu konuda çok öfkeli. Ama henüz elinde yeterince şey yok herhalde, değil mi?”

“Hayır, efendim. Başlangıç için tanığım Yahudi.” Heydrich inledi. “Ve tabii ki gerisi de büyük ölçüde teorik.”

“Yine de teorin hoşuma gitti, Günther. Çok hoşuma gitti.”

“Boğucu Gormann’ı yakalamamın altı ay sürdüğünü size hatırlatmak isterim. Bu dava üzerinde henüz bir ay bile geçirmedim.”

“Korkarım altı ayımız yok. Bak, bana küçük bir kanıt getir, Goebbels’ten

kurtulayım. Ama çok yakın zamanda istiyorum, Günther. Bir ayın daha var, en fazla altı hafta. Yeterince açık mıyım?”

“Evet, efendim.”

“Peki, benden ne istiyorsun?”

“Julius Strceicher’in sürekli olarak Gestapo gözetiminde olmasını,” dedim. “Onun bütün iş faaliyetlerinin ve bilinen iş ortaklarının gizlice soruşturulmasını istiyorum.”

Heydrich kollarını göğsünde kavuşturup uzun çenesini sıvazladı. “Bu konuda Himmler’le konuşmam gerekiyor. Ama sorun olmamalı. Reichsführer yozlaşmadan Yahudilerden daha fazla tiksiniyor.”

“Bu kesinlikle rahatlatıcı, efendim.”

Prinz Albrecht Palais’e doğru yürüdük. “Tesadüfen,” dedi karargâhına yaklaşırken. “Bizi etkileyen önemli haberler aldım. İngiliz ve Fransızlar, Münih’te bir anlaşma imzaladılar. Führer, Sudeten’i aldı.” Başını hayretle iki yana salladı. “Bir mucize, değil mi?”

“Evet, gerçekten,” diye mırıldandım.

“Ee, anlamıyor musun? Bir savaş olmayacak. En azından şimdilik.”

Beceriksiz bir şekilde gülümsedim. “Evet, bu gerçekten iyi haber.”

Mükemmel şekilde anlıyordum. Savaş olmayacaktı. İngilizlerden bir işaret gelmeyecekti. Ve o olmadan da askeri *darbe* falan olmayacaktı.

---

1 Çok öfkelendiğinde halının püsküllerini kemirdiği söylenen Hitler için kullanılan bir söz. -ed.n.

İKİNCİ KISIM

15

Pazartesi, 17 Ekim

Ganz ailesi ya da Alex’e gelen ve Liza Ganz’ın cesedinin nerede bulunacağını söyleyen isimsiz telefondan sonra aileden geriye kalanlar, Wittnau’nun güneyinde, Birkenstrasse’de, Frau Ganz’ın hemşire olarak çalıştığı Robert Koch Hastanesi’nin hemen arkasındaki küçük bir apartman dairesinde yaşıyordu. Herr Ganz yine çok yakında olan Moabit Bölge Mahkemesi’nde kâtip olarak çalışıyordu.

Becker’a göre otuzlu yaşların sonlarında, çalışkan bir çiftti. İkisi de uzun saatler boyunca çalışıyor, bu yüzden Lisa Ganz genellikle yalnız bırakılıyordu. Ama hiçbir zaman onu gördüğüm son haliyle bırakılmamıştı. Alex’teki bir masada çıplak halde yatarken, bir adam bekâretinden midesindekilere kadar onunla ilgili her şeyi tespit etme çabasıyla zamanında kesmeyi uygun gördüğü yerlerini dikiyordu. Ama ulaşılması daha kolay olan, ağzının içindekiler benim şüphelenmeye başladığım şeyi doğruluyordu.

“Neden böyle düşündün, Bernie?” diye sormuştu Illmann.

“Herkes senin kadar iyi saramıyor, Profesör. Bazen dilinde ya da dudağının altında minik bir parça kalıyor. Adamımızı gören Yahudi kız adamın defne yaprağı ya da kekik gibi tatlı kokulu bir şey içtiğini söylediğinde haşhaştan bahsediyor olmalıydı. Kızları bu şekilde sessizce götürüyor olmalı. Onlara bir

yetişkin gibi davranarak sigara teklif ediyor. Ama kızların beklediği türde sigaralar değil.”

Illmann belirgin bir hayretle başını iki yana sallamıştı.

“Ve ben bunu atladım. Yaşlanıyor olmalıyım.”

Becker arabanın kapısını kapatıp kaldırımda yanıma geldi. Evleri bir eczanenin üstünde bulunuyordu. Oraya ihtiyacım olacağı hissine kapıldım.

Merdivenleri çıkıp kapıya vurduk. Kapıyı açan adam esmer ve huysuz görünümlüydü. Becker’ı tanıyınca iç çekip karısına seslendi. Sonra içeri baktı, haşin bir şekilde başını salladı.

“İçeri girseniz iyi olur,” dedi.

Onu yakından seyrediyordum. Yüzü kızarmıştı. Yanından geçerken alnında ter damlacıkları biriktiğini gördüm. Biraz daha içeri girince sıcak, sabunlu bir koku aldım. Kısa süre önce banyo almış olmalıydı.

Kapıyı kapatan Herr Ganz önümüze geçip bizi karısının sessizce dikildiği küçük oturma odasına götürdü. Kadın uzun boylu ve soluk tenliydi. Sanki kapalı ortamda çok fazla zaman geçirmişti. Ve belli ki ağlamayı bırakalı uzun zaman olmamıştı. Elindeki mendil hâlâ ıslaktı. Karısından daha kısa olan Herr Ganz kolunu karısının geniş omuzlarına doladı.

“Bu Alex’ten Kommissar Günther,” dedi Becker.

“Herr ve Frau Ganz,” dedim. “Korkarım kendinizi kötü habere hazırlamalısınız. Bu sabah kızınız Lisa’nın cesedini bulduk. Çok üzgünüm.” Becker ciddi bir şekilde başını öne arkaya salladı.

“Evet,” dedi Ganz. “Evet, ben de öyle düşündüm.”

“Doğal olarak kimlik teşhisi yapılacak,” dedim. “Hemen olması gerekmiyor. Belki daha sonra, kendinizi biraz toparladığınız zaman olabilir.” Frau Ganz’ın dağılmasını bekledim, ama en azından şimdilik sağlam duruyordu. Bunun nedeni hemşire olması ve acıya, kedere daha dayanıklı olması mıydı? Hatta kendi acısına bile? “Oturabilir miyiz?”

“Evet, lütfen,” dedi Ganz.

Becker’a gidip hepimiz için kahve yapmasını söyledim. Sadece bir iki

dakikalığına bile olsa yaslı atmosferden uzaklaşmak için hevesle ve canlılıkla gitti.

“Onu nerede buldunuz?” diye sordu Ganz.

Bu rahatlıkla cevap verebileceğim bir soru değildi. Bir anneyle babaya kızlarının çıplak olarak Kaiser Wilhelm Strasse’deki kullanılmayan bir garajda, araba lastiğinden yapılma bir kulenin içinde bulunduğunu nasıl söyleyebilirdiniz? Ona sterilize versiyonu yani sadece garajın yerini söyledim. Bunun üzerine aralarında son derece belirgin bakışmalar oldu.

Ganz oturup elini karısının dizine koydu. Kadın sessiz, hatta fazlasıyla dalgın duruyordu. Belki Becker’ın kahvesine benden daha az ihtiyacı vardı.

“Onu kimin öldürmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Herr Ganz.

“Çok sayıda olasılık üzerinde çalışıyoruz, efendim,” dedim, basmakalıp polis sözleri aklıma hemen geliverirken. “Elimizden geleni yapıyoruz, inanın bana.”

Ganz’ın kaşları biraz daha çatıldı. Başını öfkeyle iki yana salladı. “Anlamadığım şey gazetelerde neden bu konuda hiç haber çıkmadığı.”

“Kopya cinayetleri engellememiz çok önemli,” dedim. “Bu tür vakalarda genellikle kopya cinayetler başlıyor.”

“Daha fazla kızın öldürülmesini engellemeniz de önemli değil mi?” dedi Frau Ganz. Sabırsız bir ifadesi vardı. “Ee, bu doğru, değil mi? Başka kızlar da öldürüldü. İnsanlar böyle söylüyor. Haberin gazetelerde çıkmasını engelleyebilirsiniz, ama insanların konuşmasını engelleyemezsiniz.”

“Kızların tetikte olmaları için propaganda çalışmaları yapılıyor,” dedim.

“Belli ki bu çalışmalar bir işe yaramamış, değil mi?” dedi Ganz. “Lisa zeki bir kızdı, Kommissar. Aptalca bir şey yapacak bir kız değildi. Bu yüzden bu katil de zeki olmalı. Ve benim gördüğüm kadarıyla kızların gerektiği gibi tetikte olmasını sağlamanın tek yolu haberi bütün dehşetiyle gazetelerde vermektir. Kızları korkutmaktır.”

“Haklı olabilirsiniz, efendim,” dedim mutsuz bir şekilde. “Ama bu bana bağlı değil. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum.” Bu, bugünlerde her şey için

kullanılan tipik bir Alman mazeretiydi ve ben de bunu kullandığım için kendimden utanıyordum.

Becker mutfaktan başını uzattı.

“Sizinle konuşabilir miyim, efendim?”

Odadan ayrıldığı için sevinme sırası bana gelmişti.

“Ne oldu?” dedim acı bir sesle. “Suyu nasıl kaynatacağını mı unuttun?”

Bana *Völkischer* Beobachter’den kesilmiş bir gazete kupürü uzattı. “Şuna bir bakın, efendim. Buradaki çekmecede buldum.”

Bu “Rolf Vogelman, Özel Dedektif, Uzmanlık Alanı Kayıp Kişiler” yazan bir ilandı. Bruno Stahlecker’in zamanında canımı sıktığı ilan.

Becker kupürün üstündeki tarihi işaret etti: “3 Ekim,” dedi. “Liza Ganz ortadan kaybolduktan dört gün sonra.”

“İnsanların polisin bir şeyler bulmasını beklemekten ilk kez sıkılması olmaz,” dedim. “Ne de olsa eskiden ben de hayatımı bu şekilde ve görece daha dürüst kazanıyordum.”

Becker birkaç fincan ve tabak bulup bir tepsiye dizdi. “Sizce ondan faydalanmış olabilirler mi, efendim?”

“Sormamızda bir sakınca göremiyorum.”

Ganz benim birlikte çalışmayı hiç istemeyeceğim türde, vazgeçmeyen bir müşteriydi.

“Dediğim gibi Kommissar, gazetede kızımızla ilgili hiçbir haber çıkmadı ve arkadaşınız buraya yalnızca iki kez geldi. Zaman geçerken biz de kızımızın bulunması için nasıl bir çabanın gösterildiğini merak etmeye başladık. İnsanı kızdıran şey, bir şey bilmemek. Herr Vogelman’ı tutarsak en azından birisinin kızımızı bulmak için elinden geleni yaptığından emin olabileceğimizi düşündük. Kaba olmak istemiyorum, Kommissar, ama durum bu.”

Kahvemi yudumlayıp başımı iki yana salladım.

“Çok iyi anlıyorum,” dedim. “Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Keşke bu Vogelman kızınızı bulabilseydi.”

İnsan onlara hayran kalıyor, diye düşündüm. Büyük olasılıkla özel bir

dedektifin ücretini ödeyecek durumda değillerdi, ama yine de onu tutmuşlardı. Bunun için bütün tasarruflarını kullanmaları bile gerekmiş olabilirdi.

Kahvemizi bitirip kalkmak üzereyken ertesi sabah bir polis arabasının gelip Bay Ganz'ı kızını teşhis için merkeze getirmesini önerdim.

“Nezaketiniz için teşekkür ederiz, Kommissar,” dedi Frau Ganz, gülümsemeye çalışarak. “Herkes çok nazik.”

Kocası onaylamasına başını salladı. Kapının yanında dikilirken gidişimizi görmek için sabırsızlanıyordu.

“Herr Vogelman bizden para almadı. Siz de kocam için araba gönderiyorsunuz. Size ne kadar teşekkür etsem az.”

Elini anlayışlı bir şekilde sıktım, oradan ayrıldık.

Aşağıdaki eczaneden biraz toz alıp arabada yuttum. Becker bana tiksintiyle baktı.

“Tanrım, bunu nasıl yapabildiğinizi bilmiyorum,” dedi ürpererek.

“Böyle daha hızlı etkisini gösteriyor. Atlattığımız bu şeyden sonra tadını fark ettiğimi de söyleyemem zaten. Kötü haber vermekten nefret ediyorum.” Kalıntılar için dilimi ağzımda gezdirdim. “Ee? Bundan ne çıkardın? Sezgilerin daha öncekiyle aynı mı?”

“Evet. Adam karısına durmadan anlamlı bakışlar atıyordu.”

“Aslında sen de öyle,” dedim, başımı hayretle iki yana sallayarak.

Becker kocaman sırıttı. “Fena değildi, değil mi?”

“Sanırım bana yatakta nasıl olabileceğinden de bahsedeceksin, değil mi?”

“Bence daha çok sizin tipiniz olurdu, efendim.”

“Ya? Neden öyle dedin?”

“Bilirsiniz, nezakete karşılık veren tip.”

Baş ağrıma rağmen güldüm. “Nezakete, kötü habere verdiğinden daha fazla karşılık veriyor. Koca ayaklarımız ve sarkık yüzlerimizle oraya gidiyoruz, ama o sadece adet döneminin ortasındaymış gibi görünüyor.”

“Kadın bir hemşire. Kötü haberlere alışık.”

“Bu benim de aklımdan geçti, ama bence zaten yeterince ağlamış, hem de kısa

bir süre önce. Ya Irma Hanke'nin annesi? O ağladı mı?"

"Tanrım, hayır. O kadın Yahudi Süss kadar sertti. Oraya ilk gittiğimde burnunu biraz çekmiş olabilir. Ama onlarda da Ganz'larla aynı atmosfer vardı."

Saatime baktım. "Bence birer içkiye ihtiyacımız var. Sence?"

Alexanderstrasse'deki Cafe Kerkau'ya gittik. Altmış bilardo masasıyla, Alex'ten bir sürü polisin görevden sonra rahatlamak için geldikleri bir yerdi.

Birkaç bira alıp Becker'ın atış pratiği yaptığı masaya geldim.

"Oynar mısınız?" diye sordu.

"Bana meydan mı okuyorsun? Burası eskiden benim oturma odamdı." Bir isteka alıp Becker'ın beyaz topa vuruşunu seyrettim. Kırmızı topa çarpıp kenardan sekti, diğer beyaz topa vurdu.

"Bahse girmek ister misiniz?"

"O atıştan sonra hayır. Öğreneceğin çok şey var. O atışı kaçırsaydın-"

"Şanslı atıştı, hepsi bu," diye ısrar etti Becker. Eğilip yarım metre uzaktan geçen bir atış yaptı.

Dilimi şaklattım. "O elinde tuttuğun bir isteka, beyaz bir sopa değil. Bu yüzden beni yenmeye çalışmayı bırak, olur mu? Bak, eğer seni mutlu edecekse beş marka bir oyun oynarız."

Hafifçe gülümseyip omuzlarını gevşetti.

"Yirmi puan sizin için iyi mi?"

İlk ben başlayıp açılış vuruşunu ıskaladım. Ondan sonra bebek bakıcılığı yapsam da olurdu. Becker'ın gençliğini İzci olarak geçirmediğine kuşku yoktu. Dört oyundan sonra masaya bir yirmilik atıp merhamet için yalvardım. Becker parayı geri itti.

"Önemli değil," dedi. "Sizi yenmeme izin verdiniz."

"Bu da öğrenmen gereken başka bir şey. Bahis bahistir. Almayı düşünmüyorsan asla para için oynama. Seni bağışlayan bir adam senin de onu bağışlamanı bekler. Bu insanları gergin hale getirir, hepsi bu.

"Bu iyi bir tavsiyeye benziyor." Parayı cebine attı.

"İş gibi," diye devam ettim. "Hiçbir zaman bedavaya çalışmazsın. Yaptığın iş

için para almazsan fazla değeri olmaz.” İstekayı rafa koyup biramı bitirdim. “Bir işi karşılıksız olarak yapacak birisine asla güvenme.”

“Bu özel dedektif olarak öğrendiğiniz bir şey mi?”

“Hayır, iyi bir iş adamı olarak öğrendiğim bir şey. Ama sen bahsettiğin için söyleyeyim, kayıp bir kızı bulmaya çalışan ve parayı geri çeviren bir özel dedektifin kokusu hiç hoşuma gitmedi.”

“Rolf Vogelmann mı? Ama kızı bulamamış.”

“Sana bir şey söyleyeyim. Bugünlerde bu şehirde sürekli birileri kayboluyor. Hepsinin kaybolma nedeni de farklı. Birisini bulmak istisnadır, kural değil. Hayal kırıklığına uğramış bütün müşterilerimin faturasını yırtsam, şimdiye kadar bulaşıkları yıkamaya başlardım. Özel dedektif olduğunda duygulara yer yoktur. Para almayan bir adam, yemek yiyemez.”

“Belki bu Vogelmann denen adam sadece sizden daha cömerttir, efendim.”

Başımı iki yana salladım. “Buna nasıl parasının yettiğini bilmiyorum,” dedim, Vogelmann’ın ilanını açıp tekrar bakarak. “Hem de böyle ek masrafları varken.”

16

Salı, 18 Ekim

Kesin oydu. O altın rengi saçlar ve biçimli bacaklar kuşkuya yer bırakmıyordu. Son dakika Noel alışverişini yapıyormuş gibi kolları paketler ve torbalarla dolu bir şekilde Ka-De-We'nin döner kapılarından çıkmaya çabalarken onu seyrediyordum. Bir taksi durdururken paketlerden birini düşürdü, almak için eğildi, başını kaldırıp bakınca taksi şoförünün onu görmediğini fark etti. Bunu anlamak çok zordu. İnsan Hildegard Steininger'i başında bir çuvalla bile fark ederdi. Bir güzellik salonunda yaşıyor gibi görünüyordu.

Arabamın içinden küfrettiğini duydum. Kaldırımın kenarına yaklaşıp camı indirdim.

"Sizi bırakmamı ister misiniz?"

Başka bir taksi görmeye çalışırken cevap verdi. "Hayır, gerek yok," dedi. Bir kokteylde onu köşeye sıkıştırmışım ve o da omzumun üstünden etrafta daha ilginç birisinin olup olmadığını görmeye çalışıyormuş gibiydi. Başka kimse yoktu, bu yüzden kısaca gülümsemeyi hatırlayıp ekledi: "Eğer zahmet olmayacaksa."

Torbalarını arabaya doldurmasına yardım etmek için dışarı çıktım. Tuhafiyeciler, ayakkabıcılar, bir parfümeri, şık bir Friedrichstrasse tasarımcısı ve Ka-De-We'nin ünlü yiyecek salonu: çek defterinin, canını sıkan her şey için iyi

bir tedavi olduğu tipteki bir kadın diye düşündüm. Ama böyle bir sürü kadın vardı.

“Hiç zahmet olmaz,” dedim. Arabaya binerken bacaklarını izleyip çorabının üst kısmının ve jartiyerlerinin manzarasının tadını çıkardım. Unut gitsin, dedim kendi kendime. Bu çok pahalı. Üstelik aklında başka şeyler var. Ayakkabılarının çantasına uyup oymadığı ve kayıp kızına ne olduğu gibi.

“Nereye?” dedim. “Eve mi?”

Frobelstrasse’deki Palme pansiyonunu önermişim gibi içini çekti. Sonra biraz daha cesurca gülümseyerek başını salladı. Doğuya, Bülowstrasse’ye doğru ilerledik.

“Korkarım size vereceğim bir haber yok,” dedim. Yüzüme ciddi bir ifade yerleştirip bacaklarının hatırasından çok yola odaklanmaya çalıştım.

“Evet, olduğunu düşünmüyordum,” dedi donuk bir sesle. “Neredeyse dört hafta oldu, değil mi?”

“Umudunuzu kaybetmeyin.”

Biraz daha sabırsız bir şekilde iç çekti. “Onu bulamayacaksınız. Öldü, değil mi? Neden kimse bunu itiraf etmiyor?”

“Ben aksini bulana kadar kızınız hayatta, Frau Steininger.” Güneye, Potsdamerstrasse'ye döndüm. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Sonra başını salladığını ve merdiven çıkmış gibi nefes alıp verdiğini fark ettim.

“Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz acaba, Kommissar?” dedi. “Kızım kayıp, muhtemelen öldürüldü ve ben sanki hayatta hiçbir derdim yokmuş gibi para harcıyorum. Benim kalpsiz bir kadın olduğumu düşünüyor olmalısınız.”

“Öyle bir şey düşünmüyorum,” deyip insanların bu tür şeylerle farklı şekillerde baş ettiklerini ve birkaç saatlik alışveriş aklını kızından uzaklaştırabiliyorsa bunun son derece yerinde olduğunu ve kimsenin onu suçlayamayacağını söyledim. İkna edici bir konuşma yaptığımı sanıyordum, ama Steglitz’deki evine vardığımızda Hildegard Steininger gözyaşları içinde kalmıştı.

Omzunu tutup hafifçe sıktım. “Sandviçimi sarmış olmasaydım size mendilimi verebilirdim,” diyerek onu bıraktım.

Gözyaşları arasında hafifçe gülümsedi. “Bende var,” dedi kolundan dantelli bir mendil çıkararak. Sonra benim mendilime bakıp güldü. “Gerçekten de ona sandviçinizi sarmışsınız gibi görünüyor.”

Torbalarını üst kata çıkarmasına yardım ettikten sonra o anahtarını bulana kadar kapıda bekledim. Kapıyı açıp döndü, zarif bir şekilde gülümsedi.

“Yardımınız için teşekkür ederim, Kommissar. Gerçekten çok naziksiniz.”

“Önemli değil,” dedim, hiç de öyle düşünmeyerek.

Arabamda otururken kahve içmeye bile davet etmedi, diye düşündüm. Beni bunca yoldan getirtti, ama bir kahve bile ikram etmedi.

Ama böyle bir sürü kadın vardı, erkekleri bahşiş bile vermeleri gerekmeyen taksi şoförleri olarak gören kadınlar.

Kadının üzerime sinen ağır Bajadi parfümü insanların tuhaf yüz ifadeleriyle bana bakmasına neden oluyordu. Bazı erkekler hiç etkilenmiyordu ama bir kadının parfümü beni kasıklarımdan tokatlıyordu. Yirmi dakika sonra Alex’e vardığımda o kadın parfümünün her molekülünü elektrikli bir süpürge gibi içime çektiğimi düşünüyordum.

Reklam şirketi Dorlands’da çalışan bir arkadaşımı aradım. Alex Sievers savaştan tanıdığım biriydi.

“Alex. Hâlâ reklam alanı satın alıyor musun?”

“İş beyni olan birini gerektirmediği sürece, evet.”

“İşini seven biriyle konuşmak her zaman çok keyifli oluyor.”

“Neyse ki ben parayı çok daha fazla seviyorum.”

Sohbete birkaç dakika daha devam edip Alex’e elinde o sabahki *Vilkischer* Beobachter’in bir kopyasının olup olmadığını sordum ve Vogelmann’ın ilanının bulunduğu sayfayı söyledim.

“Ne bu?” dedi. “Senin iş alanında nihayet yirminci yüzyıla adım atan birilerinin olduğuna inanamıyorum.”

“Bu ilan birçok haftadır haftada en az iki kez çıkıyor,” dedim. “Böyle bir şey ne kadara mal olur?”

“Bu kadar sık girilen ilanda bir indirim olmalı. Bana bırak. *Völkischer*

Beobachter’de çalışan birkaç kişi tanıyorum. Senin için öğrenebilirim.”

“Çok teşekkür ederim, Alex.”

“Sen de ilan vermek ister misin?”

“Üzgünüm Alex, ama bu üzerinde çalıştığım bir dava.”

“Anladım. Rakip hakkında casusluk, ha?”

“Öyle bir şey.”

Öğleden sonranın geri kalanını Streicher ve *Der Stürmer* çalışanları hakkındaki Gestapo raporlarını okuyarak geçirdim: Gauleiter Streicher'in Anni Seitz ve başka kadınlarla olan ve karısı Kunigunde’den gizlediği ilişkileri; oğlu Lothar’ın Mitford adındaki soylu bir İngiliz kızla olan ilişkisi; *Stürmer* editörü Ernst Hiemer’in homoseksüelliği; Stürmer’in karikatüristi Philippe Rupprecht’in Arjantin’deki savaştan sonra yasadışı faaliyetleri; ve *Stürmer* yazar ekibinin içinde, aslında Jonas Wolk adında bir Yahudi olan Fritz Brand'in nasıl çalışabildiği.

Bu raporlar kuşkusuz *Der* Stürmer’in kendi taraftarlarına da çok çekici gelecek, büyüleyici ve müstehcen yazılardı, ama beni Streicher ve cinayetler arasında bir bağ kurmaya yaklaştırmıyorlardı.

Sievers beş civarında arayıp Vogelmann'ın ilanının ayda üç ya da dört yüz mark gibi bir şeye mal olduğunu söyledi.

“Böyle bir para harcamaya ne zaman başlamış?”

“Temmuzun başında. Ama parayı o harcamıyor, Bernie.”

“İlanlar karşılığında ondan para almadıklarını söyleme.”

“Hayır, faturayı başkası ödüyor.”

“Öyle mi? Kim?”

“Tuhaf olan da bu, Bernie. Lange Yayıncılık Şirketi’nin bir özel dedektifin ilan masraflarını ödemesi için bir neden düşünebiliyor musun?”

“Buna emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Bu çok ilginç, Alex. Sana borçluyum.”

“Sadece, ilan verme gereği duyarsan önce ilk önce benimle konuş, tamam

mı?”

“Tamamdır.”

Ahizeyi yerine koyup ajandamı açtım. Frau Gertrude Lange için yaptığım işin ödeme zamanı geçeli en az bir hafta olmuştu. Saatime bakıp batı istikametindeki trafiği kıl payı atlatabileceğimi düşündüm.

Ben aradığımda Herbertstrasse’deki evde boyacılar vardı. Frau Lange’nin siyahi hizmetçisi acı bir sesle durmadan insanlar gelip gittiği için hiç oturamadığından şikâyet ediyordu. Ama ona bakınca hiç böyle düşünmezdiniz. Onu son gördüğümden daha şişmandı.

“Ben gidip Frau Lange’nin uygun olup olmadığını görene kadar burada, salonda bekle,” dedi. “Her yer süsleniyor. Bir şeye dokunma da.” Evin içinden büyük bir çatırtı yükselince irkildi. Pis tulumlu adamların evi alt üst etmesiyle ilgili bir şeyler mırıldanıp patronunu aramaya gitti, beni de topuklarımı mermer zemine vurarak beklemeye bıraktı.

Evde dekorasyon yapmaları mantıklıydı. Muhtemelen her yıl bahar temizliği yerine bunu yapıyorlardı. Elimi büyük, yuvarlak masanın ortasındaki sıçrayan somon balığı heykeline sürdüm. Bronz sanat eseri tozla kaplı olmasaydı pürüzsüzlüğü hoşuma gidebilirdi. Kara kazan içeri girerken yüzümü buruşturup döndüm. O da bana yüzünü buruşturarak baktı, sonra bakışlarını ayaklarıma çevirdi.

“Botlarının tertemiz yerlerime ne yaptığını görüyor musun?” dedi, topuklarımın bıraktığı birkaç siyah izi işaret ederek.

Teatral bir samimiyetsizlikle dilimi şaklattım.

“Belki patronunu yeni bir ev almaya ikna edebilirsin,” dedim. Onu takip etmemi söylemeden önce alçak sesle bana küfrettiğine emindim.

Kasvetli olmasına az kalmış birkaç kat boyanın sürüldüğü aynı koridordan ofisin çifte kanatlı kapılarına doğru yürüdük. Frau Lange, gevezelikleri ve köpeğiyle aynı Josefin kanepede beni bekliyordu, ama kanepe göz yerine çakıl taşına sahip olsaydınız ancak rahatsız edici gelmeyecek bir kumaşla kaplanmıştı.

Çok para, zevki garanti etmiyordu, ama zevksizliği daha da belirgin hale getirebiliyordu.

“Sizin telefonunuz yok mu?” diye gürledi sigara dumanının arasından bir sis düdüğü gibi. Eklerken güldüğünü duydum: “Bir zamanlar alacakları filan tahsil ediyordunuz herhalde.” Sonra ne dediğini fark edip sarkık gıdılarından birini tuttu. “Aman Tanrım, faturanızı ödemedim, değil mi?” Tekrar gülüp ayağa kalktı. “Bunun için çok özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedim, masaya gidip çek defterini çıkarmasını seyrederken.

“Ve işleri halletme hızınız için de size doğru dürüst teşekkür edemedim. Bütün arkadaşlarıma sizin ne kadar iyi olduğunuzu anlattım.” Bana çeki uzattı. “Küçük bir ikramiye de ekledim. O korkunç adamdan kurtulduğum için ne kadar rahatladığımı anlatamam. Mektubunuzda adamın kendini astığının anlaşıldığını yazmışsınız, Herr Günther. Başkasını bu zahmetten kurtarmış, değil mi?” Tekrar yüksek sesle güldü. İnandırıcı olmak için çok fazla çabalayan amatör bir aktris gibiydi. Dişleri de takmaydı.

“Öyle de bakabilirsiniz,” dedim. Heydrich’in beni tekrar Kripo’ya almak için Klaus Hering’i öldürttüğüne dair şüphelerimi söyleme gereği duymadım. Müşteriler boşta kalan uçlarla ilgilenmezlerdi. Şahsen ben de onlara bayılmazdım.

Bu davanın Bruno Stahlecker’in da hayatına mâlolduğunu o sırada hatırladı. Kahkahası hafifledi, başsağlığı dilerken yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. Bu durum çek defterini yine devreye soktu. Bir an için mesleğin tehlikeleriyle ilgili soylu bir şeyler söylemeyi düşündüm, ama sonra Bruno’nun dul karısını düşünüp çeki yazmasına izin verdim.

“Çok cömertsiniz,” dedim. “Bunu karısına ve ailesine ileteceğim.”

“Lütfen,” dedi. “Onlar için yapabileceğim başka bir şey olursa, lütfen bana bildirin, olur mu?”

Bildireceğimi söyledim.

“Benim için yapabileceğiniz bir şey daha var, Herr Günther,” dedi. “Size verdiğim mektuplar var. Oğlum bana o son birkaç mektubun kendisine ulaştırılıp

ulaştırılamayacağını sordu.”

“Evet, elbette. Unutmuşum.” Ama ne demişti? Ofisimdeki dosyada bulunan mektupların ortada kalan son mektuplar olduğunu mu söylemek istemişti? Yoksa Reinhard Lange’nin diğer mektupları çoktan aldığını mı? Eğer öyleyse o mektuplara nasıl sahip olmuştu? Şüphesiz Hering’in dairesini araştırırken başka mektup bulma konusunda başarısız olmuştum. Mektuplara ne olmuştu?

“Ben kendim getiririm,” dedim. “Neyse ki oğlunuz diğer mektupları güvenli bir şekilde ele geçirmiş.”

“Evet, değil mi?” dedi.

İşte söylemişti. Mektuplar oğlundaydı.

Kapıya yöneldim. “Artık gitsem iyi olur, Frau Lange.” İki çeki havada sallayıp cüzdanıma koydum. “Cömertliğiniz için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

Aklıma bir şey gelmiş gibi kaşlarımı çattım.

“Kafamı karıştıran bir şey var,” dedim. “Size sormak istediğim bir şey. Şirketinizin Rolf Vogelmann Dedektiflik Şirketi’yle ne ilgisi var?”

“Rolf Vogelmann mı?” diye tekrarladı rahatsız bir şekilde.

“Evet. Tesadüfen Lange Yayıncılık Şirketi’nin temmuz ayından beri Rolf Vogelmann’ın reklam kampanyasını karşıladığını öğrendim. Sadece, onu tutmak için daha fazla sebebiniz varken niye beni tutmanız gerektiğini merak ediyordum.”

Frau Lange mahsus gözlerini kırpıştırdı, başını iki yana salladı.

“Korkarım hiçbir fikrim yok.”

Omuz silkip gülümsemeye çalıştım. “Şey, dediğim gibi bu durum sadece kafamı karıştırdı, hepsi bu. Önemli değil. Bütün şirket çeklerini siz mi imzalıyorsunuz, Frau Lange? Yani acaba oğlunuz size haber vermeden böyle bir şey yapmış olabilir mi diye merak ettim? Bana anlattığınız o dergiyi satın alması gibi. Neydi adı? *Urania"*

Mahcup olduğu açıkça belli olan Frau Lange’nin yüzü kızarmaya başladı. Cevap vermeden önce zorlukla yutkundu.

“Reinhard’ın şirket yöneticisi olarak masraflarını karşılayacak sınırlı bir banka hesabı üzerinde imza yetkisi var. Ama bu durumun neyle ilgili olabileceğini nasıl açıklayabilirim bilemiyorum, Herr Günther.”

“Belki astrolojiden sıkılmıştır. Belki kendisi özel dedektif olmaya karar vermiştir. Gerçeği söylemek gerekirse, Frau Lange, bazen bir şeyi bulmak için fal bakmak da diğer şeyler kadar iyi bir yol olabilir.”

“Onu gördüğümde Reinhard’a bu konuyu soracağım. Bu bilgi için size müteşekkirim. Sakıncası yoksa nereden öğrendiğinizi söyleyebilir misiniz?”

“Bu bilgiyi mi? Üzgünüm, gizlilik kuralını asla ihlâl edemem. Eminim beni anlayabilirsiniz.”

Başını ters bir şekilde sallayıp bana iyi akşamlar diledi.

Koridorda kara kazan hâlâ kirlenen yerler için söyleniyordu.

“Ne tavsiye edeceğim, biliyor musun?” dedim.

“Ne?” dedi asık suratla.

“Frau Lange’nin oğlunu dergiden aramanı. Belki bu izleri yok etmek için bir büyü yapabilir.”

17

Cuma, 21 Ekim

Bu fikirden Hildegard Steininger'e ilk bahsettiğimde hiç de istekli değildi.

"Şunu doğru anlayayım. Kocam gibi görünmek mi istiyorsunuz?"

"Evet."

"Öncelikle benim kocam öldü. İkincisi siz ona hiç benzemiyorsunuz, Herr Kommissar."

"Öncelikle ben, bu adamın gerçek Herr Steininger'in öldüğünü bilmediğine bel bağlıyorum; ve ikincisi kocanızın neye benzediği konusunda benden daha fazla fikir sahibi olduğunu sanmıyorum."

"Herneyse, bu Rolf Vogelmann kim oluyor?"

"Böyle bir soruşturma bir örüntü, ortak bir payda aramaktan ibarettir. Buradaki ortak payda Vogelmann'ın diğer iki kızın anne babası tarafından tutulduğunu öğrenmiş olmamız."

"Yani diğer iki kurbanın demek istiyorsunuz," dedi. "Diğer kızların ortadan kaybolduktan sonra ölü olarak bulunduklarını biliyorum. Gazetede bir haber çıkmamış olabilir, ama insan her zaman bir şeyler duyuyor."

"Diğer iki kurban," diye itiraf ettim.

"Ama bu sadece bir tesadüf olabilir. Dinleyin, bunu yapmayı ben de düşündüm, yani kızımı bulması için birine para vermeyi. Ne de olsa siz hâlâ kızımdan hiçbir iz bulamadınız, değil mi?"

“Doğru. Ama bu sadece bir tesadüften ötesi de olabilir. Ben bunu bulmayı istiyorum.”

“Onun cinayetlerle ilgisi olduğunu varsayalım. Bundan ne çıkarı olabilir?”

“Burada mantıklı bir insan hakkında konuşmuyor olabiliriz. Bu yüzden denkleme çıkar dahil midir bilmiyorum.”

“Bana çok şüpheli göründü,” dedi. “Yani bu iki aileyle nasıl bağlantı kurdu ki?”

“O kurmadı. Onun gazete ilanını gördükten sonra aileler onunla bağlantıya girdi.”

“Bu durum eğer o ortak paydaysa bunu kendi başına sağlamadığını göstermiyor mu?”

“Belki sadece öyle görünmesini istiyordur. Bilmiyorum. Yine de daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Sırf onu göz ardı etmek için bile olsa.” Uzun bacaklarını birbirinin üstüne atıp bir sigara yaktı.

“Yapacak mısınız?”

“Sadece şuna cevap verin, Kommissar. Ve dürüst bir cevap istiyorum. Bütün bu baştan savma cevaplardan bıktım. Emmeline’in hâlâ hayatta olabileceğini düşünüyor musunuz?”

İçimi çekip başımı iki yana salladım. “Bence öldü.”

“Teşekkür ederim.” Bir anlık sessizlik oldu. “Benden istediğiniz şey tehlikeli mi?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“O zaman kabul ediyorum.”

Şimdi, Vogelmann’ın Nürnburgerstrasse’deki ofisinin bekleme odasında anaç sekreterinin bakışları altında otururken Hildegard Steininger, endişeli eş rolünü mükemmel şekilde oynuyor, ara sıra normalde sevilen biri için saklanan gülümsemelerinden biriyle bana bakıyordu. Hatta alyansını bile takmıştı. Ben de öyle. Yüzüğün yıllar sonra tekrar parmağımda olması biraz garip geliyordu. Artık dar gelen yüzüğü takabilmek için sabunla kaydırmam gerekmişti.

Duvarın ardından piyano sesi geliyordu. “Bitişikte bir müzik okulu var,” diye

açıkladı Vogelmann'ın sekreteri. Nazik bir şekilde gülüp ekledi: "Sizi fazla uzun bekletmez." Beş dakika sonra Vogelmann'ın ofisine alındık.

Benim deneyimlerime göre özel bir dedektifin birkaç hastalığa yatkınlığı vardır: düztabanlık, varis, bel ağrısı, alkolizm ve Tanrı korusun zührevi hastalıklar; ama belsoğukluğu hariç bunların hiçbiri dedektifin potansiyel müşterisi üzerinde yarattığı izlenimi kötü bir şekilde etkilemez. Ama küçük de olsa müşteriyi duraklatan bir yetersizlik vardır ki o da görüş bozukluğudur. Eğer kayıp büyükannenizi bulması için bir adama günde elli mark ödeyecekseniz adamın kendi kol düğmelerini bulacak kadar kartal bakışlı olmasını beklersiniz. Bu yüzden Rolf Vogelmann'ın taktığı gibi şişe dibi kalınlığındaki gözlük camları işi için kötü olarak değerlendirilmeliydi.

Öte yandan fiziksel deformasyonun sınırında bulunan çirkinliğin profesyonel dezavantaj olması gerekmiyordu. Bu yüzden nahoş özellikleri daha genel olan Vogelmann hayatını gagasıyla azar azar da olsa bir şekilde kazanıyor olmalıydı. Gagasıyla diyorum ve sözlerimi çok dikkatli seçiyorum, çünkü Vogelmann dağınık kızıl saçları, gagayı andıran geniş burnu ve cüsseli, zırh gibi göğsü ile tarih öncesi dönemden kalan ve türünün tükenmesi için emin bir şekilde yalvaran bir horoza benziyordu.

Pantolonunu göğsüne doğru çeken Vogelmann ellerimizi sıkmak için iri, polis ayaklarıyla masanın etrafından dolaşırken az önce bir motosikletten inmiş gibi yürüyordu.

"Rolf Vogelmann, sizlerle tanıştığıma memnun oldum," dedi, boğulurcasına çıkan yüksek sesi ve koyu Berlin aksanıyla.

"Steininger," dedim. "Bu da karım Hildegard."

Vogelmann büyük masanın önüne yerleştirilmiş olan iki sandalyeyi işaret etti. Arkamızdan yürürken ayakkabılarının gıcırdadığını duyabiliyordum. Odada fazla mobilya yoktu. Bir şapkalık, içki büfesi, uzun, yıpranmış görünümlü bir kanepe ve onun arkasında, üzerinde bir çift lamba ve birkaç kitap yığını bulunan, duvara dayalı bir masa vardı.

"Bizi bu kadar çabuk kabul edebilmeniz çok güzel," dedi Hildegard zarif bir

şekilde.

Vogelmann oturup bize döndü. Aramızda bir metrelik bir masa olmasına rağmen yoğurt kokan nefesini alabiliyordum.

“Kocanız kızınızın kayıp olduğunu söyleyince doğal olarak acil bir durum olduğunu düşündüm.” Bir kâğıt destesini eliyle düzleştirip bir kalem aldı. “Kızınız tam olarak ne zaman kayboldu?”

“22 Eylül Perşembe günü,” dedim. “Potsdam’daki dans kursuna gidiyordu. Evden -Steglitz’de oturuyoruz - akşam yedi buçukta çıktı. Dersi sekizde başlıyordu, ama oraya hiç gitmemiş.” Hildegard’ın eli benimkine uzandı, elini rahatlatıcı bir şekilde sıktım.

Vogelmann başını salladı. “Neredeyse bir ay oldu o zaman,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ya polis-?”

“Polis mi?” dedim acı bir şekilde. “Polis hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir haber alamıyoruz. Gazetelerde de hiçbir şey yok. Ama söylentilere göre Emmeline’in yaşlarında başka kızlar da kaybolmuş.” Durakladım. “Ve öldürülmüş.”

“Durum kesinlikle böyle,” dedi ucuz, yünlü kravatını düzelterek. “Basının kaybolmalar ve cinayetlerle ilgili bilgi vermemesinin resmi nedeni polisin panik yaratmak istememesi. Ayrıca bu tip davaların huyu gereği neden olduğu, mutlaka ortaya çıkan bütün kaçıkları da teşvik etmek istemiyorlar. Ama esas neden bu adamı yakalayamamaları yüzünden duydukları mahcubiyet.”

Hildegard’ın elimi biraz daha sıktığını hissettim. “Herr Vogelmann,” dedi, “dayanması en zor olan şey kızımıza ne olduğunu bilmemek. Sadece emin olabilsek-”

“Anlıyorum, Frau Steininger.” Bana baktı. “O halde onu bulmaya çalışmamı istediğinizi mi düşünmeliyim?.”

“Bulabilir misiniz, Herr Vogelmann?” dedim. “İlanınızı Völkischer *Beobachter*’de gördük ve gerçekten siz bizim son umudumuzsunuz. Sadece arkamıza yaslanıp bir şeylerin olmasını beklemekten sıkıldık. Değil mi, sevgilim?”

“Evet. Evet, sıkıldık.”

“Kızınızın fotoğrafı var mı?”

Hildegard çantasını açıp daha önce Deubel’e verdiği fotoğrafın bir kopyasını uzattı.

Vogelmann ona kayıtsızca baktı. “Güzelmiş. Potsdam’a nasıl gitti?”

“Trenle.”

“Siz de Steglitz’le dans okulu arasında bir yerde kaybolduğunu düşünüyorsunuz, doğru mu?” Başımı salladım. “Evde bir problem var mı?”

“Yok,” dedi Hildegard kararlı bir sesle.

“Ya okulda?”

İkimiz de başlarımızı salladık. Vogelmann birkaç not aldı.

“Erkek arkadaşı?”

Hildegard’a baktım.

“Sanmıyorum,” dedi. “Odasını araştırdım, herhangi bir erkekle görüştüğünü gösteren bir şey yok.”

Vogelmann asık suratla başını salladı ardından kısa bir öksürük krizine maruz kaldı. Saçları kadar kırmızı olan bir yüzle mendilinin arkasından özür diledi.

“Dört hafta geçtiğine göre bütün arkadaşları ve tanıdıklarıyla onlardan birinde kalıp kalmadığını kontrol etmek için görüşmüşsünüzdür.” Ağzını mendiliyle sildi.

“Doğal olarak,” dedi Hildegard katı bir şekilde.

“Her yere sorduk,” dedim. “O yolculuğun her metresini tekrarlayıp kızımı aradım, ama hiçbir şey bulamadım.” Bu neredeyse kelimesi kelimesine doğru sayılırdı.

“Kaybolduğunda ne giyiyordu?”

Hildegard kızının giysilerini tarif etti.

“Ya para?”

“Birkaç mark. Biriktirdiği paraya dokunmamış.”

“Tamam. Ben etrafa bir sorup neler yapabileceğime bakacağım. Bana adresinizi verseniz iyi olur:”

Adresi söyleyip telefon numarasını verdim. Yazmayı bitirince ayağa kalktı,

acıyla sırtını esnetti, ellerini ceplerine sokup sakar bir okul çocuğu gibi birkaç adım attı. Yaşının kırktan fazla olamayacağını tahmin ettim.

“Evinize gidip benden haber bekleyin. Birkaç gün içinde ya da daha önce bir şey bulursam sizi ararım.”

Ayağa kalktık.

“Onu hayatta bulma şansınız nedir?” diye sordu Hildegard.

Vogelmann kederli bir şekilde omuz silkti. “Fazla yüksek olmadığını itiraf etmeliyim. Ama elimden geleni yapacağım.”

“İlk hamleniz ne olacak?” diye sordum merakla.

Tekrar kravatını düzeltti, yakasının üstündeki Adem elmasını oynattı. Bana bakmak için dönerken nefesimi tuttum.

“Önce kızınızın fotoğrafının kopyalarını çıkaracağım. Onları dağıtacağım. Şehirde bir sürü kaçak çocuk var, biliyorsunuz. Hitler Gençliği’ni ya da o tür şeyleri fazla önemsemeyen birkaç çocuk da var. O yönde bir başlangıç yapacağım, Herr Steininger.” Elini omzuma koyup bizi kapıya kadar geçirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Hildegard. “Çok naziksiniz, Herr Vogelmann.”

Gülümseyip kibarca başımı salladım. Vogelmann başını eğdi, Hildegard kapıdan çıkarken Vogelmann’ın onun bacaklarına baktığını gördüm. Onu suçlayamazdınız. Hildegard bej rengi yünlü bolerosu, puantiyeli bluzu ve şarap rengi yünlü eteğiyle bir yıllık savaş tazminatı değerinde görünüyordu. Onunla evliymiş gibi yapmak bile iyi hissettirmişti.

Vogelmann’ın elini sıkıp Hildegard'ı takip ettim. Kendi kendime gerçekten onun kocası olsaydım onu eve götürüp soyar ve yatağa sokardım diye düşündüm.

Vogelmann’ın ofisinden çıkıp caddeye yürürken ipek ve dantellerden oluşan görkemli, erotik bir hayal kuruyordum. Hildegard’ın cinsel cazibesi bütün yönleriyle, hoplayan memelerin ve kalçaların şehvet dolu hayallerinden daha zarifti. Yine de küçük koca fantezimin olasılığının düşük olduğunu biliyordum, çünkü gerçek Herr Steininger hayatta olsaydı büyük olasılıkla genç ve güzel karısını sadece bir fincan taze kahve içmek için eve götürür, sonra da çalıştığı

bankaya giderdi. Basit gerçek şuydu ki yalnız uyanan bir adam bir kadına sahip olmayı düşünürken, yanında karısıyla uyanan adam kahvaltı etmeyi düşünürdü.

“Onun hakkında ne düşündünüz?” diye sordu arabayla Steglitz’e geri dönerken. “Sanırım göründüğü kadar kötü değildi. Aslında çok anlayışlıydı. Elbette sizin adamlarınızdan daha kötü değildi, Kommissar. Neden bu zahmete girdiğimizi anlamıyorum.”

Onun bir iki dakika daha konuşmasına izin verdim.

“Sormadığı bir sürü bariz soru olması size son derece normal mi göründü?”

İçini çekti. “Ne gibi?”

“Ücretinden hiç bahsetmedi.”

“Ödeyemeyeceğimizi düşünseydi konuyu açardı herhalde. Ve bu arada sizin bu küçük deneyinizin bedelini benim ödememi beklemeyin.”

Kripo’nun her şeyi ödeyeceğini söyledim.

Kolaylıkla ayırt edilebilen koyu sarı sigara tezgâhını görünce kenara çekip arabadan indim. İki paket sigara alıp birini torpido gözüne attım. Kendim ve onun için birer sigara çıkardım, ikimizinkini de yaktım.

“Emmeline’in kaç yaşında olduğu, hangi okula gittiği, dans öğretmeninin adı, nerede çalıştığım gibi şeyleri sormayı ihmal etmesi de garip gelmedi mi?”

Dumanı öfkeli bir boğa gibi burun deliklerinden üfledi. “Pek değil,” dedi. “En azından siz söyleyene kadar.” Kontrol paneline vurup küfretti. “Ama Emmeline’in hangi okula gittiğini sorsa ne olurdu? Oraya gidip gerçek kocamın öldüğünü öğrenseydi ne yapardınız? Bunu bilmek istiyorum.”

“Bunu yapmazdı.”

“Oldukça emin görünüyorsunuz. Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü özel dedektiflerin nasıl çalıştığını bilirim. Bir yere polisten hemen sonra gidip de aynı soruları sormayı sevmezler. Çoğunlukla duruma diğer taraftan yaklaşmak isterler. Bir açıklık görene kadar etrafından dolaşırlar.”

“Yani bu Rolf Vogelmann’ın şüpheli olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Evet, düşünüyorum. Onun evini gözetlemesi için bir adamı görevlendirmeye yetki verecek kadar.”

Tekrar, ama bu kez daha yüksek sesle küfretti.

“Bu ikinci kez oluyor,” dedim. “Neyiniz var?”

“Ne önemi var ki. Gerçekten. Bekâr kadınlar, insanların adreslerini ve telefon numaralarını polisin şüpheli olduğunu düşündüğü birine vermelerine aldırmazlar. İnsanın kendi başına yaşamasını bu kadar heyecanlı kılan da budur. Kızım kayıp, muhtemelen öldürüldü ve şimdi ben o korkunç adamın bir akşam kızım hakkında sohbet etmek için bana uğramasından korkuyorum.” O kadar öfkeliydi ki neredeyse bütün tütünü kâğıttan emer gibi bir nefes çekti. Ama her şeye rağmen Lepsius Strasse’deki evine geldiğimizde bu kez beni içeri davet etti.

Kanepeye oturup banyoda tuvaletini yapmasını dinledim. Böyle bir konuda duyarlı olmaması karakterine uygun görünmüyordu. Belki benim duyup duymamam umurunda değildi. Banyo kapısını kapamaya zahmet edip etmediğinden bile emin değildim.

Odaya geri gelince kararlı bir şekilde sigara istedi. Öne doğru eğilip ona bir tane uzattım, sigarayı parmaklarımın arasından kapıp aldı. Sehpadaki çakmakla sigarasını yakıp siperdeki bir asker gibi içmeye başladı. Önümde ileri geri gidip gelirken ilgiyle onu seyrediyordum. Ebeveyn kaygısının açık bir örneğiydi. Kendime bir sigara alıp yağmurluğumun cebinden bir kibrit çıkardım. Başımı kibrite doğru eğerken Hildegard sert gözlerle beni seyrediyordu.

“Dedektiflerin kibritlerini tırnaklarıyla yakabilmeleri gerektiğini sanıyordum.

“Sadece maniküre beş mark vermeyen kaygısız tipler,” dedim esneyerek.

Bir şeye hazırlandığını tahmin ediyordum, ama Hitler’in ev tekstil ürünleri konusundaki zevki hakkında nasıl hiçbir fikrim yoksa bu konunun ne olabileceği hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Hildegard uzun boyluydu - ortalama bir erkekten daha uzun boylu ve otuzlu yaşlarının başındaydı, ama çarpık bacakları ve yaşının yarısında bir kızın kıvrık ayak parmaklarıyla. Göğüs namına fazla bir şeyi yoktu, hatta kalçasında daha da az. Burnu biraz fazla geniş olabilirdi, dudakları fazla kalın, kantaron mavisi gözleri birbirine fazla yakındı; asabiyetini hariç tutarsak kesinlikle narin bir yönü yoktu. Ama Hoppegarten’deki en hızlı kısraklarla ortak olan, uzun uzuvlu bir

güzelliği olduğuna kuşku yoktu. Muhtemelen onun dizginlerini tutmak da bir o kadar zor olmalıydı; ve eğer eyere tırmanmayı başarırsanız bile, en azından kazanma noktasına kadar ulaşmayı umut edebilirdiniz.

“Korktuğumu görmüyor musun?” dedi, ayağını cilalı ahşap zemine vurarak. “Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.”

“Oğlun Paul nerede?”

“Yatılı okuluna geri döndü. Her neyse o daha on yaşında, bu yüzden benim yardımıma gelemez, değil mi?” Kanepeye, yanıma oturdu.

“Gerçekten korkuyorsan,” dedim, “birkaç gece onun odasında yatmanın benim için bir sakıncası yok.”

“Bunu yapar mısın?” dedi mutlulukla.

“Tabii,” dedim kendimi gizlice tebrik ederek. “Benim için zevktir.”

“Senin için zevk olmasını istemiyorum,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Görevin olmasını istiyorum.”

Bir an için neredeyse neden orada olduğumu unuttum. Onun bile unuttuğunu düşünebilirdim. Ancak gözünün kıyısındaki yaşı gördüğümde gerçekten korktuğunu anladım.

18

Çarşamba, 26 Eylül

“Anlamıyorum,” dedi Korsch. “Ya Streicher ve grubu? Onları hâlâ soruşturuyor muyuz?”

“Evet,” dedim. “Ama Gestapo izlemeleri sonucunda ilginç bir şey çıkana kadar o konuda yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Peki, siz dula göz kulak olurken bizim ne yapmamızı istiyorsunuz?” dedi Becker, sinirimi bozacak şekilde gülümsemeye yaklaşarak. “Gestapo raporlarını kontrol etmek dışında yani.”

Bu konuda fazla hassas olmamaya karar verdim. Bu şüpheli olurdu.

“Korsch,” dedim, “senin Gestapo sorgusuna göz kulak olmanı istiyorum. Bu arada adamın Vogelmann’la nasıl geçiniyor?”

Başını iki yana salladı. “Rapor edecek fazla bir şey yok, efendim. Bu Vogelmann ofisinden neredeyse hiç çıkmıyor. Bana sorarsanız iyi bir dedektif sayılmaz.”

“Kesinlikle öyle görünüyor,” dedim. “Becker, bana bir kız bulmanı istiyorum.” Sırıtıp ayakkabılarının ucuna baktı. “Bu senin için fazla zor olamaz.”

“Ne tür bir kız, efendim?”

“On beş, on altı yaşlarında. Sarışın, mavi gözlü, BdM kızı,” diye ağız yaptım. “Tercihen bakire.”

“Bu son kısım biraz zor olabilir, efendim.”

“Çok cesur olmalı.”

“Onu yem olarak kullanmayı mı düşünüyorsunuz, efendim?”

“Bir kaplanı yakalamanın en iyi yolunun her zaman bu olduğuna inanırım.”

“Yem bazen öldürülür, efendim,” dedi Korsch. “Dediğim gibi kız cesur olmalı. Kızın mümkün olduğunca şey bilmesini istiyorum. Hayatını riske atacaksa bunu neden yaptığını bilmeli.”

“Bu işi nerede yapacağız, efendim?” diye sordu Becker.

“Sen söyle. Adamımızın onu fark edebileceği birkaç yer düşün. Görülmeden kızı izleyebileceğimiz bir yer.” Korsch kaşlarını çattı. “Canını sıkan ne?”

Başını keyifsiz bir şekilde iki yana salladı. “Hoşuma gitmedi, efendim. Bir kızı yem olarak kullanmak. Bu insanlık dışı.”

“Sen ne kullanmamızı önerirsin? Peynir mi?”

“Ana yol,” dedi Becker yüksek sesle. “Hohenzollerndamm gibi bir yer, ama onu görmesi olasılığını artırmak için daha fazla arabanın olduğu bir yer olmalı.”

“Gerçekten efendim, bunun biraz riskli olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Tabii ki öyle. Ama bu pislik hakkında gerçekten ne biliyoruz? Araba kullanıyor, üniforma giyiyor, Avusturya ya da Bavyera aksanı var. Ondan sonraki her şey olasılık. Zamanımızın azaldığını ikinize de hatırlatmama gerek yok. Heydrich bu davayı çözmem için bana dört haftadan kısa süre verdi. Ona yaklaşmamız gerekiyor, hem de hızlı bir şekilde. Bunun tek yolu inisiyatif almak, sonraki kurbanı onun yerine seçmek.”

“Ama sonsuza kadar bekleyebiliriz,” dedi Korsch.

“Kolay olacağını söylemedim. Kaplan avlıyorsan, ağaçta uyuman gerekebilir.”

“Ya kız?” diye devam etti Korsch. “Kızı gece gündüz bu işte tutmayı önermiyorsunuz, değil mi?”

“Öğleden sonraları yapabilir,” dedi Becker. “Öğleden sonraları ve akşamları. Katilin kızı gördüğünden bizim de katili gördüğümüzden emin olmak için karanlıkta olmaz.”

“Anlamaya başladın.”

“Ama bu Vogelmann nerede devreye giriyor?”

“Bilmiyorum. Bu benim içimdeki bir his sadece. Belki bir önemi yoktur, sadece kontrol etmek istiyorum.”

Becker gülümsedi. “Bir polisin ara sıra sezgilerine güvenmesi gerekir,” dedi.

Kendi yavan sözümü hatırladım. “Senden bir dedektif çıkaracağız,” dedim.

Gigli gramofon plaklarını sağır olmak üzere olan birinin hevesiyle dinliyor, trendeki bir kondüktörden daha fazla konuşmuyor, benden de daha fazla konuşmamı istemiyordu. O ana kadar Hildegard Steininger’in bir dolmakalem kadar kendine yeten biri olduğunu fark etmiş, erkeğinin kendini yalnızca boş bir kâğıt olarak görebilecek türde biri olmasını tercih ettiğini anlamıştım. Ama neredeyse ona rağmen onu hâlâ çekici bulmaya devam ediyordum. Benim tarzıma göre saçlarının altın rengi gölgesiyle, tırnaklarının uzunluğuyla ve durmadan fırçaladığı dişlerinin durumuyla fazla ilgiliydi. Fazla kibirli, onun iki katı bencildi. Kendisini memnun etmekle başkasını memnun etme arasında bir seçim yapması gerektiğinde kendisini memnun etmesinin herkesi memnun edeceğini umuyordu. Ona göre birinin diğerinin sonucu olması refleks çekiciyle vurulduğunda dizin hareket etmesi kadar basit bir tepkiydi.

Onun evinde kalışımın altıncı gecesiydi. Her zamanki gibi zor yenen bir yemek yapmıştı.

“Yemek zorunda değilsin, biliyorsun,” dedi. “Hiçbir zaman iyi bir aşçı sayılmadım.”

“Ben de hiçbir zaman iyi bir akşam yemeği konuğu değildim,” dedim. Yemeğin çoğunu nezaketten değil, aç olduğum ve siperde yemeğim konusunda fazla seçici olmamayı öğrendiğim için yedim.

Gramofon dolabını kapatıp esnedi.

“Ben yatıyorum,” dedi.

Okuduğum kitabı bir kenara atıp ben de yatacağımı söyledim.

Paul’un odasında oğlanın duvarına asılmış olan, Condor Birliklerinin servetlerini belgeleyen İspanya haritasını birkaç dakika inceleyip ışığı kapattım. Bugünlerde her Alman çocuğu savaş pilotu olmak istiyordu. Tam yatmak üzereyken kapı çaldı.

“İçeri gelebilir miyim?” dedi, kapıda çıplak bir şekilde dikilirken. Bir iki saniye için orada öylece dikildi. Etrafı koridorun ışığıyla çerçevelenmiş muhteşem Meryem gibi duruyor, sanki oranlarını değerlendirmeme izin veriyor gibiydi. Göğsüm ve kasıklarım gerilirken zarif bir şekilde bana doğru gelmesini izledim.

Başı ve sırtı küçük olmasına rağmen bacakları o kadar uzundu ki dahi bir tasarımcı tarafından yaratılmış gibi görünüyordu. Bir eli cinsel organını örtüyordu. Bu küçük utangaçlık hareketi beni çok heyecanlandırdı. Gösterişsiz boyutlu yuvarlak göğüslerine bakarken bu heyecana kısa bir süre için izin verdim. Bunlar hafif, neredeyse görünmez uçları olan, mükemmel nektarinler büyüklüğünde göğüslerdi.

Öne doğru eğilip o mütevazı elini çektim, pürüzsüz yanlarından tutup dudaklarımı kasıklarını örten parlak tüylerin üstüne bastırdım. Onu öpmek için ayağa kalkarken ellerinin telaşla aşağıya uzandığını hissettim. Beni soyarken irkildi. Kibar olmak, şefkatli olmak fazla kabalıktı, bu yüzden onu yatağa itip serin kalçalarını bana doğru çektim, onu beni memnun eden pozisyona soktum. İçine girerken çığlık attı, gürültülü pandomim turnemiz sonuna gelene kadar uzun bacakları mükemmel şekilde titredi.

Perdelerin ince malzemesinden içeriye şafak sürünene kadar uyuduk. Ondan önce uyanmış ve yüzüne hayran kalmıştım. Uyandığında da bir o kadar etkileyici olan yüz ifadesi ağzıyla penisimi ararken biraz bile değişmemişti. Karşılığında onu tahrik etmeye başladığımda kendini yatakta yukarı çekip başını yastığa koydu. Kalçaları esneyerek hayatın nerede başladığını görebilmemi sağlayacak şekilde açılırken tekrar, şevkimin tüm aşamaları onu tanıyana kadar öpmeye ve yalamaya başladım. Kendimi neredeyse başımın ve omuzlarımın tüketilmemiş kaldığını düşünene kadar bedeninin içine sıkıştırdım.

Sonunda ikimizin içinde de bir şey kalmadığında bana sarılıp öyle ağladı ki eriyeceğini sandım.

19

Cumartesi, 29 Ekim

“Bu fikrin hoşunuza gideceğini sanıyordum.”

“Hoşlanmadığımdan emin değilim. Sadece kafamda biraz gezdirmeme izin ver.”

“Kızın sırf iş olsun diye bir yerlerde dolaşmasını istemezsiniz. Katil hemen pisliğin kokusunu alır ve kıza yaklaşmaz. Doğal görünmeli.”

Fazla ikna olmadan başımı sallayıp Becker’ın bulduğu BdM kızına gülümsemeye çalıştım. Olağanüstü derecede güzel bir ergendi. Becker’ın onun en çok neyinden etkilendiğinden emin değildim, göğüslerinden mi, yoksa cesaretinden mi?

“Hadi efendim, nasıl olduğunu bilirsiniz,” dedi. “Bu kızlar sokak köşelerindeki Der *Stürmer* vitrin dolaplarının etrafında takılıyorlar her zaman. Büyülenmiş Alman bakirelerine müdahale eden Yahudi doktorlar hakkında bir şeyler okuyarak ucuz heyecan yaşıyorlar. İşe şu tarafından bakın. Hem kız sıkılmayacak, hem de eğer Streicher veya adamları bu işin içindeyse kızı Stürmerkasten’lerden birinin önünde fark etme olasılıkları başka bir yere göre çok daha fazla olacak.”

Muhtemelen sadık okurları tarafından yapılmış olan, ince işçilikli, kırmızı boyalı vitrin dolabına rahatsız bir şekilde baktım. Üzerinde canlı bir slogan yazılıydı: “Alman Kadınları: Yahudiler Sizin Tahribatınızdır.” Camın altından

derginin açık sayfaları okunabiliyordu. Yem olması yeterince kötü değilmiş gibi kızı bir de öyle bir pisliğe maruz bırakacaktık.

“Galiba haklısın, Becker.”

“Haklı olduğumu biliyorsunuz. Ona bir bakın. Şimdiden okumaya başladı. Yemin ederim onun da çok hoşuna gitti.”

“Adı ne?”

“Ulrike.”

Kızın dikilmiş, kendi kendine sessizce şarkı söylediği Stürmerkâsten’e gittim.

“Ne yapacağını biliyor musun, Ulrike?” dedim sessizce. Artık yanında olduğum için ona bakmıyor, üzerinde çirkin bir Yahudinin resmedildiği Fips karikatürüne bakıyordum. Kimsenin bu kadar çirkin görünemeyeceğini düşündüm. Yahudinin burnu bir koyunun burnu kadar büyüktü.

“Evet, efendim,” dedi neşeyle.

“Etrafta bir sürü polis var. Sen onları göremezsin, ama onlar seni izliyorlar. Anladın mı?” Camdaki yansımasından başını salladığını gördüm. “Sen çok cesur bir kızsın.”

Tekrar şarkı söylemeye başladı, ama bu kez daha yüksek sesle. Bunun Hitler Gençliği şarkılarından biri olduğunu fark ettim:

“Bayrağımız önümüzde dalgalanıyor,
Bayrağımız savaşsız bir çağı anlatıyor,
Bayrağımız bizi sonsuzluğa götürüyor,
Bayrağımız bizim için hayattan daha önemli.”

Becker’ın olduğu yere geri dönüp arabaya bindim.

“Felaket bir kız, değil mi, efendim?”

“Kesinlikle öyle. Kollarını o kızdan uzak tut, beni duyuyor musun?”

Çok masumdu. “Hadi, efendim, ona yaklaşacağımı düşünmüyorsunuz, değil mi?” Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı.

“Benim fikrimi istersen bence sen büyük-büyükanneni bile becerebilirsin.” İki

omzumun da üstünden geriye baktım. “Adamların nerede?”

“Çavuş Hingsen şuradaki apartmanın birinci katında,” dedi. “Caddede de iki adamım var. Bir tanesi köşedeki mezarlığı temizliyor, diğeri şuradaki camları siliyor. Eğer adamımız gelirse, onu yakalayacağız.”

“Kızın anne babası bunu biliyor mu?”

“Evet.”

“İzin vermeleri çok büyük bir yardımseverlik, değil mi?”

“Tam olarak öyle değil, efendim. Ulrike anne babasına bunu Führer ve anavatanı için yaptığını söyledi. Onu durdurmaya çalışmalarının pek vatansever bir hareket olmayacağını da söyledi.

Bu yüzden fazla seçenekleri kalmadı. Zorlayıcı bir kız o.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Çok da iyi bir yüzücü. Öğretmenleri geleceğin Olimpiyat adayı olduğunu düşünüyor.”

“O zaman beladan kurtulmak için yüzmesi gerekirse biraz yağmur yağması için dua edelim.”

Koridorda çalan zil sesini duyunca cama gittim. Camı kaldırıp zili kimin çaldığını görmek için dışarı doğru eğildim. Üç kat yukarıdan bile Vogelmann’ın dikkat çeken kızıl saçlarını tanıyabiliyordum.

“Bir balıkçı kadın gibi camdan dışarı sarkmak çok yaygın görülen bir şey,” dedi Hildegard.

“Bir balık yakalamış olabilirim. Vogelmann geldi. Ve yanında bir arkadaşı var.”

“O zaman gidip onu içeri alsan iyi olur, değil mi?”

Sahanlığa gidip sokak kapısını açan kolu çektim. İki adamın merdivenlerden çıkışını seyrettim. İkisi de bir şey söylemedi.

Vogelmann, Hildegard’ın evine en iyi mezar kazıcısı ifadesiyle girdi. Bu iyi bir şeydi, çünkü kasvetli pis kokulu ağzının en azından bir süre için merhametlice kapalı kalacağı anlamına geliyordu. Yanındaki adam

Vogelmann’dan bir baş kısaydı ve otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Açık renk saçlı, mavi gözlü; dikkatli, hatta akademik bir havası vardı. Vogelmann, Dr. Otto Rahn’ı tanıştırmak için hepimizin oturmasını bekledi. Onun hakkında biraz sonra daha fazla şey açıklayacağını söyleyip yüksek sesle içini çekti, başını iki yana salladı.

“Korkarım kızınız Emmeline’i bulma konusunda şansım yaver gitmedi,” dedi. “Sorabileceğim herkese sordum, bakabileceğim her yere baktım. Sonuç alamadım. Çok düş kırıklığı yaratan bir durum.” Duraklayıp ekledi: “Tabii ki benim düş kırıklığım sizinkinin yanında hiç kalır. Ama en azından ondan bir iz bulabileceğimi düşünmüştüm.

“Kızınızın nerede olabileceğine dair bir ipucu, en ufak bir iz bulabilseydim soruşturmama devam etmeyi önerebilirdim. Ama bana güven verecek bir şey olmadığı için paranızı ve zamanınızı boşa harcamak istemiyorum.”

Ağır bir teslimiyetle başımı salladım. “Bu kadar dürüst olduğunuz için teşekkür ederim, Herr Vogelmann.”

“En azından denediğimizi söyleyebilirsiniz, Herr Steininger,” dedi Vogelmann. “Bütün sorgu yöntemlerini kullandığımı söylerken abartmıyordum.” Boğazını temizlemek için durdu. Özür dileyip mendiliyle ağzını sildi.

“Size bunu önerirken biraz tereddüt ediyorum, Herr ve Frau Steininger ve lütfen patavatsız olduğumu düşünmeyin, ama sıradan şeyler işe yaramadığında sıra dışı olana başvurmanın bir zararı yoktur.”

“Bu yüzden size başvurmuştuk,” dedi Hildegard katı bir şekilde. “Bahsettiğiniz gibi sıradan olanı polisten bekliyoruz.”

Vogelmann beceriksiz bir şekilde güldü. “Kötü bir şekilde açıkladım,” dedi. “Belki olağan ve olağan dışı bağlamında konuşmalıydım.”

Öteki adam, Dr. Otto Rahn, Vogelmann’ın yardımına koştu.

“Herr Vogelmann’ın bu şartlar altında olabildiğince nazik bir şekilde önermeye çalıştığı şey kızınızı bulmak için bir medyumun yardımına başvurmanız.” Aksanı eğitimliydi ve Frankfurt gibi bir yerden gelen birinin hızıyla konuşuyordu.

“Medyum mu?” dedim. “Yani spiritüalizmden mi bahsediyorsunuz?” Omuz silktim. “Biz o tür şeylere inanmıyoruz.” Rahn’ın bize bu fikri satmak için ne söyleyebileceğini duymak istedim.

Sabırla gülümsedi. “Bugünlerde bu, neredeyse hiç inançla ilgili bir mesele sayılmıyor. Spiritüalizm artık bir bilim. Savaştan beri önemli gelişmeler oldu, özellikle son on yılda.”

“Ama bu yasa dışı değil mi?” diye sordum zayıf bir şekilde. “Kont Helldorf'un 1934 civarında Berlin’de profesyonel falcılığı yasakladığını okumuştum bir yerlerde.”

Rahn rahattı ve sözcük seçimimden rahatsız değildi.

“Bu konuda bilgilisiniz, Herr Steininger. Ve haklısınız, Polis Başkanı falcılığı gerçekten yasakladı. Ama o zamandan beri durum tatmin edici şekilde çözümlendi ve psişik bilimleri uygulayan, ırksal açıdan sağlam kişiler Alman İşçi Cephesi’nin Bağımsız Profesyoneller kısmına dahil edildi. Bu psişik bilimin adını karışık ırklar: Yahudiler ve Çingeneler kötüye çıkarıyor. Bugünlerde Führer’in bile profesyonel bir astroloğu var. Görüyorsunuz, Nostradamus’tan beri işler çok değişti.”

Vogelmann başını sallayıp sessizce güldü.

Demek bu yüzden Reinhard Lange, Vogelmann’ın reklâm kampanyasına destek veriyor, diye düşündüm. İstikrarsız işi biraz desteklemek istiyordu. Güzel bir operasyona da benziyordu. Dedektif kayıp kızınızı bulamayınca Otto Rahn’ın sayesinde daha büyük bir güçle tanıştırılıyordunuz. Bu hizmet zaten aşikâr olan şeyi, yani sevdiğiniz kişinin meleklerle birlikte olduğunu öğrenme ayrıcalığı için birkaç katı daha fazla para ödemenizle sonuçlanıyordu.

Evet, gerçekten güzel bir tiyatro, diye düşündüm. Bu insanların hakkından gelmek çok hoşuma gidecekti. Bazen işiyle kötü bir şey yapan birini bağışlayabilirdiniz, ama başkalarının kederinden ve acısından yararlanan birilerini değil. Bu birisinin koltuk değneklerini çalmak gibi bir şeydi.

“Peter,” dedi Hildegard. “Kaybedecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Sanırım öyle.”

“Böyle düşünmenize memnun oldum,” dedi Vogelmann. “İnsan bu tür şeyleri önermede tereddüt ediyor, ama bu durumda gerçekten bir alternatif yok.”

“Ne kadara mal olacak?”

“Emmeline’in hayatından bahsediyoruz,” diye çıkıştı Hildegard. “Paradan nasıl bahsedebilirsin?”

“Parası çok makul,” dedi Rahn. “Tamamen memnun kalacağınıza eminim. Ama bu konuda daha sonra konuşalım. Önemli olan size yardım edecek biriyle tanışmanız.

“Muazzam psişik güçleri olan, çok büyük, çok yetenekli bir adam var. O size yardım edebilir. Bu adam Alman bilgeliğine sahip bir soyun son üyesi, zamanımızda eşsiz olan, atalarından gelen bir medyumluk hafızasına sahip.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Hildegard.

“Öyledir,” dedi Vogelmann.

“O halde sizi onunla tanıştırayım,” dedi Rahn. “Bu Perşembe boş olduğunu biliyorum. O gün akşam müsait olur musunuz?”

“Evet. Oluruz.”

Rahn bir not defteri çıkarıp yazmaya başladı. Bitirince sayfayı yırtıp bana uzattı.

“İşte adresi. Sekiz diyelim mi? O zamana kadar benden başka bir haber almazsanız?” Başımı salladım. “Harika.”

Rahn eğilip çantasında bir şey ararken Vogelmann gitmek için ayağa kalktı. Rahn, Hildegard’a bir dergi uzattı.

“Belki bu da sizin ilginizi çekebilir.”

Onları yolcu ettim. Geri döndüğümde Hildegard büyük bir ilgiyle dergiyi okuyordu. Derginin Reinhard Lange’nin Urania’sı olduğunu anlamak için kapağına bakmam gerekmiyordu. Otto Rahn’ın bir dâhi olduğunu düşündüğünü öğrenmek için Hildegard’la konuşmam da gerekmiyordu.

20

Perşembe, 3 Kasım

İkamet Tescil Ofisi, eskiden Frankfurt yakınlarında Michelstadt'ta, şimdi Tiergartenstrasse 8a, Berlin West 35'te yaşayan bir Otto Rahn buldu.

Öte yandan VC1 Sabıka Sicil Kaydı Birimi ondan bir iz bulamadı.

Aranan Kişiler Listesi oluşturan VC2 departmanı da öyle. Ben oradan ayrılmak üzereyken departman müdürü Baum adındaki bir SS-Sturmbannführer beni ofisine çağırdı.

"Kommissar, o memura Otto Rahn adında biri hakkında bir şey sorduğunuzu mu duydum?"

Otto Rahn hakkında mümkün olan her şeyi bulmak istediğimi söyledim.

"Hangi departmanda çalışıyorsunuz?"

"Cinayet Masası. Kendisi bize bir soruşturmada yardım edebilir."

"Yani onun bir suç işlediğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Sturmbannführer'in Otto Rahn hakkında bir şey bildiğini hissedip izlerimi biraz gizlemeye karar verdim.

"Tanrım, hayır," dedim. "Dediğim gibi, sadece bizi önemli bir tanıkla görüştürebileceğini düşündüm. Neden? O isimde birini mi tanıyorsunuz?"

"Evet, aslında tanıyorum," dedi. "Aslında arkadaşım sayılır. SS'te bir Otto Rahn var."

Eski Hotel Prinz Albrecht Strasse, kemerli pencereleri ve sahte Korint sütunları; birinci katta, üzerinde heybetli bir saat kulesinin yükseldiği iki uzun, diktatör büyüklüğündeki balkonlarıyla dikkati çekmeyen, dört katlı bir binaydı. Yetmiş odası Bristol ya da Adlon gibi büyük otellerle hiçbir zaman aynı ligde olmadığı anlamına geliyordu. Belki de bu yüzden oraya SS tarafından el konmuştu. Şu anda SS-Haus denen ve sekiz numaradaki Gestapo karargâhına bitişik olan bina aynı zamanda Reichsführer-SS olarak Heinrich Himmler'in de karargâhıydı.

İkinci kattaki Personel Kayıtları Departmanında kimliğimi gösterip görevimi açıkladım.

"SD tarafından, SS'deki birisinin General Heydrich'in özel kadrosuna terfi durumunun değerlendirilmesi için güvenlik kaydını almam emredildi."

Heydrich'in adını duyan vazife başındaki SS onbaşı gerildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi hevesle.

"Bir adamın dosyasını görmek istiyorum. Adı Otto Rahn."

Onbaşı bana beklememi söyledi. Bitişikteki odaya geçip dosya dolabını araştırmaya başladı.

"İşte burada," dedi, birkaç dakika sonra dosyayla birlikte geri gelerek. "Korkarım dosyayı burada incelemenizi istemek zorundayım. Dosya bu ofisten yalnızca Reichsführer'in kendisinin yazılı onayıyla çıkabilir."

"Doğal olarak bunu biliyorum," dedim soğuk bir sesle. "Ama sadece kısaca bakmam yeterli olacak. Bu sadece resmi bir güvenlik kontrolü." Geri çekilip ofisin uzak tarafındaki kürsüde dikildim, içindekileri incelemek için dosyayı açtım. Bilgiler gerçekten ilginçti.

SS-Unterscharführer Otto Rahn; 18 Şubat 1904'te Odenwald, Michelstadt'ta dünyaya gelmiş; Heidelberg Üniversitesi'nde filoloji okumuş, 1928'de mezun olmuş; 1936'da SS'e katılmış; Nisan 1936'da SS-Unterscharführer'liğe terfi etmiş; Eylül 1937'de SS-Ölümleri Ana Birimi "Oberbayem" Dachau Toplama Kampı'nda görevlendirilmiş; Aralık 1938'de Irk ve Yeniden Yerleşme Ofisi'ne

verilmiş; SS sözcüsü ve *Kutsal Kâse Peşinde (1933)* ve *Lucifer'in Hizmetkârları* (1938) kitaplarının yazarı.

Bunları birkaç sayfalık tıbbi notlar ve karakter değerlendirmeleri takip ediyordu. Bunların arasında SS-Gruppenführer Theodor Elicke'nin Rahn'ı "Bazı tuhaflıkları olsa da çalışkan" olarak tarif eden değerlendirmesi de bulunuyordu. Benim görüşüme göre bu cinayetten saç uzunluğuna kadar her şeyi kapsayabilirdi.

Rahn'ın dosyasını onbaşıya götürüp binadan çıktım. Otto Rahn.

Onun hakkında bir şeyler öğrendikçe sadece incelikle planlanmış bir dolandırıcılıktan fazlasını yaptığına inanmaya başlıyordum. Bu, paranın dışında başka bir şeyle ilgilenen bir adamdı. "Fanatik" sözcüğünün uygun düştüğü bir adam. Steglitz'e geri dönerken Rahn'ın Tiergartenstrasse'deki evinden geçtim. Ön kapısından Kırmızılı Kadın ve Kıyamet'in Canavarları çıksa bile şaşırmayacaktım.

Biz arabayla Grünewald'in kıyısındaki Kurfürstendamm'ın güneyinde bulunan Caspar-Theyss Strasse'ye varana kadar hava kararmıştı. Burası çoğunda doktor ve dişçilerin oturduğu, heybetli görünmelerine çok az kalmış olan villalardan oluşan sessiz bir caddeydi. Paulsbornerstrasse'nin köşesinde bulunan otuz üç numaranın yanında küçük bir hastane, karşısında da hastaneyi ziyarete gelenlerin çiçek alabileceği bir çiçekçi vardı.

Rahn'ın bizi davet ettiği evin tuhaf görünümünde Zencefilli Kurabiye Adam dokunuşu var gibiydi. Tuğladan yapılma bodrum ve zemin katlar kahverengi boyanmıştı, birinci ve ikinci katlar ise krem rengiydi. Evin doğu yakasında çok köşeli bir kule; ortasında ahşap bir sundurması olan bir balkon, batı tarafında ise yuvarlak pencerelerin üstünde asılı duran, yosun kaplı üçgen, ahşap çatı duvarı vardı.

"Umarım yanında sarımsak getirmişsindir," dedim Hildegard'a arabayı park ederken. Evin görünümüne fazla aldırmadığını görebiliyordum.

Hâlâ her şeyin dürüst olduğuna inandığı için inatçı bir sessizlikle oturuyordu.

Üzerinde Zodyak sembollerinin bulunduğu dökme demir kapıya doğru yürüdük. Bahçedeki çok sayıda ladin ağacından birinin altında durmuş sigara içen iki SS adamının ne yaptığını merak ettim. Bu düşünce aklımda yalnızca birkaç saniye kalırken aklıma daha zorlayıcı yeni bir soru gelmişti: onlar ve yola park etmiş olan birkaç Parti arabası orada ne arıyordu?

Kapıyı Otto Rahn açtı, bizi anlayışlı bir sıcaklıkla karşılayıp vestiyere götürdü, paltolarımızı aldı.

“İçeri girmeden önce söyleyeyim,” dedi. “İçeride bu seans için gelen başka insanlar da var. Herr Weisthor’un kâhin olarak hüneri onu Almanya’nın en önemli bilgesi haline getirdi. Sanırım önde gelen çok sayıda Parti üyesinin Herr Weisthor’un çalışmasına olumlu baktığını daha önce söylemiştim -aslında burası onun evi- ayrıca Herr Vogelmann ve benim dışımda diğer konuklardan birini de tanıyor olmalısınız.”

Hildegard'ın ağzı açık kaldı. “Führer değil, herhalde?”

Rahn gülümsedi. “Hayır, hayır o değil. Ama ona çok yakın birisi. Bu akşamki temas sırasında sıcak bir atmosfer oluşturabilmek için ona da herkes gibi davranılmasını rica etti. Bu yüzden şaşırmamanız için söyleyeyim, Reichsführer-SS Heinrich Himmler’den bahsediyorum. Dışarıdaki güvenlik görevlilerini görüp neler olduğunu merak etmişsinizdir. Reichsführer çalışmalarımızın büyük bir hamisidir ve pek çok seansa katılmıştır.”

Vestiyerden çıkıp düğmeli, yeşil deri minderlerle ses geçirmez hale getirilmiş bir kapıdan geçip büyük ve basit bir şekilde döşenmiş L-biçiminde bir odaya girdik. Kalın, yeşil halının karşı tarafında yuvarlak bir masa, onun aksi yönünde on kişinin başında dikildiği bir kanepe ve birkaç koltuk vardı. Açık meşe lambrilerin arasında kalan duvar boşlukları beyaza boyanmış ve yeşil perdelerin hepsi çekilmişti. Bu odada öyle bir klasik Alman havası vardı ki İsviçre Ordu çakısının sıcak ve dostça olduğunu söylemekle aynı şeydi.

Rahn bize içki getirip Hildegard ve beni salona tanıştırdı. İlk önce Vogelmann’ın kızıl kafasını görüp ona başımla selam verdim, sonra Himmler’i aramaya başladım. Kimse üniforma giymediği için onu koyu, çift sıra düğmeli

takımı içinde seçmek zordu. Beklediğimden daha uzun boylu ve gençti - en fazla otuz yedi, otuz sekiz olmalıydı. Konuşurken ılımlı bir adam gibi görünüyordu. Kocaman altın Rolex'i dışında genel izlenimim Alman gizli polisinin başından çok bir okul müdürüne benzediği şeklindeydi. Ve İsviçre saatlerini güçlü adamlar için bu kadar çekici hale getiren de neydi? Ama bu güçlü adam için bir saat, Hildegard Steininger kadar çekici değildi. İkisi kısa süre içinde derin bir sohbete gömüldüler.

"Herr Weisthor kısa süre içinde gelecek," dedi Rahn. "Ruhsal dünyaya yaklaşmadan önce birkaç dakika sessizce meditasyon yapması gerekiyor. Size Reinhard Lange'yi tanıştırayım. Kendisi eşinize bıraktığım derginin sahibidir."

"Aa evet, *Urania*"

İşte karşımdaydı. Kısa boylu ve tombul adamın, ona vurmanız ya da öpmeniz için size meydan okuyormuş gibi hırçın bir şekilde sarkık duran alt dudağı ve çenelerinden birinde bir gamzesi vardı. Sarı saçları geriye doğru seyrelmişti, ama kulaklarında bebeksi bir hava vardı. Neredeyse hiç kaşı yoktu, gözleri yarı kapalı, hatta çekik gibiydi. Bu iki özellik onu zayıf ve kararsız, bir anlamda İmparator Neron gibi gösteriyordu. Muhtemelen bu ikisi de değildi, ama etrafını kuşatan güçlü parfüm kokusu, kendinden memnun havası ve hafif teatral konuşma tarzı, onun hakkındaki ilk izlenimimi düzeltmeye yaramadı. İşim sayesinde insanların karakterlerini hızlı ve oldukça doğru bir şekilde tahmin edebiliyordum. Lange'yle yaptığım beş dakikalık sohbet onun hakkında yanılmadığımı bana gösterdi. Bu adam beş para etmez küçük bir homoydu.

İzin isteyip vestiyerin ilerisinde gördüğüm tuvalete gittim. Weisthor'un evine seanstan sonra geri dönmeye ve içinde bulunduğumuzdan daha ilginç odalar olup olmadığını görmeye çoktan karar vermiştim. Bahçede köpek yok gibiydi, bu yüzden sadece içeri giriş için hazırlık yapmam gerekiyordu. Kapıyı arkamdan kilitleyip pencerenin kilidini açmaya gittim. Sıkışmış sürgüyü açmayı başarmıştım ki kapı çalındı. Rahn'dı.

"Herr Steininger? İçeride misiniz?"

"Fazla sürmez."

“Bir iki dakika içinde başlıyoruz.”

“Hemen geliyorum,” dedim, pencereyi birkaç santim açık bırakarak. Sifonu çekip konukların yanına geri döndüm.

Odaya bir adam daha girmişti. Onun Weisthor olduğunu fark ettim. Altmış beş yaşındaki adam açık kahverengi renkli üç parçalı takım elbise giymişti. Elindeki gösterişli asanın fildişi sapında bazıları yüzüğündekilere de uyan garip oymalar bulunuyordu. Minik bıyığı, hamsteri andıran yanakları, öfkeli ağzı ve geri çekilen çenesiyle fiziksel olarak Himmler’in yaşlı haline benziyordu; ama daha sağlam görünüyordu ve Reichsführer insana miyop bir sıçanı hatırlatırken Weisthor’un yüz hatları daha çok kunduza benziyor, ön dişlerinin arasındaki boşluk bu izlenimi güçlendiriyordu.

“Herr Steininger olmalısınız,” dedi elimi sıkarak. “Size kendimi tanıtayım. Ben Karl Maria Weisthor. Sevgili karınızla tanışma zevkine eriştiğimi memnuniyetle söyleyebilirim.” Çok resmi ve Viyana aksanıyla konuşuyordu. “En azından bu konuda çok şanslı bir adamsınız. Umarım akşam bitmeden ikinize de iyi hizmet etmiş olabilirim. Otto bana kayıp kızınız Emmeline’i ve polisle iyi arkadaşımız Rolf Vogelmann’ın onu nasıl bulamadığını anlattı. Karınıza söylediğim gibi eski Alman atalarımızın ruhlarının bizi terk etmeyeceğinden ve daha önce başka şeyler söyledikleri gibi kızınıza ne olduğunu da söyleyeceklerinden eminim.”

Dönüp masayı işaret etti. “Oturalım mı?” dedi. “Herr Steininger, siz ve karınız iki yanıma oturun. Herkes el ele tutuşsun, Herr Steininger. Bu bizim bilinçli gücümüzü artıracak. Ne duyarsanız duyun ya da görürseniz görün elleri bırakmamaya çalışın, çünkü bu aramızdaki bağı koparabilir. İkiniz de anladınız mı?”

Başımızı sallayıp oturduk. Diğerleri de oturunca Himmler’in büyük bir dikkatle seyrettiği Hildegard’ın yanına oturmanın bir yolunu bulduğunu gördüm. O anda aklıma bu durumu farklı olarak anlatmak aklıma geldi. Akşamı Heinrich Himmler’le el ele geçirdiğimi söylersem Heydrich ve Nebe’nin ne kadar eğleneceğini düşündüm. Bunu düşününce neredeyse gülüyordum. Yarı

gülümsememi gizleyip başımı diğer tarafa çevirince kendimi uzun boylu, görgülü, smokin giymiş Siegfried tipli, ancak ejderha kanında banyo yaparak kazanılacak sıcak, duyarlı bir tavrı olan bir adama bakarken buldum.

“Adım Kindermann,” dedi haşin bir sesle. “Dr. Lanz Kindermann emrinize amadedir, Herr Steininger.” Pis bir bulaşıkmış gibi elime baktı.

“Şu ünlü terapist mi?”

Gülümsedi. “Ünlü diyebilir misiniz, bilmiyorum,” dedi, ama yine de tatmin olmuş gibiydi. “Yine de iltifat için teşekkür ederim.”

“Avusturyalı mısınız?”

“Evet. Neden sordunuz?”

“Ellerini tuttuğum adamlara dair bir şeyler bilmek isterim,” dedim elini sıkıca tutarak.

“Az sonra dostumuz Otto’dan ışıkları kapamasını isteyeceğim,” dedi Weisthor. Ama önce hepinizin gözlerinizi kapayıp derin bir nefes almanızı istiyorum. Bunun amacı rahatlamaktır. Ancak rahatlarsak ruhlar bizimle temas kurma ve bize gördüklerini anlatma konusunda kendilerini rahat hissederler.

“Çiçek veya bulut şekilleri gibi size huzur veren bir şeyler düşünmeniz yardımcı olabilir.” Durdu, duyulabilen tek ses odadakilerin derin nefesleri ve şöminenin üstündeki saatin tik taklarıydı. Vogelmann’ın boğazını temizlediğini duydum. Bunun üzerine Weisthor yine konuşmak zorunda kaldı.

“Yanınızdaki insanın içine karışmaya çalışın, böylece halkanın gücünü hissedelim. Otto ışıkları kapatınca transa geçip bedenimin bir ruhun kontrolüne girmesine izin vereceğim. Ruh, konuşmamı, bütün bedensel işlevlerimi kontrol edecek, bu yüzden savunmasız bir halde olacağım. Ani bir ses çıkarmayın, bir müdahalede bulunmayın. Ruhla konuşmanız gerekirse yumuşak bir sesle konuşun ya da Otto’nun sizin yerinize konuşmasına izin verin.” Tekrar durdu. “Otto? Işıklar, lütfen.”

Rahn’ın derin bir uykudan uyanıyormuş gibi kalkıp halının üzerinde sessizce yürüdüğünü duydum.

“Şu andan itibaren Weisthor sadece ruhun kontrolündeyken konuşacak,” dedi.

“Transtayken onunla konuşan ise benim sesim olacak.” Işığı kapattı. Birkaç saniye sonra onun halkaya katıldığını duydum.

Karanlıkta büyük bir dikkatle Weisthor’un oturduğu yere baktım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ışıktan yoksun bırakıldığında retinanın arkasında hareket eden garip şekiller dışında bir şey göremedim. Weisthor çiçekler ve bulutlarla ilgili ne derse desin, ben omzumda bir Mavzer ve şarjöründe 9 mm’lik mermi olduğunu düşünerek rahatladım.

Fark ettiğim ilk değişiklik Weisthor’un gittikçe yavaşlayıp derinleşen nefesleri oldu. Bir süre sonra neredeyse fark edilemez hale geldi. Büyük ölçüde zayıflamış olan tutuşu olmasa onun ortadan kaybolduğunu söyleyebilirdim.

Sonunda konuştu, ama tüylerimin diken diken olmasına neden olan bir sesle.

“Uzun, uzun zaman öncesinden bilge bir kral var burada,” dedi, elimi birden sıkarak. “Kuzey gökyüzünde üç güneşin parladığı dönemden bir kral.” Uzun, kasvetli bir şekilde iç çekti. “Savaşta Şarlman ve onun Hıristiyan ordusunun ellerinden korkunç bir yenilgi aldı.”

“Sakson musunuz?” diye sordu Rahn sessizce. “Evet, Sakson. Frenkler onlara putperest diyor ve bunun için onları öldürüyor. Kan ve acı dolu korkunç ölümler.” Tereddüt ediyor gibiydi. “Bunu söylemek zor. Kanın karşılığının verilmesi gerektiğini söylüyor. Alman putperestliğinin yeniden güçlendiğini ve eski tanrılar adına Frenklerden ve dinlerinden intikam almak gerektiğini söylüyor.” Sonra birisi ona vurmuş gibi sızlanıp tekrar sessiz kaldı.

“Telaşlanmayın,” diye mırıldandı Rahn. “Ruhlar bazen çok şiddetli bir şekilde gidebilirler.” Birkaç dakika sonra Weisthor tekrar konuştu. “Kimsin sen?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Bir kız mı? Bize adını söyler misin, çocuğum? Hayır mı? Hadi ama-”

“Korkma,” dedi Rahn. “Lütfen bize gel.”

“Adı Emmeline,” dedi Weisthor.

Hildegard’ın hayretle yutkunduğunu duydum. “Adın Emmeline Steininger mi?” diye sordu Rahn. “Eğer öyleyse annen ve baban seninle konuşmak istiyor çocuğum.”

“Çocuk olmadığını söylüyor,” diye fısıldadı Weisthor. “Ve bu iki insandan birisi onun gerçek ebeveyni değilmiş.”

Kasıldım. Bu gerçek olabilir miydi? Weisthor'un gerçekten medyum güçleri var mıydı?

“Ben onun üvey annesiyim,” dedi Hildegard ürkek bir sesle. Hildegard’ın Weisthor’un aslında ikimizin de Emmeline’in gerçek anne babası olmadığımızı söylemesi gerektiğini fark edip etmediğini merak ettim.

“Dans dersini özlediğini söylüyor. Ama özellikle ikinizi özlüyormuş.”

“Biz de seni özlüyoruz, tatlım.”

“Neredesin Emmeline?” diye sordum. Uzun bir sessizlik oldu ben de sorumu tekrarladım.

“Onu öldürmüşler,” dedi Weisthor tereddütle. “Ve bir yere saklamışlar.”

“Emmeline bize yardım etmeye çalışmalısın,” dedi Rahn. “Seni nereye sakladıklarını bize söyleyebilir misin?”

“Evet, söyleyeceğim. Pencerenin dışında bir tepe olduğunu söylüyor. Tepenin dibinde güzel bir şelale var. O ne? Bir haç ya da daha başka, yüksek bir şey, tepedeki bir kule gibi.”

“Kreuzberg?” dedim.

“Kreuzberg mi?” diye sordu Rahn.

“Adını bilmiyor,” diye fısıldadı Weisthor. “Nerede? Ah, ne kadar korkunç. Bir kutuda olduğunu söylüyor. Üzgünüm Emmeline, ama seni düzgün duyamadım. Kutuda değil mi? Fıçıda mı? Evet, bir fıçıda. Eski, çürümüş fıçılarla dolu eski bir mahzendeki pis kokulu, çürümüş bir fıçının içinde.”

“Birahane gibi,” dedi Kindermann.

“Schultheiss Birahanesi’nden bahsediyor olabilir mi?” dedi Rahn.

“Olabileceğini söylüyor, ama çok fazla insanın gittiği bir yer gibi değilmiş. Fıçıların bazıları eski ve delikmiş. Bir tanesinden dışarıyı görebiliyormuş. Hayır, canım, bira koymak için iyi bir yer değil, sana katılıyorum.”

Hildegard duyamadığım bir şey fısıldadı. “Cesaret, sevgili hanımefendi,” dedi Rahn. “Cesaret.” Sonra daha yüksek sesle, “Seni kim öldürdü, Emmeline?” diye

sordu. “Ve bize nedenini söyleyebilir misin?”

Weisthor derin bir şekilde inledi. “İsimlerini bilmiyor, ama Gizemli Kan için olduğunu düşünüyor. Bunu nasıl öğrendin, Emmeline? Bu öldüğün zaman öğrendiğin binlerce şeyden birisi, anlıyorum. Emmeline’i hayvanları öldürdükleri gibi öldürmüşler ve kanını ekmek ve şarapla karıştırmışlar. Bunun dini bir ayin olduğunu düşünüyor, ama daha önce hiç görmemiş.”

“Emmeline,” dedi Himmler’e ait olduğunu düşündüğüm bir ses. “Seni Yahudiler mi öldürdü? Kanını Yahudiler mi kullandı?”

Yine uzun bir sessizlik oldu.

“Bilmiyor,” dedi Weisthor. “Kim ya da ne olduklarını söylememişler. Resimlerde gördüğü Yahudilere benzemiyorlarmış. O ne, canım? Öyle olabileceğini, ama kendisine ne yaparlarsa yapsınlar insanların başını derde sokmak istemediğini söylüyor. Eğer bunu yapanlar Yahudilerse sadece kötü Yahudiler olduklarını, bütün Yahudilerin böyle bir şeyi onaylamayacağını söylüyor. Bu konuda daha fazla şey söylemek istemiyor.

Sadece birisinin gidip onu o kirli fıçıdan çıkarmasını istiyor. Evet, eminim birisi bunu organize edecektir, Emmeline. Endişelenme.”

“Bu işin bu gece halledilmesini sağlayacağımı söyle,” dedi Himmler. “Çocuk sözüme güvenebilir.”

“Ne dedin? Tamam. Emmeline ona yardım etmeye çalıştığınız için teşekkür ediyor. Anne ve babasına onları çok sevdiğini, ama onun için artık endişelenmemeleri gerektiğini söylüyor. Hiçbir şey onu geri getiremez. İkiniz hayatlarınıza devam etmeli ve olanları geride bırakmalısınız. Mutlu olmaya çalışın. Emmeline artık gitmeli.”

“Hoşça kal, Emmeline,” diye hıçkırdı Hildegard.

“Hoşça kal,” dedim.

Kulaklarıma hücum eden kan haricinde yine bir sessizlik oldu. Karanlığa memnundum, çünkü öfkemi yansıtan yüzümü gizliyordu. Bu fırsatı değerlendirip yavaş yavaş nefes alıp vererek üzgün ve teslim olmuş bir ifadeye bürünmeyi başardım. Weisthor’un performansıyla ışıkların açılması arasında

geçen iki ya da üç dakika olmasaydı, hepsini oturdukları yerde vururdum - Weisthor, Rahn, Vogelmann, Lange - kahretsin, sırf tatmin olmak için hepsini vururdum. Namluyu ağızlarına sokup kafalarını birbirinin suratına doğru patlatırdım. Himmler için ekstra bir burun deliği. Kindermann için üçüncü bir göz.

Işıklar tekrar yandığında hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordum, ama bu kolayca yas olarak algılanabilirdi. Hildegard'ın yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Himmler bu fırsatı kullanıp kolunu onun omzuna attı, bana bakıp başını üzgün bir şekilde salladı.

En son Weisthor ayağa kalktı. Bir an için düşecekmiş gibi sallandı, Rahn onu dirseğinden tuttu. Weisthor gülümsedi, arkadaşının eline zarif bir şekilde hafifçe vurdu.

"Yüzünüzden kızınızın geldiğini anlıyorum, zarif bayan."

Hildegard başını salladı. "Size teşekkür etmek istiyorum, Herr Weisthor. Bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Gürültülü bir şekilde burnunu çekip mendilini buldu.

"Karl, bu gece harikaydın," dedi Himmler. "Olağanüstüydü." Ben dahil masanın geri kalanından onaylayan mırıltılar yükseldi. Himmler hâlâ hayretle başını sallıyordu. "Çok, çok olağan dışı," diye tekrarladı. "Hepiniz emin olabilirsiniz ki yetkililerle görüşeceğim ve bir polis ekibinin talihsiz çocuğun cesedini bulması için hemen Schultheiss Birahanesi'ne gitmesini sağlayacağım." Himmler şimdi bana bakıyordu. Söylediklerine karşılık olarak hissiz bir şekilde başımı salladım.

"Ama onu orada bulacaklarına hiç kuşkum yok. Duyduğumuz şeylerin Karl'la konuşan kızınızın söyledikleri olduğuna tamamen inanıyorum. Bu yüzden artık biraz huzur bulabilirsiniz. Bence yapabileceğiniz en iyi şey eve gidip polisten haber beklemek olacaktır."

"Evet, elbette," dedim. Masanın etrafından dolaşıp Hildegard'ın elini tuttum, onu Reichsführer'in kollarından alıp götürdüm. Sonra insanlarla tokalaşıp başsağlığı dileklerini kabul ettik. Rahn kapıya kadar bize eşlik etti.

"Ne diyebiliriz ki?" dedi ağırbaşlılıkla. "Doğal olarak Emmeline'in öldüğüne

çok üzüldüm, ama Reichsführer'in de söylediği gibi artık kesin olarak bilmeniz sizin için bir rahatlama sağlayacaktır."

"Evet," diye burnunu çekti Hildegard. "Bilmek en iyisi galiba."

Rahn kolumu tutarken gözlerini kıstı ve hafiften acılı göründü.

"Ayrıca aşikâr nedenlerle polis gelip gerçekten kızınızı bulduğunu söylerse bu akşam olanları onlarla paylaşmamanız en iyisi olacaktır. Korkarım onlar bulmadan kızınızın bulunduğunu bildiğinizi öğrenirlerse işleri sizin için zorlaştırabilirler. Eminim siz de takdir edersiniz ki polis bu tür konuları anlamaya gelince pek aydın değil. Bu yüzden size pek çok zor soru sorabilirler." Omuz silkti. "Yani hepimizin diğer taraftan bize gelenlerle ilgili soruları var. Bu gerçekten herkes için gizemli bir durum ve bu aşamada verecek çok az cevabımız var."

"Evet, polisin nasıl şaşıracağını tahmin edebiliyorum," dedim. "Bu akşam vuku bulan şeyleri anlatmayacağım konusunda bana güvenebilirsiniz. Karıma da tabii."

"Herr Steininger, anlayacağınızı biliyordum." Ön kapıyı açtı. "Lütfen bir noktada kızınızla tekrar görüşmek isterseniz bizimle temas kurmaya çekinmeyin. Ama ben olsam konuyu şimdilik bırakırdım. Ruhları düzenli bir şekilde çağırmak iyi olmuyor."

Vedalaşıp arabaya yürüdük.

"Götür beni buradan, Bernie," diye tısladı Hildegard ben kapısını açarken. Motoru çalıştırana kadar yeniden ağlamaya başlamıştı. Ama bu kez şok ve dehşetle ağlıyordu.

"İnsanların bu kadar - bu kadar *kötü* olabileceklerine inanamıyorum," diye hıçkırdı.

"Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim. "Gerçekten. Bundan kaçınman için her şeyi verirdim, ama tek yolu buydu."

Yolun sonuna kadar gidip Bismarkplatz'a çıktım. Burası ortada çimenlik bir alanın bulunduğu, banliyö caddelerinin kesiştiği sessiz bir kavşaktı. Frau

Lange’nin Herberstrasse’deki evine ne kadar yaklaştığımızı o zaman fark ettim. Korsch’un arabasını görünce arkasına park ettim.

“Bernie? Sence polis Emmeline’i orada bulacak mı?”

“Evet, bence bulacaklar.”

“Peki, ama her şey bir numarayken kızımın nerede olduğunu nasıl bilebilir? Onunla ilgili o şeyleri nereden biliyor? Dans sevgisini filan?”

“Çünkü Emmeline’i oraya ya o ya da içlerinden bir başkası koydu. Muhtemelen Emmeline'le konuşup ona birkaç soru sorduktan sonra öldürdüler. Sırf gerçek görünsün diye.”

Burnunu silip başını kaldırdı. “Neden durduk?”

“Çünkü etrafa bakmak için geri döneceğim. Çirkin oyunlarının ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Önümüzdeki park etmiş arabayı adamlarımdan biri kullanıyor. Adı Korsch, seni eve o götürecek.”

Başını salladı. “Lütfen dikkatli ol, Bernie,” dedi nefes nefese. Başı göğsüne düştü.

“İyi misin, Hildegard?”

Kapının koluna uzandı. “Galiba kusacağım.” Kaldırıma doğru yanlamasına devrilip düşüşünü yavaşlatan elinin üstüne ve kanalizasyona doğru kustu. Arabadan fırlayıp ona yardım etmek için yanına koştum, ama Korsch benden önce yanına varmıştı. Hildegard tekrar nefes alana kadar omuzlarını destekledi.

“Tanrım,” dedi. “Neler oldu orada?”

Yanına çömelip Hildegard’ın yüzündeki teri silip ağzını temizledim. Mendili elimden alıp Korsch’un oturmasına yardım etmesine izin verdi.

“Uzun hikâye,” dedim. “Korkarım bir süre beklemen gerekecek. Onu eve götürüp Alex’te beni beklemeni istiyorum. Becker’ı da çağır. Bu gece yoğun olacağımızı hissediyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Hildegard. “Şimdi iyiyim.” Cesur bir şekilde gülümsedi. Korsch ve ben onu belinden tutup Korsch'un arabasına doğru yürüttük.

“Dikkatli olun, efendim,” dedi Korsch, direksiyona geçip motoru çalıştırırken. Ona endişelenmemesini söyledim.

Onlar gittikten sonra arabada yarım saat kadar bekleyip tekrar Caspar-Theyss Strasse'ye yürüdüm. Hızlanan rüzgâr karanlık caddede sıralanan ağaçların arasında bazen öyle bir şiddetle esiyordu ki hayalperest bir ruh hali içinde olsam, bunun Weisthor'un evinde gerçekleşenlerle bir ilgisi olduğunu düşünürdüm. Ruhları rahatsız etmeyle falan. Sanki bulutlu gökyüzünde inleyen rüzgârın yatıştırmak için hiçbir şey yapmadığı bir tehlike hissiyle ele geçirilmiş gibiydim ve zencefilli kurabiye evini görünce bu hissim daha da keskin hale geldi.

Yola park etmiş olan subay arabaları gitmişti, ama yine de bahçeye dikkatle yaklaştım. İki SS adamı herhangi bir nedenle geride kalmış olabilirdi. Evin korunmadığına ikna olunca parmak uçlarımda evin yan tarafına dolaşıp camını açık bıraktığım tuvaleti buldum. Parmak uçlarımda yürümem iyi olmuştu, çünkü ışık açıktı ve içeriden klozette zorlandığı belli olan birinin sesi geliyordu. Kendimi duvarın gölgelerine iyice bastırarak adamın işini bitirmesini bekledim, sonunda on ya da on beş dakika gibi gelen bir sürenin ardından sifonun sesini duydum ve ışığın söndüğünü gördüm.

Cama gitmenin güvenli olduğuna karar verene kadar birkaç dakika geçti. Ama tuvalete girer girmez başka bir yerde olmayı ya da bir gaz maskesi takmış olmayı diledim, çünkü burun deliklerimi karşılayan dışkı kokusu bir klinik dolusu proktoloğun bile midesini kaldırabilirdi. Sanırım polisler polisliğin bazen pis bir iş olduğunu söylerken bunu kastediyordu. Bana göre birisinin gerçekten Gotik boyutlarda bir bağırsak hamlesi gerçekleştirdiği bir tuvalette sessizce dikilmek zorunda kalmaktan daha pis bir şey olamazdı.

Tuvaletten etrafın güvenli olduğundan emin olmadan çıkmamın nedeni korkunç kokuydu. Bu yüzden vestiyerin açık kapısının önünden yorgun argın geçip koridorun karşısındaki odaya giren Weisthor az kalsın beni görüyordu.

"Hava çok rüzgârlı," dedi bir ses. Otto Rahn'ın sesini tanıdım.

"Evet," diye güldü Weisthor. "Atmosfere de katkısı oldu, değil mi? Himmler havadaki bu değişimden özellikle memnun olacaktır. Her türlü doğaüstü Wagneryen kavramı buna bağlayacaktır."

“Çok iyiydin, Karl,” dedi Rahn. “Reichsführer bile yorumda bulundu.”

“Ama yorgun görünüyorsun,” dedi üçüncü bir ses. Bunun Kindermann'ın sesi olduğunu düşündüm. “Sana bakmama izin vermelisin.”

Biraz yaklaşıp vestiyerin kapısıyla pervaz arasındaki boşluktan baktım. Weisthor ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asıyordu. Ağır bir şekilde sandalyeye çöküp Kindermann'ın nabzına bakmasına izin verdi. Huzursuz ve solgun görünüyordu, sanki gerçekten ruhlar dünyasıyla temas kurmuş gibiydi. Düşüncelerimi duymuş gibi konuştu.

“Numara yapmak neredeyse gerçeği kadar yorucu,” dedi.

“Belki sana bir iğne yapmalıyım,” dedi Kindermann. “Biraz morfin uyumana yardımcı olabilir.” Cevap beklemeden alet çantasından küçük bir şişe ve şırınga çıkardı, iğneyi hazırladı. “Ne de olsa yaklaşan Haysiyet Divanı görüşmelerinde yorgun olmanı istemeyiz, değil mi?”

“Senin de orada olmanı istiyorum tabii ki, Lanz,” dedi Weisthor kolunu sıvarken. Kolu iğne izleriyle o kadar morarmıştı ki dövmeli gibi görünüyordu.

“Kokain olmadan devam edemem. Zihni harika şekilde açtığını biliyorum. Ayrıca doğaüstü şekilde o kadar uyarılmış olmalıyım ki Reichsführer-SS söyleyeceklerimi karşı konulmaz bulmalı.”

“Biliyor musun, bir an için gerçekten de açıklamayı bu gece yapacağını sandım,” dedi Rahn. “Kızın kimsenin başının belaya girmesini istemediğini söylediğin zaman adamla gerçekten dalga geçtin. Açıkçası artık az çok inanıyordun”

“Ancak doğru zaman gelince, sevgili Otto,” dedi Weisthor. “Ancak doğru zaman gelince. Wewelsburg’da açıkladığım zaman onun için ne kadar çarpıcı olacağını düşünsene. Yahudi suç ortaklığı spiritüal açıklamanın gücüne de sahip olacak ve Himmler’in söyleyip durduğu mala saygı ve hukukun üstünlüğü saçmalığından kurtulmuş olacağız. Yahudiler başlarına geleni çekecek ve bunu engelleyecek bir polis bile olmayacak.” Şırıngaya doğru başını sallayıp Kindermann’ın iğneyi batırmasını duygusuz bir şekilde seyretti, iğnenin pistonuna bastırıldıkça tatminkâr bir şekilde iç çekti.

“Şimdi beyler, yaşlı adamın yatmasına yardım ederseniz.”

Adamların onun koluna girip gıcırdayan merdivenlerden üst kata çıkarmalarını seyrettim.

Kindermann veya Rahn gitmeyi planlıyorsa paltolarını giymek isteyecekleri aklımdan geçti, bu yüzden sessizce vestiyerden çıkıp sahte seansın gerçekleştirildiği L biçimindeki odaya girdim, ikisinden biri içeri gelebilir diye kalın perdelerden birinin arkasına gizlendim. Ama adamlar alt kata indiklerinde sadece holde dikilip konuştular. Söylediklerinin yarısını kaçırdım, ama konunun özü Reinhard Lange’nin artık işe yaramaz hale geldiğiydi. Kindermann zayıf bir şekilde sevgilisi adına özür dilemeye çalıştı, ama içinden gelmiyor gibiydi.

Tuvaletteki kokuya dayanmak zordu, ama sonra olanlar daha da iğrençti. Tam olarak ne olduğunu göremiyordum ve duyacak kelimeler de yoktu. Ama iki adamın homoseksüel bir ilişkiye girdiklerinin sesi yanılgıya yer bırakmıyordu. Midem feci şekilde bulanıyordu. Sonunda iğrenç davranışlarını anırarak sona erdirip bir çift dejenere okul çocuğu gibi gülerek evden çıktıklarında o kadar zayıf düşmüştüm ki temiz hava almak için camı açmak zorunda kaldım.

Bitişikteki çalışma odasına gidip kendime Weisthor’un konyağından büyük bir kadeh doldurdum. Bu bir tutam Berlin havasından çok daha iyi geldi. Perdeler çekili olduğu için kendimi masa lambasını açacak kadar rahat hissettim. Çekmeceleri ve dolapları açmadan önce odaya iyice baktım.

Oda bakılmaya değerdi. Weisthor’un dekorasyon zevki deli Kral Ludwig’inki kadar tuhaftı. Garip görünümlü takvimler, hanedan armaları, dikilitaş, Merlin, Taştaki Kılıç, Kutsal Kâse ve Tapınak Şövalyeleri tabloları; kalelerin, Hitler, Himmler ve son olarak Weisthor’un üniformalı fotoğrafları: önce Avusturya piyadesinin bir alayında subay olarak; sonra SS’de kıdemli bir subay olarak.

Karl Weisthor SS’teydi. Bu o kadar fantastik bir şeydi ki neredeyse sesli söylüyordum. Otto Rahn gibi sadece bir NCO değildi, yakasındaki yıldızlara bakılırsa en azından tuğgeneraldi. Ve aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Neden bunu daha önce fark etmemiştim - Weisthor ve Julius Streicher arasındaki fiziksel benzerlik? Weisthor, Streicher'dan on yaş daha büyük olabilirdi, ama

küçük Yahudi kız Sarah Hirsch’in verdiği tarif Streicher’a olduğu kadar Weisthor’a da uyuyordu: ikisi de iri yarıydı, fazla saçları yoktu ve bıyıkları küçüktü; ve iki adamın da güçlü güneyli aksanı vardı. Avusturyalı ya da Bavyeralı, demişti kız. Weisthor Viyana’lıydı. Otto Rahn'ın arabayı süren adam olup olmadığını merak ettim.

Her şey önceden bildiklerimle birbirine uyuyordu. Holde duyduğum konuşmalar da cinayetlerin ardındaki amacın suçu Berlin'deki Yahudilere atmak olduğunu kuşkularımı doğruluyordu. Ama bundan fazlası da var gibiydi. Himmler’in de bu işle bir ilgisi söz konusuydu. İkincil amaçları Reichsführer’i Weisthor’un güçlerine inandırmak, böylece Weisthor’un güç tabanını ve SS’teki ilerlemesini sağlama almak, hatta belki bu yolda Heydrich’i bile harcamak olabilir miydi?

Bu güzel bir teoriydi. Şimdi ihtiyacım olan tek şey bunu kanıtlamaktı. Eğer Himmler’in kendi Rasputin’ini çok sayıda cinayetten hapse atmasını istiyorsam kanıtın çok sağlam olması gerekiyordu. Reich’ın polis şefini, özenle hazırlanmış bir hilenin avanak kurbanı olarak gösterecekse kanıtlar daha da sağlam olmalıydı.

Weisthor’un masasını karıştırmaya başladım. Weisthor’u ve kötü planını ortaya çıkaracak yeterince şey bulsam bile Almanya’nın sözde en güçlü adamıyla arkadaş olacak değildim. Bu iş hiç kolay olmayacaktı.

Weisthor görünüşe göre yazışmalarında oldukça titiz bir adamdı ve aldıklarının yanı sıra gönderdiklerinin de kopyalarının bulunduğu bir dosya tutmuştu. Masasına oturup bu mektupları rastgele okumaya başladım. Eğer suçlulukla yazılmış bir itiraf bekleseydim düş kırıklığına uğrardım. Weisthor ve suç ortakları güvenlik ve istihbaratta çalışmanın teşvik ettiği örtmece yeteneğini geliştirmişlerdi. Bu mektuplar bulduğum her şeyi doğruluyordu, ama o kadar dikkatle ifade edilmişler ve öyle şifreli sözcükler kullanılmıştı ki birden fazla yoruma açıktılar.

K.M. Wiligut Weisthor

Caspar-Theyss Strasse 33,
Berlin W.

SS-Unterscharführer Otto Rahn’a,
Tiergartenstrasse 8a,
Berlin W.

8 Temmuz 1938

ÇOK GİZLİ

Sevgili Otto,

Beklediğim gibi oldu. Reichsführer bana Krist Projesi’yle ilgili bütün konularda basın ambargosunun Yahudi Heydrich tarafından konduğunu söyledi. Gazete haberleri olmadan Krist Projesi’nin aktivitelerinin sonucunda kimin etkilendiğini bilmemizin meşru bir yolu olmayacak. Etkilenenlere spiritüal destek sunmak ve amacımızı gerçekleştirmek için yasal bir şekilde bizim de işin içine girmemizi sağlayacak başka yollar bulmalıyız.

Herhangi bir önerin var mı?

Heil Hitler
Weisthor

Otto Rahn,
Tiergartenstrasse 8a,
Berlin W.

SS-Brigadeführer K.M. Weisthor’a
Berlin Grünewald

10 Temmuz 1938

ÇOK GİZLİ

Sevgili Brigadeführer,

Mektubunuzu çok düşündüm ve SS-Hauptsturmführer Kindermann ve SS-Sturmbannführer Anders'in yardımıyla bir çözüm bulduğumu düşünüyorum.

Anders'in polisle ilgili meselelerde deneyimleri var ve Krist Projesi tarafından yaratılan durumda, polisin becerisi herkesçe bilindiğinden bir vatandaşın kendi başına özel dedektife başvurmasının sıra dışı bir durum olmadığını düşünüyor.

Bu yüzden sevgili arkadaşımız Reinhard Lange'nin ofisleri ve maddi imkânları aracılığıyla küçük bir dedektiflik bürosunun hizmetini satın alırız ve gazeteye ilan veririz. Bizim görüşümüze göre ilgili taraflar bu dedektife başvuracak ve onun soruşturmasının tükenmesi için geçmesi gereken makul bir aradan sonra uygun görülen yollarla kendisi bizi konuya dahil edecek.

Bu tür adamlar esas olarak parayla motive olurlar ve bizim ajanımızın da gerektiği gibi ödüllendirilmesini sağladığımız sürece kendisi sadece istediği şeye, yani bizim bir grup kaçık olduğumuza inanacaktır. Herhangi bir aşamada sorun çıkarırsa sessizliğini sağlamak için Reichsführer'in bu konuyla ilgilendiğini ona hatırlatmamız yeterli olacaktır.

Uygun adayların bir listesini çıkardım. İzninizle en kısa zamanda bu insanlarla temasa geçmek istiyorum.

Heil Hitler,
Saygılarımla,
Otto Rahn

K.M. Wiligut Weisthor
Caspar-Theyss Strasse 33, Berlin W.

SS-Unterscharführer Otto Rahn'a Tiergartenstrasse 8a, Berlin W.

30 Temmuz 1938

ÇOK GİZLİ

Sevgili Otto,

Anders'ten polisin malum suçlardan dolayı bir Yahudiyi tuttuğunu öğrendim. Polisin nasıl çalıştığı düşünülürse bu suçlar için Yahudi olsun olmasın birine kumpas kurabileceği neden aklımıza gelmedi? Planımızın uygun bir zamanında böyle bir tutuklamanın bize çok yararı olur, ama şu anda gücümüzü Reichsführer'in lehine gösterme ve dolayısıyla onu gereği gibi etkileme şansı bulamadan önce gerçekleşen bu tutuklama can sıkmaktan başka bir işe yaramaz.

Bununla birlikte bunu lehimize çevirebileceğimiz aklıma geldi. Bu Yahudi hapisteyken başka bir Krist Projesi olayı yalnızca bu adamın salıverilmesini sağlamakla kalmaz, aynı zamanda Heydrich'i de çok kötü rezil eder. Lütfen bunu sağlayın.

Heil Hitler,
Weisthor

SS-Sturmbannführer Richard Anders,
Tapınak Şövalyeleri Mezhebi, Berlin
Lumenklub, Bayreutherstrasse 22, Berlin W.

SS-Brigadeführer K.M. Weisthor'a,
Berlin Grünewald

27 Ağustos 1938

ÇOK GİZLİ

Sevgili Brigadeführer,

Soruşturmalarım sonucunda Alexanderplatz, Polis Merkezi'ne gerçekten de isimsiz bir telefon geldiğini öğrendim. Ayrıca Reichsführer'in yardımcısı Karl Wolff'la yaptığım sohbet gösteriyor ki söz konusu telefonu Reichsführer değil, kendisi açmış. Polisi bu şekilde yanlış yönlendirmekten hiç hoşlanmıyor, ama soruşturmaya yardım etmenin ve Reichsführer'in isimsizliğini korumanın bundan başka bir yolunu göremediğini itiraf ediyor.

Görünüşe göre Himmler çok etkilenmiş.

Heil Hitler,
Saygılarımla, Richard Anders

SS-Hauptstürmführer Dr. Lanz Kindermann
Am Kleinen Wannsee
Berlin West

Karl Maria Wiligut'a
Caspar-Theyss Strasse 33,
Berlin West

29 Eylül

ÇOK GİZLİ

Sevgili Karl,

Öncelikle önemli bir not iletmek istiyorum. Dostumuz Reinhard Lange beni endişelendirmeye başladı. Ona karşı kendi duygularımı bir kenara bırakarak söylüyorum ki, onun Krist Projesi'nin gerçekleştirilmesine yardım etme kararlılığının zayıfladığına inanıyorum. Antik putperest mirasımızı korumak için

yaptığımız şeyin tatsız, ama yine gerekli bir şey olarak onu artık etkilemediğini düşünüyorum. Bir an bile ihanet edeceğine inanmasam da artık bu klinikte gerçekleştirilmesi zorunlu olan Krist Projesi'nin aktivitelerinde yer almaması gerektiğini düşünüyorum.

Bunun dışında antik spiritüal mirasınızın tadını çıkarmaya devam ediyor ve sizin otojenik medyumluğunuz sayesinde atalarımızı araştırmaya devam edeceğimiz günleri sabırsızlıkla bekliyorum.

Heil Hitler
Saygılarımla,
Lanz

Komutan,
SS-Brigadeführer Siegfried Taubert,
SS-School Haus,
Wewelsburg, Paderbom yakınları,
Westphalia

SS-Brigadesführer Weisthor'a
Caspar-Theyss Strasse 33,
Berlin Grünewald
3 Ekim 1938

ÇOK GİZLİ: HAYSİYET DİVANI TOPLANTILARI,
6-8 KASIM 1938

Herr Brigadeführer,

Bu mektup bir sonraki Haysiyet Divanı'nın yukarıdaki tarihlerde Wewelsburg'da gerçekleşeceğini teyit etmek içindir. Her zamanki gibi güvenlik

sıkı olacak ve görüşmeler sırasında okul binasına girmek için her zamanki kimlik tanıma yöntemlerinin yanı sıra parola da istenecek. Sizin isteğiniz üzerine parola GOSLAR olacak.

Katılım Reichsführer tarafından aşağıdaki subay ve adamlar için zorunlu tutulmuştur;

Reichsführer-SS Himmler
SS-Obergruppenführer Heydrich
SS-Obergruppenführer Heissmeyer
SS-Obergruppenführer Nebe
SS-Obergrüppenführer Daluege
SS-Obergruppenführer Darre
SS-Gruppenführer Pohl
SS-Brigadeführer Taubert
SS-Brigadeführer Berger
SS-Brigadeführer Eicke
SS-Brigadeführer Weisthor
SS-Oberführer Wolff
SS-Sturmbannführer Anders
SS-Sturmannführer von Oeynhausen
SS-Hauptsturmführer Kindermann
SS-Obersturmbannführer Diebitsch
SS-Obersturmsannführer von Knobelsdorff
SS-Obersturmbannführer Klein
SS-Obersturmbannführer Lasch
SS-Unterscharführer Rahn
Landbaumeister Bartels
Profesör Wilhelm Todt

Heil Hitler,
Taubert

Bir sürü mektup vardı, ama burada bu kadar uzun süre kalarak zaten çok büyük bir riske girmiştim. Üstelik 1918’de siperlerden çıktığımdan beri belki de ilk kez korkuyordum.

21

Cuma, 4 Kasım

Weisthor’un evinden Alex’e giderken keşfettiklerimden bir anlam çıkarmaya çalıştım.

Vogelmann’ın rolü açıklanmıştı. Bir dereceye kadar Reinhard Lange’ninki de. Ve belki Kindermann’ın kliniği de kızları öldürdükleri yerdi. Birisini öldürmek için insanların sürekli gelip gittiği bir hastaneden daha iyi bir yer olabilir miydi? Weisthor’a gönderdiği mektup kuşkusuz bunu gösteriyordu.

Weisthor'un bulduğu çözümde ürkütücü bir yaratıcılık vardı. Hepsi Aryan görünüşleri yüzünden seçilen kızlar öldürüldükten sonra cesetleri neredeyse bulunmaları olanaksız bir şekilde, dikkatle gizleniyordu: polisin sıradan bir kayıp kişiyi araştırmak için bile adam gücü yetersizliği de hesaba katılınca iyice imkânsız hale geliyordu. Polis, Berlin sokaklarında bir kitle katilinin dolaştığını fark ettiğinde, katili yakalayamamalarının yetersizlik olarak görülmemesi için işleri sessiz tutmaya çalışmakla daha fazla ilgilenmişti - en azından Josef Kahn gibi bir günah keçisi bulana kadar.

Ama ya Heydrich ve Nebe? diye düşündüm. Sadece kıdemli rütbeleri yüzünden mi bu, SS Haysiyet Divanı görüşmelerine katılmaları zorunluydu? Ne de olsa SS’de de diğer bütün organizasyonlardaki gibi hizipler vardı. Örneğin Orpo’nun başı Daluege, mevkidaşı Arthur Nebe gibi, Himmler ve Heydrich’e karşı onların kendisi için hissettiği kadar kötü şeyler hissediyordu. Ve çok açık

bir şekilde Weisthor'la grubu da "Yahudi Heydrich"e karşı düşmanca hisler besliyordu. Heydrich, bir Yahudi. Bu, sağlam inançla büyük çelişkiye dayanan güzel bir karşı-propaganda parçalarından biriydi. Bu söylentiyi Alex'teki polislerin çoğu gibi ben de duymuştum ve onlar gibi nereden kaynaklandığını da biliyordum: Alman Askeri İstihbaratı Abwehr'in başı Amiral Canaris, Heydrich'in en büyük rakibi ve kesinlikle en güçlüsüydü.

Yoksa Heydrich'in birkaç gün içinde Wewelsburg'a gitmesinin başka bir nedeni olabilir miydi? Onunla ilgili hiçbir şey göründüğü gibi çıkmıyordu, ama Himmler'in mahcubiyetinden zevk alacağına hiç kuşkum yoktu. Ona göre bu pastanın üstündeki krema olacaktı, Weisthor ve SS içindeki diğer Heydrich-aleyhtarı komplocuların tutuklanması ise pastanın ana malzemesiydi.

Ama bunu kanıtlamak için Weisthor'un belgelerinden fazlasına ihtiyacım olacaktı. Daha etkileyici ve dolaysız bir şey. Reichsführer'in kendisini ikna edecek bir şey.

O zaman aklıma Reinhard Lange geldi. Weisthor'un planının lekeli bedeninin en yumuşak yumrusu oydu, onu kesip atmak için temiz ve keskin bir bıçak gerekmiyordu. Bu işi yapacak pis ve kirli bir başparmak tırnağına sahiptim. Lanz Kindermann'a yazdığı mektupların ikisi hâlâ elimdeydi.

Alex'e geri dönünce doğruca nöbetçi çavuşun masasına gittim. Korsch ve Becker, Profesör Illmann ve Çavuş Gollner'le birlikte beni bekliyordu.

"Yeni bir arama var mı?

"Evet, efendim," dedi Gollner.

"Tamam, gidelim."

Kreuzberg'deki Schultheiss Bira Fabrikası bir örnek kırmızı tuğlaları, büyük bahçesiyle, sayısız kuleleri ve kulecikleriyle bira fabrikasından çok bir okula benziyordu. Ama koku sabahın ikisinde bile burun deliklerini acıtacak kadar güçlüydü. Çadır biçimindeki giriş kapısının önünde durduk.

"Polis," diye bağırdı Becker kendisi de bira gibi görünen gece bekçisine. Karnı o kadar büyüktü ki istese bile tulumunun ceplerine ulaşabildiğini

sanmıyordum. “Eski bira fıçılarını nerede saklıyorsunuz?”

“Ne, yani boş olanları mı?”

“Tam olarak değil. Biraz onarılması gerekenleri.”

Adam selam verir gibi alnına dokundu.

“Ne demek istediğinizi anladım, efendim. Bu taraftan lütfen.”

Arabalardan inip geldiğimiz yoldan onu takip ettik. Kısa bir süre sonra bira fabrikasının duvarındaki yeşil bir kapıdan içeri girip uzun ve dar bir geçitten geçtik.

“O kapıyı kilitlemiyor musunuz?” dedim.

“Gerek yok,” dedi gece bekçisi. “Burada çalmaya değer bir şey yok. Bira büyük kapının arkasında saklanıyor.”

Tavanda ve yerde birkaç yüzyıllık pisliğin bulunduğu eski bir mahzendeydik. Duvardaki çıplak ampul kasvetli havayı sarıya boyuyordu.

“İşte geldik,” dedi adam. “Burası aradığınız yer olmalı. Onarılması gereken fıçıları buraya koyuyorlar. Ama çoğu hiç onarılmıyor. Bunların bir kısmı on yıldır ellenmedi.”

“Kahretsin,” dedi Korsch. “En az yüz tane olmalı.”

“En az,” diye güldü rehberimiz.

“O zaman başlasak iyi olur, değil mi?” dedim.

“Tam olarak ne arıyorsunuz?”

“Şişe açacağı,” dedi Becker. “Şimdi iyi bir adam olup uza bakalım, tamam mı?” Adam dudak büktü, bir şeyler mırıldandı, sonra Becker’i eğlendiren bir şekilde paytak paytak uzaklaşıp gitti.

Kızı bulan Illmann’dı. Kapağı bile açmamıştı.

“İşte. Bu. Kısa bir süre önce oynatılmış. Ve kapağı farklı renkte.” Kapağı kaldırıp derin bir nefes aldı, feneri içeri tuttu. “İşte o.”

Yanına gidip bir kez kendim, bir kez de Hildegard için baktım. Apartmanda Emmeline’in o kadar çok fotoğrafını görmüştüm ki onu hemen tanıdım.

“Onu buradan olabildiğince çabuk götürün, Profesör.”

Illmann bana garip bir şekilde bakıp başını salladı. Belki ses tonumda ilgimin

profesyonelden öteye geçtiğini düşünmesine neden olan bir şey vardı. Polis fotoğrafçısını çağırdı.

“Becker,” dedim.

“Evet, efendim?”

“Benimle gelmen gerekiyor.”

Reinhard Lange’nin adresine giderken mektuplarını almak için ofisime uğradık. İkimize de büyük birer bardak Schnaps koyup o akşam olanları özetledim.

“Lange zayıf halka. Böyle söylediklerini duydum. Dahası kendisi bir hıyar emici.” Bardağımdakini bitirip bir daha koydum, etkisini artırmak için kokusunu derin bir şekilde içime çektim. Yutmadan önce ağzımda bir süre tutunca dudaklarım karıncalandı. Omurgamdan aşağıya inmesine izin verirken hafifçe ürperdim. “Onunla ahlâk polisinin çalıştığı gibi çalışmanı istiyorum.”

“Öyle mi? Ne kadar zorlayayım?”

“Lanet bir valsçi kadar.”

Becker sırıtıp içkisini bitirdi. “Onu iyice yoğuracağım, değil mi? Anladım.” Ceketini açıp kısa copunu çıkardı, ucunu hevesle avucuna vurmaya başladı. “Ona bununla vuracağım.”

“Umarım onu kullanmayı, taşıdığın Parabellum’u kullanmayı bildiğinden daha iyi biliyorsundur. Bu adamı canlı istiyorum. Ödü patlasın, ama hayatta kalsın. Sorulara cevap vermek için. Anladın mı?”

“Merak etmeyin,” dedi. “Bu küçük Hint kauçuğu benim uzmanlık alanım. Sadece derisinde iz bırakacağım. Kemiklerini sizin izin vereceğiniz zamana kadar saklarız.”

“Bundan hoşlandığını düşünüyorum, doğru mu? İnsanların ödünü patlatmaktan hoşlanıyorsun.”

Becker güldü. “Siz hoşlanmıyor musunuz?”

Ev Lützomıfer-Strasse’de, Landwehr Kanalı’na bakıyordu. Hayvanat bahçesine de duyma mesafesinde olduğu için Hitler’in akrabalarının bazılarının konaklama yerleriyle ilgili standartlara yönelik şikâyetleri duyulabiliyordu.

Burası turuncuya boyanmış, birinci katında büyük, kare biçiminde cumbalı pencerelerin olduğu zarif, üç katlı, Wilhelm Dönemi tarzında bir binaydı. Becker sanki parça başına ücret alıyor gibi zili çalmaya başladı. Bundan sıkılınca kapı tokmağını denedi. Sonunda holün ışığı yandı, sürgünün açıldığını duyduk.

Kapı zincirin üstüne açıldı, Lange'in soluk yüzünün aralıktan endişeyle baktığını gördüm. "Polis," dedi Becker. "Kapıyı aç."

"Neler oluyor?" Yutkundu. "Ne istiyorsunuz?" Becker bir adım geri çekildi. "Dikkat edin, efendim," dedi. Ardından kapıya ayağının tabanıyla vurdu. Becker tekrar bir tekme indirirken Lange'nin çığlık attığını duydum. Kapı Becker'ın üçüncü girişiminde büyük bir gürültüyle parçalanırken Lange'nin de pijamalarıyla aceleyle merdivenlerden yukarı koştuğunu ortaya çıkardı. Becker peşinden gitti.

"Onu vurma, Tanrı aşkına," diye bağırdım Becker'a.

"Ah, Tanrım, yardım edin," dedi Lange boğulurcasına. Becker onu ayak bileğinden yakalamış, aşağıya sürüklüyordu. Lange kendi etrafında dönüp Becker'ı tekmelemeyerek ondan kurtulmaya çalıştı, ama çabası boşa gitti. Becker çekerken Lange şişko kıçının üstünde sekerek merdivenlerden inmeye başladı. Lange yere çarpınca Becker onun yüzünü yakalayıp iki yanağını kulaklarına doğru çekti.

"Kapıyı aç dediğimde, lanet olası kapıyı açacaksın, tamam mı?" Sonra elini Lange'nin yüzüne kapatıp başını sertçe merdivene vurdu. "Anladın mı, homo?" Lange yüksek sesle itiraz etti, Becker onun saçlarını yakalayıp yüzüne iki tokat attı. "Anladın mı dedim, homo?"

"Evet," diye bağırdı Lange.

"Bu kadar yeter," dedim onu omzundan çekerek. Becker hızlı hızlı soluyarak doğrulup bana sırıttı.

"Valsçi gibi demiştiniz, efendim."

"Aynısından tekrar gerekirse sana söylerim."

Lange kanayan dudağını silip elinin tersindeki kanı inceledi. Gözlerinde yaşlar vardı, ama yine de öfkelenmeyi başardı.

“Buraya bakın,” diye bağırdı. “Neler oluyor? Buraya böyle girerek ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Anlat ona,” dedim.

Becker, Lange’nin ipek sabahlığının yakasına yapıştı, tombul boynunda kıvırdı. “Senin için pembe bir üçgen, küçük şişko dostum,” dedi. “Eğer popo okşayan arkadaşın Kindermann’a yazdığın mektuplara bakacak olursak çubuklu bir pembe üçgen.”

Lange, Becker’ın elini yakasından itti, ona acı acı bakmaya başladı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” diye tısladı. “Pembe üçgen mi? O da ne demek Tanrı aşkına?”

“Alman Ceza Kanunu’nun 175. Paragrafı.” Becker paragrafı ezbere söyledi: “Başka bir erkekle edebe aykırı aktivitelerde bulunan veya böyle aktivitelere katılan her erkek hapisle cezalandırılır.” Lange’nin yanağından bir makas aldı. “Bu da demek oluyor ki tutuklusun, şişko kıç beceren.”

“Ama bu çok çirkin. Ben kimseye mektup yazmadım. Ben homoseksüel değilim.”

“Sen homoseksüel değilsin,” dedi Becker alaycı bir şekilde. “Ben de pipimden işemiyorum zaten.” Ceketinin cebinden ona verdiğim iki mektubu çıkardı, Lange’nin yüzünün önünde salladı. “Sanırım bunları da diş perisine yazdın?”

Lange mektupları kapmaya çalıştı, ama ıskaladı.

“Terbiyesiz,” dedi Becker. Yine bir makas aldı, ama bu kez daha sert.

“Bunları nereden buldunuz?”

“Ona ben verdim.”

Lange bana baktı, sonra bir daha baktı. “Bir dakika,” dedi. “Seni tanıyorum. Sen Steininger’sin. Bu gece oradaydın-” Beni gördüğü yeri söylemeden önce durdu.

“Doğru, Weisthor’un küçük partisindeydim. Neler olduğunu biraz biliyorum. Ve sen de bana geri kalanı hakkında yardım edeceksin.”

“Her kimsen zamanını boşa harcıyorsun. Hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Becker’e işaret ettim. Lange’ye tekrar vurmaya başladı. Önce dizlerine ve

ayak bileklerine, sonra hafifçe bir kez kulağına vururken duygusuzca izledim, ama Gestapo'nun en iyi geleneğini canlı tuttuğum ve içimin derinliklerinde hissettiğim soğuk ve insanlık dışı acımasızlık için kendimden nefret ettim. Becker'a durmasını söyledim.

Lange'nin ağlamayı kesmesini beklerken etrafta biraz dolaşıp kapılardan içeri baktım. Lange'nin evinin içi, dışının aksine hiç de geleneksel değildi. Mobilyalar, halılar ve çok sayıdaki tablolar, bakması onlarla birlikte yaşamaktan daha kolay olan en pahalı modern tarzdaydı.

Sonunda Lange'nin kendini topladığını görünce, "Burası çok güzel bir yer," dedim. "Benim zevkime uygun değil ama ben eski moda biriyim. Bilirsin yuvarlak köşeleri olan, kişisel rahatlığını geometrik desenlere tapmaya tercih eden o garip kişilerdenim. Ama bahse girerim sen burada çok rahatsındır. Sence Alex'teki hapishane koğuşunu sever mi, Becker?"

"Ne, hapishane mi? Çok geometrik, efendim. Bütün o demir parmaklıklar filan."

"Orada bulunan ve Berlin'e ünlü gece hayatını yaşatan o bohem tipleri unutma. Tecavüzcüler, katiller, hırsızlar, sarhoşlar - koğuşta bir sürü sarhoş oluyor, her yere kusuyorlar."

"Çok korkunç, efendim, aynen öyle."

"Biliyor musun, Becker, Herr Lange gibi birini oraya koyamam. Oradan hoşlanacağını sanmıyorum, ya sen?"

"Pislikler."

"Bir gece bile dayanabileceğini sanmıyorum, efendim. Özellikle ona dolabından özel bir şeyler giydirirsek. Herr Lange'nin duyarlılığına uyan sanatsal bir şey. Hatta biraz da makyaj, efendim? Biraz rujla çok hoş gözükür." Hevesle gülen Becker doğal bir sadistti.

"Benimle konuşsan iyi olur, Herr Lange, "dedim.

"Beni korkutamazsınız pislikler. Duyuyor musunuz? Beni korkutamazsınız."

"Bu büyük talihsizlik. Çünkü ben buradaki Kriminalassistent Becker'in aksine insanın acı çekmesi ihtimalinden zevk almıyorum. Ama korkarım başka

seçeneğim yok. Bu işi doğru dürüst yapmak isterdim, ama açıkçası bunun için zamanım da yok.”

Onu üst kata sürükledik. Becker Lange’nin dolabından bir giysi seçti ve bir ruj bulunca Lange yüksek sesle kükreyip bana saldırdı.

“Hayır,” diye bağırdı. “Bunu giymem.”

Yumruğunu yakalayıp kolunu arkaya büktüm.

“Seni sümüklü küçük korkak. Lanet olsun, Lange, bunu giyeceksin ve hoşuna gidecek, eğer bana yardım etmezsen seni ayaklarından asıp boğazını keseceğiz. Arkadaşlarının öldürdüğü o kızlar gibi. Sonra da cesedini bir bira fıçısına veya eski bir sandığa koyup altı hafta sonra annenin seni teşhis ederken neler hissettiğine bakacağız.” Onu kelepçeledim, Becker makyaja başladı. İşimiz bittiğinde Oscar Wilde ona kıyasla Hanoverli bir terzi yamağı kadar mütevazı ve muhafazakâr kalırdı.

“Hadi,” diye gürledim. “Bu sevimli Kit-Kat şov kızını oteline götürelim.”

Alex’teki gece koğuşunu abartmamıştık. Muhtemelen bütün büyük şehir polis karakolları böyleydi. Ama Alex gerçekten de çok büyük bir şehir karakolu olduğu için koğuş da çok büyüktü. Hatta ortalama bir sinema salonu kadar büyüktü, ama hiç koltuk yoktu. Ranza, pencere ya da havalandırma da yoktu. Sadece pis yer, pis hela kovaları, pis demir parmaklıklar, pis insanlar ve bitler vardı. Gestapo, Prinz Albrecht Strasse’de yer olmadığından tutukluların çoğunu orada tutuyordu. Orpo, gece sarhoşlarını dövüşmesi, kusması ve uyuması için oraya koyuyordu. Kripo orayı Gestapo’nun kanalı kullandığı gibi kullanıyordu: insan atıkları için tuvalet olarak. Orası bir insan evladına göre korkunç bir yerdi. Reinhard Lange gibiler için bile. Kendi kendime durmadan onun ve arkadaşlarının neler yaptığını, fıçının içinde çürümüş patatesler gibi oturan Emmeline Steininger’i hatırlatmak zorunda kalıyordum. Onu getirdiğimizi gören mahkûmların bazıları ıslık çalıp öpücük gönderdi. Lange’nin rengi korkudan bembeyaz olmuştu.

“Tanrım, beni burada bırakamazsınız,” dedi kolumu yakalayarak.

“O zaman dökül,” dedim. “Weisthor, Rahn, Kindermann. Yazılı ifade. Ancak

o zaman kendine ait güzel bir hücren olur.”

“Yapamam, yapamam. Bana neler yapacaklarımı bilmiyorsunuz.”

“Hayır, bilmiyorum,” dedim, demir parmaklıklara arkasındaki adamları işaret ederek. “Ama bunların sana neler yapacağını biliyorum.”

Görevdeki çavuş muazzam büyüklükteki ağır kafesi açıp kenara çekildi, Becker Lange’yi içeri itti.

Steglitz’e geri dönerken çığlıkları hâlâ kulaklarımdaydı.

Hildegard kanepede yatıyordu. Saçları egzotik bir Japon balığının yüzgeçleri gibi yastığa dağılmıştı. Oturup elimi pürüzsüz ipeksilikten geçirdim, alnını öperken nefesindeki içki kokusunu aldım. Kıpırdanarak yaşların kuruduğu üzgün gözlerini açtı. Bir elini yanağıma koydu, diğerini enseme koyup beni ağzına doğru çekti.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim.

Parmağını dudaklarıma bastırdı. “Öldüğünü biliyorum,” dedi. “Ağlamayı bitirdim. Kuyuda su kalmadı.”

Üzgün bir şekilde gülümsedi. Göz kapaklarını şefkatle öptüm, avucumla güzel kokulu saçlarını düzelttim, burnumu kulağına sürüp boynunun kenarını dişledim. Beni durmadan kendine doğru çekiyordu.

“Sen de korkunç bir akşam geçirdin,” dedi yumuşak bir sesle. “Değil mi, sevgilim?”

“Korkunçtu,” dedim.

“O korkunç eve geri dönmeni düşünüp durdum.”

“Bu konuda konuşmayalım.”

“Beni yatağa yatır, Bernie.”

Kollarını boynuma dolayıp onu kaldırdım, bir kötürüm gibi bedenime bastırıp yatak odasına taşıdım. Yatağın kenarına oturup bluzunun düğmelerini çözmeye başladım. Bluzu çıkınca içini çekip yorganın üstüne düştü: biraz sarhoş, diye düşündüm. Eteğinin fermuarını açıp çoraplı bacaklarına doğru kaydırdım. Küçük

göğüslerini, karnını, bacaklarının iç kısmını öptüm. Ama külotu çok sıkıydı ya da poposuna sıkışmıştı. Kalçasını kaldırmasını söyledim.

“Yırt,” dedi.

“Ne?”

“Yırt. Canımı acıt, Bernie. Kullan beni.” Soluksuz bir telaşla konuşuyor, bacaklarını muazzam büyüklükteki bir peygamber devesi gibi açık kapıyordu.

“Hildegard-”

Ağzıma sertçe vurdu.

“Dinle, lanet olası. Sana söylediğim zaman canımı acıtacaksın.”

Tekrar vururken bileğini yakaladım.

“Yeterince kötü bir akşam geçirdim.” Öteki kolunu da tuttum. “Kes şunu.”

“Lütfen, bunu yapmalısın.”

Başımı iki yana salladım. Ama güçlü bacaklarını belime dolayıp sıktıkça böbreklerim acıyla irkildi.

“Kes şunu, Tanrı aşkına.”

“Vur bana, seni aptal, çirkin pislik. Aptal olduğunu da söylemiş miydim? Tipik bir kalın kafalı polis. Erkek olsaydın bana tecavüz ederdin. Ama senin içinde yok, değil mi?”

“Eğer peşinde olduğun keder hissiyse, morga gidebiliriz.” Başımı sallayıp bacaklarını açtım, benden uzaklaştırdım. “Ama böyle olmaz. Aşkla olmalı.”

Hildegard debelenmeyi bırakıp bir an için söylediğim şeyin doğruluğunu kabul etmiş gibi göründü. Gülümseyerek ağzını bana doğru kaldırdı, yüzüme tükürdü.

Ondan sonra gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Karnımda Fasanenstrasse’deki evim kadar soğuk ve yalnız bir düğüm vardı. Eve girer girmez bu düğümü çözmek için bir şişe konyağı işe koştum. Birisi bir zamanlar, mutluluğun olumsuz bir şey olduğunu, sadece arzunun ve acının yok olması anlamına geldiğini söylemişti. Konyağın biraz yardımı oldu. Ama üzerimde paltomla oturduğum koltukta uykuya dalarken aslında ne kadar olumlu etkilendiğimi fark ettiğimi düşündüm.

22

Pazar, 6 Kasım

Hayatta kalmak, özellikle o zor günlerde hayatta kalmak bir anlamda başarı olarak görülmeli. Bu kolay bir şey değil. Nazi Almanyası'ndaki hayat durmadan çabalamanı gerektirir. Ama bu kadar çok çabaladıktan sonra insan buna bir anlam yüklemesi gerektiği problemiyle baş başa kalıyor. Sonuçta hayatın bir anlamı yoksa sağlık ve güvenlik ne işe yarar ki?

Bu sadece kendine acıma durumu değildi. Pek çok insan gibi ben de her zaman benden daha kötü durumda olan insanlar bulunduğuna inanırdım. Ama bu kez bunu gerçekten biliyordum. Yahudiler zaten zulme uğruyordu, ama eğer Weisthor amacını gerçekleştirirse açılan yeni bir uç noktaya taşınacaktı. Öyle bir durumda bu onlar ve bizim bir arada olmamızla ilgili ne söylüyor olacaktı? Bu durum hangi koşulda Almanya'yı terk edecekti?

Doğru, dedim kendi kendime, bu benim endişem değildi ve Yahudiler de kendileri kaşınmıştı: ama öyle bile olsa, onların çektiği acıdan bizim aldığımız zevk de neydi? Onlar acı çekerken bizim hayatımız daha mı güzeldi? Onların zulüm görmesinin sonucunda özgürlüğüm daha mı iyi görünüyordu?

Bu konuyu düşündükçe yalnızca cinayetleri durdurmanın değil, Weisthor'un Yahudilerin hayatını cehenneme çevirme amacını engellemenin aciliyetini ve aksini yapmanın beni eşit derecede alçaltacağını daha iyi fark ediyordum.

Ben parlak zırhı içindeki bir şövalye değildim. Sadece aklında isterseniz ahlâk diyebileceğiniz gri bir fikir ve üzerinde buruşuk paltosuyla bir sokak köşesinde dikilen fırtına yemiş bir adamdım. Tabii cebimi dolduracak olan şeyler hakkında fazla titiz değildim ve nasıl ki kilise korosunda solo söyleyemezsem bir grup genç hayduda da iyi şeyler yapmaları için ilham veremezdim. Ama tek bir şeyden emindim. Dükkâna hırsız girdiğinde tırnaklarıma bakmayı bitirmiştim.

Mektup yığınlarını önümdeki masaya attım.

“Evini ararken bunları bulduk,” dedim.

Yorgun ve dağınık görünen Reinhard Lange mektuplara ilgisiz bir şekilde baktı.

“Belki bunların senin eline nasıl geçtiğini anlatabilirsin?”

“Onlar benim,” diye omuz silkti. “İnkâr etmiyorum.” İçini çekip başını ellerinin arasına aldı. “Bak, ifadeni imzaladım. Başka ne istiyorsun? İşbirliği yaptım, değil mi?”

“İşimiz neredeyse bitiyor Reinhard. Sadece bir iki açık uç kaldı. Klaus Hering’i kimin öldürdüğü gibi.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Hafızan çok kısa süreli. Hering, patronundan yani aynı zamanda senin sevgilinden çaldığı bu mektuplarla annene şantaj yapıyordu. Galiba annenden daha iyi para koparabileceğini düşünmüştü. Sözün özü annen kendisine kimin şantaj yaptığını bulmak için özel bir dedektif tuttu. O özel dedektif bendim. Bu, ben Alex’e geri dönmeden önce olmuştu. Annen kurnaz bir kadın, Reinhard. Bunun birazının bile sana geçmiş olmaması çok yazık. Neyse, senin ve ona şantaj yapan kişinin cinsel birliktelik yaşıyor olabileceğinizi düşünüyordu. Bu yüzden ben şantaj yapan kişiyi bulduğumda ne yapılacağına senin karar vermeni istedi. Tabii ki senin zaten Rolf Vogelmann adında çirkin bir özel dedektifin olduğunu bilmiyordu. Ya da en azından Otto Rahn’ın senin sağladığın parayı kullanarak böyle bir dedektif tuttuğunu. Tesadüfen Rahn satın alacağı bir özel dedektiflik şirketi ararken bana bile yazmıştı. Teklifini konuşma fırsatını hiç

bulamadığımız için adını hatırlamam biraz zaman aldı. Neyse aklıma gelmişken söyledim.

“Annen, Hering’in kendisine şantaj yaptığını söylediğinde doğal olarak konuyu Dr. Kindermann’la konuştun ve o da konuyu kendi başınıza halletmenizi tavsiye etti. Sen ve Otto Rahn. Sonuçta bir cinayet fazla olmuş, ne fark ederdi?”

“Ben kimseyi öldürmedim. Bunu sana söyledim.”

“Ama Hering’in öldürülmesine destek verdin, değil mi? Arabayı senin kullandığını düşünüyorum. Muhtemelen Hering’in cesedini asıp intihar gibi göstermesi için Kindermann’a da yardım etmişsindir.”

“Hayır, bu doğru değil.”

“SS üniformalarını giyiyorlardı, değil mi?” Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Bunu nereden bilebilirsin?”

“Hering’in avucuna girmiş bir SS kep rozeti buldum. Çok mücadele ettiğine eminim. Söyle bana, arabadaki adam da çok mücadele etti mi? Gözünde bant olan adam. Hering’in evini gözetleyen adam. Onun da öldürülmesi gerekti, değil mi? Sırf sizi tanımış olabilir diye.”

“Hayır-”

“Her şey çok temiz ve güzel. Adamı öldür, Hering öldürmüş gibi göster, sonra Hering’i bir pişmanlık anında kendini asmış gibi göster. Bu arada mektupları almayı da unutmadan tabii. Arabadaki adamı kim öldürdü? Senin fikrin miydi?”

“Hayır, ben orada olmak istemedim.”

Onu yakalarından yakalayıp sandalyesinden kaldırdım, tokatlamaya başladım. “Hadi, sızlanmalarını yeterince dinledim. Bana onu kimin öldürdüğünü söyle, yoksa seni bir saat içinde vurdurturum.”

“Lanz yaptı. Rahn’la birlikte. Otto kollarını tutarken Kindermann onu bıçakladı. Korkunçtu. Korkunçtu.”

Onu tekrar sandalyeye bıraktım. Masaya doğru eğilip koluna yaslanarak ağlamaya başladı.

“Biliyor musun, Reinhard, çok zor bir durumdasın,” dedim bir sigara yakarak. “Orada olman seni de suç ortağı yapıyor. Sonra o kızların cinayetlerini de

biliyorsun.”

“Sana söyledim,” dedi sefil bir şekilde burnunu çekerek. “Beni öldürürlerdi. Ben hiç onlarla aynı fikirde olmadım, ama itiraz etmeye korktum.”

“Bu, işe en başında nasıl girdiğini açıklamıyor.” Lange’in ifadesini alıp göz gezdirdim.

“Bu soruyu kendime sormadığımı mı sanıyorsun?”

“Bir cevap buldun mu?”

“Hayran olduğum adam. İnandığım adam. Bunu Almanya’nın iyiliği için yaptığımıza beni ikna etti. Bunun görevimiz olduğuna. Beni ikna eden Kindermann’dı.”

“Bu mahkemedekilerin hoşuna gitmeyecek, Reinhard. Kindermann senin Adem’ine çok ikna edici bir Havva gibi oynamayacak.”

“Ama sana doğruyu söylüyorum.”

“Olabilir, ama incir yapraklarını bitirdik. Bir savunma istiyorsan, bunu kanıtlayacak bir şey bulman gerekir. Bu iyi bir hukuksal tavsiye, buna güvenebilirsin. Ve sana bir şey daha söyleyeyim, her türlü iyi tavsiyeye ihtiyacın olacak. Çünkü gördüğüm kadarıyla yalnızca sen bir avukata ihtiyaç duyacak gibi görünüyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seninle açık konuşacağım, Reinhard. Bu ifadende seni hapse göndermeme yetecek kadar şey var. Ama diğerlerini bilmiyorum. Hepsi SS, Reichsführer’i tanıyorlar. Weisthor Himmler’in yakın arkadaşı ve şey, endişeleniyorum, Reinhard. Senin günah keçisi olacağından endişeleniyorum. Bir skandaldan kaçınılması için yaptıkları yanlarına kâr kalacaktır. Tabii ki, muhtemelen SS’ten ayrılmak zorunda kalırlar, ama bundan fazlası olmaz. Kellesi giden sen olursun.”

“Hayır, bu doğru olamaz.”

Başımı evet anlamında salladım.

“İfaden dışında bir şey daha olsaydı. Seni cinayet suçlamasından kurtaracak bir şey. Tabii ki Paragraf 175’le risk almak zorundasın. Ama kesin ölüm cezası

yerine toplama kampında beş yılla kurtulabilirdin. Yine de bir şansın olurdu.” Durakladım. “Ne diyorsun, Reinhard?”

“Tamam,” dedi bir dakika sonra. “Bir şey var.”

“Konuş.”

Bana güvenmekle iyi yapıp yapmadığından emin olamadan tereddütle konuşmaya başladı. Ben bile kendimden emin değildim.

“Lanz Avusturyalı, Salzburg’dan.”

“Bu kadarını tahmin ettim.”

“Viyana’da tıp okumuş. Mezun olunca sinir hastalıkları uzmanı olmuş ve Salzburg Akıl Hastanesi’nde işe başlamış. Weisthor'la orada tanışmış. Ya da o günlerdeki adıyla Wiligut’la.”

“O da mı doktormuş?”

“Tanrım, hayır. O hastaymış. Mesleği askerlik, Avusturya ordusunda. Ama geçmişi tarih öncesi zamanlara dayanan uzun bir Alman bilge adamları soyunun sonuncusu. Weisthor ilk Alman putperestlerin hayatlarını ve dini uygulamalarını tarif etmesini sağlayan, atalarına ait kehanet hafızası taşıyor.”

“Ne kadar da kullanışlı.”

“Putperestler Cermen Tanrısı Krist'e ibadet ediyordu. Bu din daha sonradan İsa’nın yeni öğretileri olarak Yahudiler tarafından çalındı.”

“Bu hırsızlığı rapor ettiler mi?” Bir sigara daha yaktım.

“Sen bilmek istedin,” dedi Lange.

“Tamam, tamam. Lütfen devam et. Dinliyorum.”

“Weisthor gamalı haçın temel formlardan biri olduğu eski Cermen rünlerini inceledi. Aslında piramit gibi kristal şekillerin hepsi Cermen rünleri, güneş sembolleriydi. ‘Kristal’ sözcüğü oradan gelir.”

“Deme ya.”

“1920’lerin başlarında Weisthor paranoid şizofreni belirtileri göstermeye başlamış. Katolikler, Yahudiler ve Özgür Masonlar tarafından sömürüldüğüne inanıyormuş. Bunun ardından oğlunun ölümü gelmiş. Bu da Wiligut bilge adamlar soyunun bitmesi anlamına geliyormuş. Bu yüzden karısını suçlamış ve

zaman geçtikçe şiddete yatkın hale gelmiş. Sonunda karısını boğmaya kalkmış ve daha sonra deli raporu verilmiş. Akıl hastanesinde yattığı birkaç sefer öteki hastaları öldürmeye çalışmış. Ama yavaş yavaş ilaç tedavisinin etkisiyle zihni kontrol altına alınabilmiş.

“Kindermann onun doktoru muymuş?”

“Evet. Weisthor 1932’de taburcu edilene kadar.”

“Anlamıyorum. Kindermann, Weisthor’un kaçık olduğunu bildiği halde onu taburcu mu etmiş?”

“Lanz’ın psikoterapi yaklaşımı anti-Freudyen’dir. Jung’un çalışmalarında da bir ırkın tarih ve kültürüne dair materyal olduğunu görüyordu. Onun çalışma sahası, insanın bilinçdışı zihnindeki, tarih öncesi kültürlerin yeniden yapılandırılmasını mümkün kılan ruhsal katmanı araştırmayı içeriyordu. Weisthor’la çalışmaya da bu yüzden başlamıştı. Lanz onu kendi Jung’cu psikoterapi dalının anahtarı olarak görüyordu. Böylece Himmler’in izniyle Goering Araştırma Enstitüsü’nün kendi versiyonunu kurmayı umuyordu. O da başka bir psikoterapi-”

“Evet, biliyorum.”

“Şey, araştırma başta gerçekti. Ama sonra Weisthor’un sahte olduğunu, sözde atalarına ait kehanet gücünü, atalarının önemini Himmler’in gözünde yüceltmek için kullandığını keşfetti. Ama artık çok geç olmuştu. Ve Lanz’ın enstitüsünü kurmak için ödemeyeceği bedel yoktu.”

“Enstitüyü neden istiyordu? Kliniği vardı, değil mi?"

“Bu Lanz için yeterli değildi. Kendi alanında Freud ve Jung’la aynı şekilde anılmak istiyor.”

“Ya Otto Rahn?”

“Akademik açıdan yetenekli, ama aslında acımasız bir fanatikten başka bir şey değil. Bir süre Dachau’da muhafızlık yapmış. Öyle bir adam işte.” Durup tırnağını kemirdi. “Bir sigara alabilir miyim, lütfen?”

Ona bir paket atıp yüksek ateşi varmış gibi titreyen eliyle yakmasını seyrettim. Onun sigara içişini seyrederken saf protein aldığını düşünebilirdiniz.

“Bu kadar mı?”

Başını iki yana salladı. “Kindermann’da hâlâ Weisthor'un tıbbi vaka geçmişi var, ki bu da onun deliliğini kanıtlıyor. Lanz bunun onun sigortası olduğunu, Weisthor’un sadakatini böyle garanti altına aldığını söylüyordu. Bilirsin, Himmler akıl hastalığına tahammül edemez. Irksal sağlıkla ilgili bir saçmalık bu. Yani eğer o vaka geçmişi onun eline geçerse o zaman-”

“-o zaman oyun gerçekten biter.”

* * *

“Peki, plan nedir, efendim?”

“Himmler, Heydrich, Nebe - hepsi Wewelsburg’daki SS Haysiyet Divanı görüşmesine gittiler.”

“Wewelsburg ne cehennemde?” dedi Becker. “Paderborn’a çok yakın,” dedi Korsch. “Peşlerinden gitmeyi öneriyorum. Bakalım Weitshor'u ve bütün kirli planını Himmler’in önünde ortaya serebilecek miyim? Kanıt gerekirse diye Lange’yi de beraberimde götüreceğim.” Korsch ayağa kalkıp kapıya gitti. “Tamam, efendim. Ben arabayı getireyim.”

“Korkarım olmaz. İkinizin burada kalmasını istiyorum.”

Becker yüksek sesle inledi. “Ama bu çok saçma, gerçekten, efendim. Bu belayı aramak gibi bir şey.”

“İşler planladığım gibi gitmeyebilir. Bu Weisthor karakterinin Himmler’in arkadaşı olduğunu unutmayın. Reichsführer’in açıklamalarımı çok da iyi karşılayacağından şüpheliyim. Daha kötüsü hepsini bir kenara atabilir. Bu durumda ortalıkta bir tek ben olsam iyi olur. Sonuçta beni polis gücünden atamaz, ne de olsa sadece bu dava devam ettiği sürece polisleyim, sonra kendi işime geri dönüyorum.

“Ama siz ikinizin önünde kariyerleriniz var. Fazla umut veren kariyerler olmadığı doğru.” Sırıttım. “Yine de Himmler’in öfkesine maruz kalmanız yazık olur. Bunu ben kendi başıma halledebilirim.”

Korsch, Becker'la kısaca bakıştıktan sonra cevap verdi: "Hadi, efendim, bize bu hikâyeyi anlatmayın. Planladığınız şey tehlikeli. Bunu biz biliyoruz, siz de biliyorsunuz."

"Bu kadar da değil," dedi Becker. "Oraya bir mahkûmla nasıl gideceksiniz?" Arabayı kim kullanacak?"

"Doğru, efendim. Wewelsburg'a üç yüz kilometrelik yol var."

"Personel arabasını alırım."

"Lange'nin yolda bir şey denediğini varsayın?"

"Kelepçeli olacak, bu yüzden bana bir sorun yaşatacağını sanmıyorum." Başımı iki yana salladım. Askıdan şapkamı ve paltomu aldım. "Üzgünüm çocuklar, ama böyle olacak." Kapıya yürüdüm.

"Efendim?" dedi Korsch. Elini uzattı. Sıktım. Sonra Becker'le tokalaştım. Sonra da mahkûmu almaya gittim.

Kindermann'ın kliniği oraya ağustos sonunda ilk gittiğim zamanki gibi derli toplu ve düzenliydi.

Ağaçlarda kargalar, gölde de onları rahatsız edecek tekneler olmadığı için ortalık çok sessizdi. Sadece rüzgârın ve uçan çekirgeler gibi yola savurduğu ölü yaprakların sesi vardı.

Elimi Lange'nin beline koyup sertçe ön kapıya doğru ittim.

"Bu çok utanç verici," dedi. "Buraya adi bir suçlu gibi elleri kelepçeli bir halde gelmek. Beni burada iyi tanıyorlar, biliyorsun."

"Sen adi bir suçlusun, Lange. Çirkin kafana bir havlu örtmemi ister misin?" Onu tekrar ittim. "Dinle, sadece iyi niyetim yüzünden seni çükün pantolonunun dışında yürütmüyorum."

"İnsan haklarım ne olacak?"

"Kahretsin, son beş yıldır neredeydin? Burası Nazi Almanyası, Antik Yunan değil. Şimdi kapat o lanet çeneni."

Bir hemşire koridorda bizi karşıladı. Lange'ye merhaba demeye kalktı, ama sonra kelepçeleri gördü. Kimliğimi şaşkın yüzüne uzattım.

“Polis,” dedim. “Dr. Kindermann’ın ofisini arama iznim var.” Bu doğruydu: İzni kendim imzalamıştım. Ama hemşire bunu bilmiyordu.

“Oraya böylece girebileceğinizi sanmıyorum,” dedi. “Ben şey-”

“Hanımefendi, kimlik kartımda gördüğünüz o küçük gamalı haç birkaç hafta önce Alman askerlerinin Sudetenland’a girmesine yetecek bir izin olarak görülüyordu. Bu yüzden eğer istersem o iyi doktorun pantolonunun içine bile girebilirim.” Lange’yi ileri doğru ittim. “Hadi, Reinhard, bana yolu göster.”

Kindermann’ın ofisi kliniğin arka tarafındaydı. Ofis kasabadaki bir daire olarak küçük görülebilirdi, ama bir doktorun özel odası olarak iyiydi. Uzun, alçak bir kanepe, güzel, ceviz bir masa, bir maymunun zihninin içi gibi görünen türde birkaç tane büyük modern tablo ve ülkenin ayakkabı derisi eksikliğini açıklamaya yetecek kadar pahalı ciltli kitaplar vardı.

“Sana gözkulak olabileceğim bir yere otur, Reinhard,” dedim. “Ve ani bir hareket yapma. Kolayca korkarım ve utancımı gizlemek için şiddete başvururum. Deli doktorlarının bunun için kullandığı o sözcük neydi?” Pencerenin yanında büyük bir dosya dolabı vardı. Dolabı açıp Kindermann’ın dosyalarını karıştırmaya başladım. “Telafi davranışı,” dedim. “İki sözcükmüş, ama olsun.

“Dostun Kindermann’ın tedavi ettiği bazı isimlere inanamazsın. Bu dosya dolabı Reich Başbakanlığının gala gecesindeki konuk listesi gibi. Bir dakika. Bu senin dosyan galiba.” Dosyayı alıp kucağına attım. “Neden senin hakkında ne yazdığına bakmıyorsun, Reinhard? Belki bu pisliklerle en başında nasıl bir araya geldiğini açıklayabilir.”

Kapağı kapalı dosyaya baktı.

“Aslında çok basit,” dedi sessizce. “Daha önce sana söylediğim gibi Dr. Kindermann’la olan arkadaşlığım sonucunda ruhsal bilimlerle ilgilenmeye başladım.” Bana meydan okurcasına baktı.

“Sana neden bu işe bulaştığını söyleyeyim,” dedim sırıtarak. “Canın sıkılıyordu. Onca paranla ne yapacağını bilmiyordun. Senin gibilerin sorunu bu,

para içine doğanların. Paranın değerini asla öğrenmiyorsunuz. Bunu biliyorlardı, Reinhard ve seni kullandılar.”

“Bu işe yaramaz, Günther. Saçmalıyorsun.”

“Öyle mi? Dosyayı okudun o zaman. Kesin olarak biliyorsun.”

“Bir hasta asla doktorunun vaka notlarını okumamalıdır. Bu dosyayı açmam bile etik olmaz.”

“Bana kalırsa sen doktorunun vaka notlarından çok daha fazlasını gördün, Reinhard. Ve Kindermann da etiği Kutsal Engizisyonda öğrenmiş.”

Tekrar dosya dolabına döndüm. Tanıdığım başka bir isim görünce sesim kesildi. Bulmaya çalışmak için birkaç ayımı harcadığım bir kız. Bir zamanlar benim için önemli olan bir kız. Hatta ona âşık olduğumu bile itiraf edeceğim bir kız. İş bazen böyle bir şeydir. Bir kişi iz bırakmadan ortadan kaybolurdu, sonra dünya devam eder ve siz doğru zamanda bulsanız davayı çözecek olan bir bilgiye ulaşırdınız. Aslında hedeften ne kadar uzak olduğunuzu hatırlamanın neden olduğu aşikâr bir kızgınlık duysanız da bununla yaşamayı öğrenirsiniz. Benim işim, düzenli olmaya çalışan kişilere göre değildir. Özel dedektif olmak kör bir halıcıdan daha fazla ucu açıkta kalmış ipi tutmanız anlamına gelir. Yine de açıktaki bu uçları bağlamaya çalışmaktan tatmin olduğumu itiraf etmesem insan olmazdım. Ama bu isim, haftalar önce Arthur Nebe’nin Reichstag’ın harabelerinde buluştuğumuz gece söylediği isim, sadece bir gizemin gecikmiş çözümünü bulmanın verdiği tatminin çok ötesinde bir anlam taşıyordu. Bazı zamanlarda keşif, vahyin gücünü taşırdı.

“Piç kurusu,” dedi Lange, kendi vaka notlarının sayfalarını çevirirken.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“‘Nevrotik kadınsı’,” diye okudu. “Ben. Benim için nasıl böyle bir şey düşünebilir?”

Söylediklerini pek dinlemeden sonraki çekmeceye geçtim.

“Sen söyle, senin arkadaşın.”

“Bu şeyleri nasıl söyleyebilir? İnanmıyorum.”

“Hadi, Reinhard. Köpekbalıklarıyla yüzünce ne olacağını bilirsin. Arada bir

hayalarının ısırılmasını beklemen lazım.”

“Onu öldüreceğim,” dedi vaka notlarını yere fırlatarak.

“Benden önce değil,” dedim sonunda Weisthor’un dosyasını bularak. Çekmeceyi kapattım. “Tamam, buldum. Şimdi buradan çıkabiliriz.”

Ben kapının koluna uzanmak üzereyken ağır bir altıpatlar kapıdan içeri uzandı, ardından Lanz Kindermann içeri girdi.

“Bana burada neler olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Odaya geri adım attım. “Bu ne güzel bir sürpriz,” dedim. “Biz de tam senden bahsediyorduk. Wewelsburg’daki İncil dersine gittiğini sanıyorduk. Bu arada senin yerinde olsam o silahla dikkatli olurdum. Adamlarım burayı gözaltına aldı. Hepsi çok sadıktır, bilirsin. Bugünlerde polis böyle işte. Başıma bir şey geldiğini anlasalar ne yaparlar düşünmekten bile hoşlanmıyorum.”

Kindermann, hiç kıpırdamayan Lange'ye, sonra kolumun altındaki dosyalara baktı.

“Nasıl bir oyun çeviriyorsun bilmiyorum, Herr Steininger, tabii eğer bu gerçek adınsa. Ama o dosyaları masaya bırakıp ellerini kaldırsan iyi olur.”

Dosyaları masaya koyup arama iznim olduğuna dair bir şeyler söylemeye çalıştım, ama Reinhard Lange inisiyatifi ele aldı, tabii eğer kendinizi üzerinize doğrultulmuş .45 kalibrelik silahı tutan adamın üzerine atmanıza inisiyatifi ele almak denirse. Kulakları sağır eden patlama boyunun yan tarafını uçurunca ilk üç dört öfkeli sözün gerisi gelmedi. Korkunç hırıltılar çıkaran Lange bir semazen gibi kendi etrafında döndü, hâlâ kelepçeli olan elleriyle boynunu tuttu, yere düşerken duvar kâğıdının üstünü kırmızı güllerle dekore etti.

Kindermann’ın elleri, .45’lik gibi büyük ve ağır horozunu çekmek için bir marangozun parmağına ihtiyaç duyacağınız bir silahtan çok bir kemana uygundu, bu yüzden masasında duran Dante büstünü alıp kafasına indirerek parçalara ayırmamı sağlayacak bol bol zamanım odu.

Kindermann bayılınca Lange’nin kıvrıldığı köşeye baktım. Kanlı kolu boynundan geri kalana dayanmıştı. Yalnızca bir dakika daha hayatta kalıp başka bir şey söylemeden öldü.

Kelepçeleri çıkarıp inleyen Kindermann'a takarken silah sesini duyan hemşireler ofise daldı, dehşet içinde gözlerinin önündeki manzaraya baktılar. Ellerimi Kindermann'ın kravatına silip masasına gittim.

"Siz sormadan söyleyeyim, patronunuz oğlan arkadaşını vurdu." Telefonu aldım. "Santral, bana Polis Merkezi Alexanderplatz'ı bağlayın, lütfen." Bir hemşirenin Kindermann'ın nabzına bakmasını seyrettim. Ben telefonda bağlanmayı beklerken diğeri Kindermann'ın kanepeye oturmasına yardım etti.

"Ölmüş," dedi ilk hemşire. İkisi de şüpheyle bana baktı.

"Ben Kommissar Günther," dedim santrale. "Beni hemen Cinayet Masasından Kriminalassistent Korsch veya Becker'e bağlayın, lütfen." Kısa bir beklemeden sonra Becker hattaydı.

"Kindermann'ın kliniğindeyim," diye açıkladım. "Weisthor'un vaka geçmişini almak için buraya uğradık. Lange kendini öldürtmeyi başardı. İtidalini ve boynunun bir parçasını kaybetti. Kindermann'da silah vardı."

"Ceset arabasını ayarlamamı ister misiniz?"

"Genel fikir bu, evet. Ama geldiğinde ben burada olmayacağım. İlk plana sadık kalacağım. Ama şimdi yanımda Lange yerine Kindermann'ı götürüyorum."

"Tamam, efendim. Bana bırakın. Aa, bu arada, Frau Steininger aradı."

"Mesaj bıraktı mı?"

"Hayır, efendim."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır, efendim. Efendim, söylememin sakıncası yoksa onun neye ihtiyacı var biliyor musunuz?"

"Dene ve beni şaşırt."

"Bence onun-"

"Bir daha düşündüm de, boş ver."

"Şey o tipleri bilirsiniz, efendim."

"Tam olarak değil, Becker, hayır. Ama araba kullanırken kesinlikle düşüneceğim. Buna güvenebilirsin."

Berlin’den batıya dönüp uzun yol trafiğini gösteren sarı tabelaları takip ederek Potsdam ve daha ilerideki Hanover'e doğru ilerledim.

Otoban, Lehnin’de Berlin döner kavşağından ayrılıyor, eski Brandenburg kasabasını ve onun ilerisindeki Zeisar’ı, Brandenburg piskoposlarının antik kasabasını geride bırakıyor, düz bir çizgi halinde batıya uzanıyordu.

Bir süre sonra Kindermann’ın Mercedes’in arka koltuğunda dik oturduğunun farkına vardım.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu donuk bir sesle.

Sağ omzumun üstünden geriye baktım. Elleri arkadan kelepçeli olduğu için bana kafasıyla vurmak gibi bir aptallık yapacağını düşünmüyordum. Klinikteki iki hemşire doktoru götürmeme izin vermeden önce onunla ilgilenmek için ısrar ettiğinden şimdi başı bandajlıydı.

“Yolu tanımadın mı?” diye sordum. “Paderborn’un güneyindeki küçük bir kasabaya gidiyoruz. Wewelsburg’a. Bildiğine eminim. Benim yüzümden SS Haysiyet Divanı toplantısını kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum.” Gözümün kıyısıyla bakınca gülümseyip becerebildiği kadarıyla arkasına yaslandığını gördüm.

“Bana uyar.”

“Biliyor musun, Herr Doktor, işimi gerçekten çok zorlaştırdın. Yıldız tanığımı öyle vurman filan. Himmler’e özel bir performans sergileyecekti. Alex’teyken yazılı bir ifade vermiş olması bir şans. Bu durumda sen yedek oyuncu olacaksın.”

Güldü. “Bu rolü alacağımı düşünmenin nedeni nedir?”

“Beni düş kırıklığına uğratırsan neler olacağını düşünmek istemiyorum.”

“Sana şöyle bir bakınca düş kırıklığına uğramaya alışık görünüyorsun.”

“Olabilir. Ama düş kırıklığımın Himmler’inkiyle kıyaslanabileceğinden kuşkuluyum.”

“Hayatım Reichsführer yüzünden tehlikede değil, seni temin edebilirim.”

“Senin yerinde olsam rütbene ya da üniformana fazla güvenmezdim,

Hauptsturmführer. Sen de Ernst Rohm ve diğer SA adamları kadar kolayca vurulacaksın.”

“Röhm’ü çok iyi tanırdım,” dedi pürüzsüz bir sesle. “İyi arkadaştık. Himmler’in bunu çok iyi biliyor olması ilgini çekebilir. Böyle bir ilişkinin anlamı falan düşünülünce.”

“Yani senin homo olduğunu biliyor mu?”

“Tabii ki. Uzun Bıçaklar Gecesi’nde hayatta kalmayı başardıysam senin hazırladığın rahatsızlıklara da katlanabilirim diye düşünüyorum. Ne dersin?”

“Reichsführer, Lange’nin mektuplarını okumaktan zevk alacak o zaman. Sadece bildiklerini doğrulamak için bile olsa. Bir bilgiyi doğrulamanın bir polis için ne kadar önemli olduğunu asla küçümseme. Weisthor’un deliliğini de biliyor o zaman, doğru mu?”

“On yıl önce delilik olan şey bugün sadece tedavi edilebilir bir sinir bozukluğu olarak görülüyor. Psikoterapi kısa sürede çok yol aldı. Herr Weisthor’un tedavi edilen ilk SS subayı olabileceğine gerçekten inanıyor musun? Ben Ravensbruck toplama kampının yakınındaki Hohenlychen’deki bir ortopedi hastanesinde danışmanlık yapıyorum. Orada pek çok SS subayı akıl hastalığını tarif eden yaygın hastalıkları için tedavi ediliyor. Biliyor musun, beni şaşırtıyorsun. Bir polis olarak Reich’ın böyle elverişli ikiyüzlülükler konusunda ne kadar becerikli olduğunu bilmelisin. Birkaç nemli çatapatla Reichsführer için büyük bir havai fişek gösterisi hazırlamaya koşturuyorsun. Düş kırıklığına uğrayacaksın.”

“Seni dinlemek hoşuma gidiyor, Kindermann. Bir başka adamın çalışmasını görmek her zaman çok hoşuma gider. Eminim âdet dönemi depresyonlarını şık kliniğine getiren zengin dullarla harikalar yaratıyorsundur. Söyle bana, kaçına kokain yazıyorsun?”

“Kokain hidroklorid daha ağır depresyon vakalarıyla savaşmak için uyarıcı olarak her zaman kullanılır.”

“Bağımlı olmalarını nasıl engelliyorsun?”

“Doğru, bu risk her zaman var. İnsanın ilaç bağımlılığına karşı her zaman

dikkatli olması gerekir. Bu benim işim.” Durakladı. “Neden soruyorsun?”

“Sırf meraktan, Herr Doktor. Bu da benim işim.

Magdeburg'un kuzeyindeki Hohenwarhe'e varınca köprüyle Elbe’yi geçtik. Sağ tarafta, Elbe’yi yirmi metre yukarıdan Mitteland Kanalı’yla birleştirmek üzere tasarlanmış ve neredeyse tamamlanmış olan Rothensee Tekne Kaldıracı’nın ışıkları görülüyordu. Kısa süre içinde bir sonraki Niedersachsen eyaletine girdik. Helmstedt’de dinlenmek ve benzin almak için durduk.

Hava kararıyordu. Saatime bakınca neredeyse yedi olduğunu gördüm. Kindermann'ın ellerinden birini kapıya bağlayıp işemesine izin verdim. Kendi ihtiyaçlarımı da biraz ileride karşıladım. Sonra yedek lastiği Kindermann’ın yanına koyup sol bileğini ona kelepçeledim, böylece bir eli boşta kaldı. Ama Mercedes büyük bir araba olduğu için yeterince uzağımdaydı. Endişelenmeme gerek yoktu. Yine de Walther’imi kılıfından çıkarıp ona gösterdim, sonra yanımdaki koltuğa koydum.

“Böyle daha rahat edersin,” dedim. “Ama burnunu bile karıştırırsan bunu yersin.” Arabayı çalıştırıp yola devam ettim.

“Acelen ne?” dedi Kinderman kızgın bir şekilde. “Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Gösterini pazartesi günü, herkes Berlin’e geldiğinde de gerçekleştirebilirdin. Onca yolu neden gitmemiz gerektiğini anlamıyorum.”

“O zamana kadar çok geç olacak, Kindermann. Dostun Weisthor’un Berlinli Yahudiler için planladığı özel pogromu durdurmak için çok geç olacak. Krist Projesi, adı buydu, değil mi?”

“Aa, onu da biliyorsun, öyle mi? Çok çalışmışsın. Sakın bana Yahudileri sevdiğini söyleme.”

“Sadece linç hukukunu ve çeteler tarafından yönetilmeyi sevmediğimi söyleyeyim. Bu yüzden polis oldum.”

“Adaleti gerçekleştirmek için mi?”

“Öyle demek istiyorsan, evet.”

“Kendini kandırıyorsun. Yöneten şey güçtür. İnsan iradesidir. Ve bu toplu iradeyi inşa etmek için ona bir odak verilmesi gerekir. Yaptığımız şey bir

çocuğun büyüteçle güneş ışığını bir kâğıdın üstüne yansıtıp yakmasından daha fazlası değil. Biz yalnızca zaten var olan bir gücü kullanıyoruz. Erkekler için olmasa adalet harika bir şey olurdu. Herr-? Bana bak, adın neydi senin?"

"Adım Günther ve bana Parti propagandası yapman gerekmez."

"Bunlar gerçekler, Günther, propaganda değil. Sen çağdışısın, bunu biliyor musun? Bu zamana ait değilsin."

"Tarihi biraz biliyorsam, bana adalet hiçbir zaman moda olmamış gibi geliyor, Kindermann. Söylediğin gibi bu zamana ait değilsem, insanların isteklerine ayak uyduramıyorsam buna ancak memnun olurum. Aramızdaki fark şu ki sen insanların iradesinin kullanıldığını görmeyi istiyorsun, bense gem vurulduklarını görmeyi."

"Çok kötü türde bir idealistsin: safsın. Yahudilere olanları gerçekten engelleyebileceğini mi düşünüyorsun? O gemiyi kaçırdın. Gazeteler Yahudilerin Berlin'de işledikleri ayin cinayetlerini anlatmaya başladı bile. Himmler veya Heydrich'in isteseler bile olanları engelleyebileceklerini sanmıyorum."

"Olacakları durduramayabilirim," dedim. "Ama belki ertelemeyi deneyebilirim."

"Himmler'i bulduğun kanıtları düşünmeye ikna etsen bile kendi aptallığının halka açıklanmasını isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun? Reichsführer-SS'ten adalet namına fazla bir şey göreceğini sanmıyorum. Olanları sadece halının altına süpürecek ve kısa süre sonra her şey unutulacak. Yahudiler gibi. Sözlerimi bir kenara not al. Bu ülkedeki insanların hafızaları çok kısadır."

"Benim değil," dedim. "Ben asla unutmam. Ben lanet olası bir filim. Şu öteki hastanı ele alalım mesela." Kindermann'ın ofisinden aldığım iki dosyadan birini alıp arka koltuğa attım. "Kısa bir süre öncesine kadar özel dedektiftim. Ve biliyor musun? Sen tam bir pislik olsan da ortak bir yanımız varmış. Senin bir hastan benim müşterimdi." Işığı yakıp dosyaya baktı.

"Evet, onu hatırlıyorum."

"Birkaç yıl önce ortadan kayboldu. Tesadüf o ki o sırada senin kliniğinin yakınlarındaydı. Bunu biliyorum, çünkü arabamı o civara park etmişti. Söyle

bana, Herr Doktor, dostun Jung tesadüfler konusunda ne diyor?”

“Şey... anlamlı tesadüfler, demek istiyorsun herhalde. Jung’un eş zamanlılık dediği bir ilke bu: tesadüfi görünen bir olay, fiziksel bir olayı psişik bir duruma bağlayan bilinçdışı bir bilgi olabilir. Bunu senin anlayacağın ifadelerle açıklamak çok zor. Ama ben bu tesadüfün nasıl anlamlı olabildiğini göremiyorum.”

“Hayır, tabii ki göremiyorsun. Benim bilinçdışımı bilmiyorsun. Belki bu yüzdendir.”

Bundan sonra bir süre sessiz kaldı. Brunswick’in kuzeyinde Mittelland Kanalı’nı geçtik. Otoban sona ererken güneybatıya Hildesheim ve Hamelin yönüne doğru ilerledim.

“Fazla uzak değil,” dedim omzumun üstünden. Cevap yoktu. Anayoldan çıkıp ormanlık alanın içine giden patikada birkaç dakika yavaşça yol aldım.

Arabayı durdurup arkama baktım. Kindermann sessizce uyuyordu. Titreyen elimle bir sigara yakıp dışarı çıktım. Güçlü bir rüzgâr esiyor, elektrik fırtınası gümbürdeyen siyah gökyüzünde gümüş rengi yaşam çizgileri oluşturuyordu. Belki bunlar Kindermann’ın yaşam çizgileriydi.

Bir iki dakika sonra ön koltuğa uzanıp silahımı aldım. Arka kapıyı açıp Kindermann’ı omzundan sarstım.

“Hadi,” dedim, ona kelepçelerin anahtarını vererek. “Bacaklarımızı biraz açalım.” Önümüzde uzanan, Mercedes’in farlarıyla aydınlanmış patikayı işaret ettim. Işık huzmesinin kenarına doğru yürüdük, orada durdum.

“Burası iyi,” dedim. Bana döndü. “Eş zamanlılık. Bunu sevdim. Uzun süredir içimi kemiren şey için şık, güzel bir sözcük. Ben ketum bir adamım, Kindermann. Yaptığım şey mahremiyetime daha fazla değer vermeme yol açıyor. Örneğin ev telefonumu asla kartvizitime yazmam. Benim için çok özel olan kişiler hariç. Bu yüzden Reinhard’ın annesine en başında iş vermek için başka bir adam yerine beni nasıl bulduğunu sorduğumda bana böyle bir kartvizit gösterdi. Reinhard’ın temizlemeciye göndermek üzere olduğu ceketinin cebinde bulmuş. Doğal olarak düşünmeye başladım. Kartviziti görünce oğlunun başının

dertte olabileceğini düşünüp bundan oğluna bahsetmiş. Oğlu kartviziti senin masandan aldığını söylemiş.

Reinhard'ın bunu yapmasının bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Belki de yoktu. Bunu asla öğrenemeyeceğiz herhalde. Ama nedeni her neyse o kartvizit müşterimin kaybolduğu gün senin ofisine geldiğini gösteriyor. Müşterim ondan sonra bir daha ortalarda görülmedi. Bu eşzamanlılığa ne diyorsun?"

"Bak, Günther, olanlar bir kazaydı. O bir bağımlıydı."

"Peki, nasıl bağımlı oldu?"

"Onu depresyon yüzünden tedavi ediyordum. İşini kaybetmişti. Bir ilişkisi sona ermişti. Kokaine o sırada göründüğünden daha fazla ihtiyacı vardı. Sırf ona bakarak bunu anlamanın hiç imkânı yoktu. Ben onun uyuşturucuya bağımlı hale geldiğini fark edene kadar da çok geç olmuştu."

"Ne oldu?"

"Bir öğleden sonra kliniğe çıkageldi. Civarda olduğunu ve moralinin bozuk olduğunu söyledi. Önemli bir işe gittiğini ve eğer ona biraz yardım edebilirsem işi alabileceğini söyledi. Başta reddettim. Ama o çok ikna edici bir kadındı ve sonunda kabul ettim. Onu bir süre yalnız bıraktım. Sanırım kokaini uzun süredir kullanmıyordu ve her zamanki dozuna daha az toleransı vardı. Kendi kusmuğunda boğulmuş olmalı."

Bir şey söylemedim. Şartlar o kadar farklıydı ki artık bunun bir anlamı olmazdı. İntikam tatlı değildi. Gerçek tadı acıydı, çünkü ağızda kalan en olası tat acımaydı.

"Ne yapacaksın?" dedi endişeyle. "Beni öldürmeyeceksin herhalde. Bak, o olay bir kazaydı. Bunun için bir adamı öldüremezsin, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Yapamam. Bunun için öldüremem." Rahat bir nefes alıp bana doğru yürüdü. "Medeni bir dünyada bir adamı soğukkanlı bir şekilde öldüremezsin."

Yalnız burası Hitler'in Almanyası'ydı ve Weisthor'la Himmler'in çok saygı duyduğu putperestlerden daha medeni değildi.

“Ama öldürülen o zavallı kızlar için birisi bunu yapmalı,” dedim.

Silahı kafasına doğrultup tetiği bir kez çektim; sonra birkaç kez daha çektim.

Wewelsburg kıvrımlı dar yoldan bakınca tipik bir Westphalia köyüne benziyordu. Duvarlarda çok sayıda miktarda Bakire Meryem tapınağı, çimenlik alanlar, peri masalını andıran yarı ahşap evler ve evlerin dışına atılmış çiftlik makineleri göze çarpıyordu. Bu evlerden birinde durup SS-Okulunu aradığımı söylemeye karar verdiğimde tuhaf bir şeyin içinde olduğumu biliyordum. Siyah pencere kaplamalarına ve pervazlarına oyulan ya da altın rengine boyanan kızıl akbabalar, runik semboller ve antik Alman sözcükleri bana cadıları ve büyücüleri hatırlatıyordu. Bu yüzden odun dumanı ve kızaran kuzu eti atmosferiyle kuşatılmış ilk kapıda kendini gösteren korkunç görüntüye neredeyse hazırdım.

Kız gençti, yirmi beşinden büyük değildi, ama yüzünün yarısını yiyen kanser olmasa çekici olduğunu söyleyebilirdiniz. Bir saniyeden fazla tereddüt etmedim, ama bu kadarı bile onu öfkelendirmeye yetti.

“Evet? Neye bakıyorsun?” diye sordu, geniş ağzını kararan dişlerini ve daha karanlık, daha çürük bir şeyi gösteren bir şekilde bükerek. “Hem saat kaç? Ne istiyorsun?”

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim, yüzünün hastalıktan etkilenmeyen kısmına odaklanmaya çalışarak. “Ama biraz kayboldum. Bana SS-Okulunu gösterebileceğinizi umuyordum.”

“Wewelsburg’da okul yok,” dedi bana şüpheyle akarak.

“SS-Okulu,” diye tekrarladım zayıf bir sesle. “Buralarda bir yerde olduğunu duydum.”

“Ha, o,” diye çıkıştı. Kapı eşiğinde dönüp yolun tepeden aşağıya doğru indiği yeri işaret etti. “Şu tarafta. Yol önce sağa sonra sola kıvrılıyor, sonra sol tarafındaki yamaçta korkulukların yükseldiği dar bir yol görüyorsun.” Küçümsercesine gülerek ekledi, “Okul dediğin şey orada.” Sonra da kapıyı yüzüme çarptı.

Şehirden uzakta olmak güzel bir şey, diye düşündüm Mercedes'e doğru yürürken. Taşra insanının gündelik sohbet için çok fazla zamanı var.

Korkulukların olduğu yolu buldum, büyük arabayı yamaçtan çıkarıp parke taşı kaplı düzlüğe sürdüm.

Ağzında bir parça kömür olan kızın neden bu kadar eğlendiği belliydi. İnsan nasıl ki bir evcil hayvan dükkânına hayvanat bahçesi ya da toplantı salonuna katedral demezse, burayı da okul olarak göremezdi. Himmler'in okulu aslında orta büyüklükte bir kaleydi. Kubbeli kulelerinden bir tanesi muazzam büyüklükteki bir Prusya askerinin miğferli başı gibi meydanın üstünde yükseliyordu.

Doğu tarafındaki kale karakolu gibi görünen bir binanın önüne park etmiş birkaç tabur kamyonu ve makam aracına kısa bir mesafe uzakta bulunan küçük kiliseye yaklaştım. Bir an için fırtına bütün gökyüzünü aydınlattı, kalenin hayaleti andıran siyah-beyaz siluetini gördüm.

Burası bütün standartlara göre etkileyici görünümlü bir yerdi. Oradan geçenlerin kalabileceği bir yerden çok korku filmlerinden fırlamış bir yer gibi görünüyordu. Bu sözde okul Drakula'nın, Frankenstein'ın, Orlac'ın ve bir orman dolusu Kurt Adam'ın evine benziyordu - tabancamı 9 milimetrelik küçük, kalkık burunlu sarımsak dişleriyle doldurmama sebep olabilirdi.

Wewelsburg Kalesi zaten yeterli sayıda gerçek canavarla dolu olduğu için hayal ürünü canavarlar için endişe etmeye gerek yoktu. Ve Himmler'in Doktor X'e birkaç tavsiye verebileceğine de hiç kuşkum yoktu.

Ama Heydrich'e güvenebilir miydim? Bunu bir süredir düşünüyordum. Sonunda hırsına kesinlikle güvenebileceğime karar verdim. Ona Weisthor şeklindeki bir düşmanı yok etmesi için gerekli yolları sağlayacağım için kendimi ve elimdeki bilgileri onun katil beyaz ellerine teslim etmekten başka çarem yoktu.

Mercedes'i meydanın kenarına ileriye sürüp sola doğru kıvrılarak boş hendeğin üstünden kale kapısına uzanan köprüden geçirirken saat kulesindeki küçük kilise çanı gece yarısını gösterecek şekilde çalıyordu.

Bir SS askeri taş nöbetçi kulübesinden çıkıp kâğıtlarıma baktı, geçmemi işaret etti.

Ahşap kapının önünde durup arabanın kornasını birkaç kez çaldım. Kalenin her yerinde ışıklar vardı. Ölü ya da diri kimseyi uyandıracak gibi gözükmüyordum. Girişte küçük bir kapı açıldı, bir SS onbaşı benimle konuşmak için dışarı çıktı. Fener ışığında belgelerimi inceledikten sonra kapıdan geçip kemerli girişe ilerlememe izin verdi. Orada da hikâyemi bir kez daha anlattım ve belgelerimi gösterdim ama bu kez nöbetten sorumlu olduğu belli olan genç bir yüzbaşının yararına.

Hepsi özellikle doğru mavi renkte gözler ve sarı saçlar bahşedilmiş gibi görünen küstah SS subaylarıyla baş etmenin tek bir yolu vardı, o da küstahlıkta onları geçmekti. Bu yüzden o akşam öldürdüğüm adamı düşünüp yüzbaşıya bir Hohenzollern prensini ezecek kadar soğuk ve kibirli bir şekilde baktım.

“Ben Kommissar Günther,” diye çıkıştım. “Reich’in güvenliğini etkileyen çok önemli bir Sipo meselesi için buradayım. General Heydrich’in konuyla hemen ilgilenmesi gerekiyor. Lütfen ona burada olduğumu derhal haber verin. Beni beklediğini göreceksiniz, hatta bana Haysiyet Divanı görüşmeleri sırasında kaleye girmek için gerekli parolayı bile verdi.” Parolayı söyleyip yüzbaşının küstahlığının benimkine saygı göstermesini seyrettim.

“Görevimin hassasiyetini vurgulamama izin verin, Yüzbaşı,” dedim sesimi alçaltarak. “Şu aşamada sadece General Heydrich veya yardımcısı benim kalede olduğumu bilmeli. Komünist casusların şimdiden görüşmelere sızmış olması mümkün. Anladınız mı?”

Yüzbaşı sertçe başını sallayıp telefon açmak için ofisine girdi, bense soğuk gece gökyüzüne açılan parke taşı kaplı avlunun kenarına doğru yürüdüm.

Kale içeriden daha küçük görünüyordu. Üç çatılı kanat, ikisi kubbeli, diğeri daha geniş ve kısa olan üç kuleyle birleşiyordu. Üçüncü kuledeki bayrak direğinde asılı duran SS flaması güçlü rüzgârda gürültülü bir şekilde çırpınıyordu.

Yüzbaşı yanıma gelince topuklarını birbirine vurarak beni selamlamasına çok

şaşırdım. Bunun benim buyurgan kişiliğimden çok Heydrich veya yardımcısının söyledikleriyle ilgili olduğunu düşündüm.

“Kommissar Günther,” dedi saygıyla. “General yemeğini bitiyor. Oturma odasında beklemenizi istedi. Orası batı kulesinde bulunuyor. Beni takip eder misiniz, lütfen? Onbaşı aracınızla ilgilenecek.”

“Teşekkür ederim, Yüzbaşı,” dedim. “Ama önce ön koltuktaki önemli bazı belgeleri almam gerekiyor.”

İçinde Weisthor'un tıbbi vaka geçmişi, Lange’nin ifadesi ve Lange-Kindermann mektuplarının bulunduğu evrak çantasını alıp yüzbaşının peşinden parke taşlı avluyu geçip batı kanadına doğru yürüdüm. Sol tarafımızda bir yerlerden şarkı söyleyen bir adamın sesi geliyordu.

“Güzel bir partiye benziyor,” dedim soğuk bir sesle. Bana eşlik eden adam coşkusuz bir şekilde bir şeyler homurdandı. Her parti kasım ayında gece nöbeti tutmaktan daha iyiydi. Ağır meşe bir kapıdan geçip büyük salona girdik.

Bütün Alman kaleleri bu kadar Gotik olmalıydı; bütün Cermen savaş lordları böyle kalelerde yaşamalı ve kasıla kasıla yürümeliydi; engizisyondaki bütün Aryan zorbaları etraflarını amansız tiranlık sembolleriyle kuşatmalıydı. Büyük kalın halılar, kalın goblenler ve donuk tablolar bir yana her yerde Kral Gustavus Adolphus ve bütün İsveç ordusuyla savaşmaya yetecek kadar zırh, tüfek dayanağı ve duvarlara monte edilmiş kılıç vardı.

Öte yandan döner ahşap merdivenlerle ulaştığımız oturma odası sade bir şekilde döşenmişti ve birkaç kilometre uzaktaki küçük havaalanının iniş ışıklarını gösteren harika bir manzarası vardı.

“Kendinize bir içki alın,” dedi yüzbaşı dolabı açarak. “İhtiyacınız olan başka bir şey olursa, efendim, sadece zili çalın.” Sonra yeniden topuklarını birbirine vurup merdivenlerde gözden kayboldu.

Kendime büyükçe bir bardak konyak alıp bir dikişte içtim. Uzun yolculuktan sonra yorulmuştum. Bir bardak daha alıp kaskatı bir şekilde bir koltuğa oturdum, gözlerimi kapadım. İlk mermi iki kaşının arasına girerken Kindermann’ın yüzündeki ürkmüş ifade hâlâ gözlerimin önündeydi. Weisthor onu ve uyuşturucu

torbasını özlemiş olmalıydı. Aslında şu anda bir kucak dolusu uyuşturucu bana da iyi gelirdi.

Biraz daha konyak içtim. On dakika geçti. Başım öne düşmeye başladı.

Uyuyakaldım ve dörtnala gelen kâbusum beni canavar adamların, felaket tellâllarının, namussuz yargıçların ve cennetten kovulanların karşısına götürdü.

23

Pazartesi, 7 Kasım

Ben hikâyemi anlatmayı bitirene kadar Heydrich'in normalde solgun olan yüz hatları heyecanla kızarmıştı.

"Seni tebrik ederim, Günther," dedi. "Bu benim beklediğimden de fazla. Ve zamanlaman da mükemmel. Sen de aynı fikirde değil misin, Nebe?"

"Gerçekten öyle, General."

"Bu seni şaşırtabilir, Günther," dedi Heydrich. "Reichsführer Himmler ve ben sırf kamu düzeni ve ticaret uğruna da olsa Yahudilerin mallarına polis koruması getirmeyi düşünüyoruz. Sokaklarda bir kalabalığın isyanına izin verirsen sadece Yahudilerin dükkânları yağmalanmakla kalmaz, Almanlarınki de yağmalanır. Hasarın iyi Alman sigorta şirketleri tarafından ödeneceğini söylemeye gerek yok. Goering aklını kaçırır. Ve onu kim suçlayabilir ki? Bu fikir bütün ekonomik planlamayla alay ediyor.

"Ama dediğin gibi, Günther, eğer Himmler Weisthor'un planına inanacaksa polis korumasından vazgeçecektir. Öyle bir durumda bu görüşü benim sürdürmem gerekir. Bundan dolayı bu konuyla nasıl ilgileneceğimize dikkat etmemiz gerekiyor. Himmler bir aptal, ama tehlikeli bir aptal. Weisthor'u kesin bir şekilde ve mümkün olduğunca çok tanığın önünde açığa çıkarmamız gerekiyor." Durakladı. "Nebe?"

Reichskriminaldirektor uzun burnunun kenarını kaşıyıp düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Mümkünse Himmler’in bu işle ilgisinden bahsetmeyelim, General,” dedi. “Weisthor’un tanıkların önünde açığa çıkarılmasına varım. O pisliğin yaptıklarının yanına kâr kalmasını istemiyorum. Ama aynı zamanda kıdemli SS personelinin önünde Reichsführer’i de mahcup etmemeliyiz. Weisthor’u mahvettiğimiz için bizi bağışlar, ama kendisini aptal gibi göstermemizi affetmez.”

“Katılıyorum,” dedi Heydrich. Bir an düşündü. “Burası Sipo kısım altı, değil mi?” Nebe başını salladı. “Wewelsburg’a en yakın SD ana bölge karakolu nerede?”

“Bielefeld’de,” diye cevap verdi Nebe.

“Tamam. Onları hemen aramanı istiyorum. Şafakla birlikte buraya bir sürü adam göndersinler.” Zayıf bir şekilde gülümsedi. “Weisthor’un bana karşı yapabileceği Yahudi suçlamasının yapışmasına karşı bir önlem olarak. Burayı hiç sevmiyorum. Weisthor’un da Wewelsburg’da bir sürü arkadaşı var. Burada gerçekleşen bazı gülünç SS düğün törenlerinde görev bile alıyor. Bu yüzden burada biraz güç gösterisi düzenlemeye ihtiyacımız olabilir.”

“Kale komutanı Taubert bu görevden önce Sipo’daydı,” dedi Nebe. “Ona güvenebileceğimize eminim.”

“Güzel. Ama ona Weisthor’u anlatma. Sadece Günther’in uydurduğu KPD casuslarıyla ilgili hikâyeye sadık kal ve adamlarını alarma geçirmesini sağla. Ve başlamışken Kommissar için bir yatak organize etmesini de sağla. Tanrım, o bunu hak etti.”

“Yanımdaki oda boş, General. Galiba Saksonya I. Henry odasıymış.” Nebe sırıttı.

“Delilik,” diye güldü Heydrich. “Ben Kral Arthur ve Kutsal Kâse odasındayım. Ama kim bilir? Belki bugün en azından Morgana le Fay’i yenebilirim.”

Mahkeme binası batı kanadının zemin katındaydı. Bitişikteki odalardan birinin kapısı aralık olduğu için içeride olanları mükemmel şekilde görebiliyordum.

Salon kırk metre yüksekliğindeydi. Yalın, cilalı ahşap zemini, lambri kaplı duvarları ve yüksek tavanı meşe kirişleri ve yaratık oymalarıyla tamamlanan bir odaydı. Hükmedici, uzun meşe masanın dört tarafı yüksek arkalıklı deri sandalyelerle çevrilmişti, her birinin üstündeki gümüş disk oraya oturacak olan SS subayının adını taşıyordu. Siyah üniformalar ve divan başlangıcını bildiren törensel işlemler yüzünden Büyük Mason Locası toplantısında casusluk yapmak gibiydi.

O sabah gündemdeki ilk konu Reichsführer'in harap durumdaki kuzey kulesinin onarımıyla ilgili planları onaylamasıydı. Bunları Weisthor ve Rahn'ın arasında oturan baykuş bakışlı, küçük, şişko Landbaumeister Bartels sundu. Weisthor endişeli görünüyordu ve belli ki kokainin eksikliğini hissediyordu.

Reichsführer ona planlarla ilgili görüşünü sorduğunda Weisthor kekeledi: "E, şey bağlamında, e... kalenin önemi... e...," dedi, "ve... e...gelecekteki... e... Doğu ve Batı... e, arasındaki... herhangi bir çatışmada... e... büyülü önemi..."

Heydrich araya girdi, ama bunu Brigadeführer'e yardım etmek için yapmadığı hemen belli oldu.

"Reichsführer," dedi soğuk bir sesle. "Bu bir mahkeme olduğu için ve hepimiz Brigadeführer'i büyülenmiş bir şekilde dinlediğimiz için, ona ve meslektaşı Unterscharführer Rahn'a karşı yapılan suçlamaları sizlere açıklamadan önce devam etmesine izin vermek bana göre sizlere haksızlık olacaktı."

"Hangi suçlamalar?" dedi Himmler hoşnutsuz bir şekilde. "Benim Weisthor'a karşı yapılmış bir suçlamadan haberim yok. Hatta onunla ilgili bir soruşturma olduğunu bile bilmiyorum."

"Çünkü Weisthor'la ilgili bir soruşturma yok. Ancak tamamen ayrı bir soruşturma yedi masum Alman kızının sapıkça öldürülmesiyle sonuçlanan çirkin komploda Weisthor'un önemli bir rol oynadığını açığa çıkardı."

"Reichsführer," diye kükredi Weisthor. "İtiraz ediyorum. Bu canavarlık."

"Tamamen katılıyorum," dedi Heydrich, "ve canavar da sensin."

Weisthor bütün vücudu titreyerek ayağa kalktı.

“Seni küçük yalancı Yahudi,” diye tükürdü.

Heydrich sadece tembel bir şekilde gülümsedi. “Kommissar,” dedi yüksek sesle. “Lütfen buraya gelebilir misiniz?”

Ben yavaşça salona girerken ayakkabılarım ahşap zeminde seçmelere giren endişeli bir aktörünkiler gibi ses çıkarıyordu. Salona girdiğimde bütün başlar döndü, Almanya’nın en güçlü elli adamı bana bakarken oradan başka bir yerde olmayı diliyordum. Himmler ayağa kalkarken Weisthor’un çenesi sarktı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye gürledi Himmler.

“Bazılarınız bu adamı Herr Steininger adıyla biliyor,” dedi Heydrich pürüzsüz bir sesle. “Yani öldürülen kızlardan birinin babasının adıyla. Ancak öyle bir şey yok. Kendisi benim için çalışıyor. Onlara kim olduğunuzu söyleyin, Günther.”

“Cinayet Masası, Berlin-Alexanderplatz’dan Kriminalkommissar Bernhard Günther.”

“Ve bu subaylara neden buraya geldiğinizi söyleyin lütfen.”

“Karl Maria Wiligot ve Jarl Widar olarak da bilinen Karl Maria Weisthor’u; Otto Rahn’ı; ve Richard Anders’i 23 Mayıs ve 29 Eylül 1938 arasında Berlin’de öldürülen yedi kızın cinayeti yüzünden tutuklamaya geldim.”

“Yalancı,” diye bağırdı Rahn ayağa fırlayarak. Anders olduğunu tahmin ettiğim diğer subay da kalkmıştı.

“Oturun,” dedi Himmler. “Sanırım bunu kanıtlayabileceğinize inanıyorsunuz, Kommissar?” Karl Marx’ın kendisi olsaydım bana daha büyük bir nefretle bakamazdı herhalde.

“Kanıtlayabileceğime inanıyorum, efendim, evet.”

“Bu da numaralarından biri olmasa iyi olur, Heydrich,” dedi Himmler.

“Numara mı, Reichsführer?” dedi Heydrich masum bir şekilde. “Eğer aradığınız şey numaraysa bu iki kötü adamda her türlüsü var. Kendilerini medyum olarak tanıtıyor, zayıf akıllı insanları kendilerinin öldürüp sakladığı kızların cesetlerinin nerede olduğunu ruhların söylediğine inandırıyorlar.

Kommissar Günther olmasaydı aynı delice numarayı buradaki subay topluluğuna da yapmaya kalkarlardı.”

“Reichsführer,” dedi Weisthor tükürürcesine. “Bu söylediklerinizakıl dışı.”

“Sözlerinin şu bahsettiğin kanıtı nerede, Heydrich?”

“Delice dedim. Tam olarak onu kastediyorum. Doğal olarak buradaki hiç kimse onların gülünç planlarını yutmaz. Ama delilerin bir özelliği yaptıkları şeyin doğruluğuna inanmalarıdır.” Kâğıt yığınlarının altından Weisthor’un tıbbi vaka kaydını çıkarıp Himmler’in önüne koydu.

“Burada Karl Maria Weisthor olarak da bilinen Karl Maria Wiligut’un tıbbi vaka kayıtları var. Bu dosya kısa bir süre öncesine kadar doktoru Hauptsturmführer Lanz Kindermann’ın elindeydi-”

“Hayır,” diye bağırdı Weisthor dosyanın üstüne atılarak.

“Tutun bu adamı,” dedi Himmler. Weisthor’un yanında dikilen iki subay onu kollarından tuttu. Rahn silahına uzandı, ama ben daha hızlıydım.

Namluyu kafasına doğrulturken mavzerin sürgüsünü çektim.

“Silaha dokunursan kafanda hava deliği açarım,” dedim. Silahını bıraktı.

Heydrich bu kargaşadan etkilenmeden konuşmaya devam etti. Hakkını teslim etmek gerekti: Kuzey Deniz somonu kadar soğuk ve kaypaktı.

“Wiligut 1924 yılı Kasım ayında karısını öldürme girişimiyle Salzburg’daki bir akıl hastanesine kabul edildi. Muayenesinden sonra deli olduğuna karar verildi ve 1932 yılına kadar Dr. Kindermann'ın gözetiminde hastanede kaldı. Taburcu edilmesinden sonra adını Weisthor yaptı, gerisini şüphesiz biliyorsunuz, Reichsführer.”

Himmler bir iki dakika için dosyaya baktı. Sonunda içini çekti. “Bu doğru mu, Karl?”

İki SS subayının arasındaki Weisthor başını iki yana salladı.

“Bir centilmen ve subay olarak onurum üstüne yemin ederim ki yalan.”

“Sol kolunu sıvayın,” dedim. “Adam uyuşturucu bağımlısı. Kindermann ona yıllardır kokain ve morfin veriyor.”

Himmler, Weisthor’u tutan adamlara işaret etti. Korkunç durumdaki siyah-

mor kolu ortaya çıkınca ekledim: “Yine de inanmıyorsanız, elimde Reinhard Lange tarafından yazılmış yirmi sayfalık bir ifade var.”

Himmler başını sallamaya devam etti. Bilge SS, Brigadeführer’in önüne gelmek için sandalyesinin etrafından dolaştı. Weisthor’un yüzüne sertçe bir tokat attı, ardından bir tane daha.

“Çekin şunu gözümün önünden,” dedi. “Bir sonraki açıklamaya kadar odasına hapsedin. Rahn. Anders. Bu sizin için de geçerli.” Sesi neredeyse histerik bir tona büründü. “Defolun, dedim. Artık bu grubun bir üyesi değilsiniz. Üçünüz de Kurukafa yüzüklerinizi, hançerlerinizi ve kılıçlarınızı teslim edeceksiniz. Size ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim.”

Arthur Nebe hazır bekleyen muhafızları çağırdı. Muhafızlar gelince onlara üç adama odalarına kadar eşlik etmelerini emretti.

Masadaki bütün SS subaylarının ağızları şaşkınlıkla açılmıştı. Yalnız Heydrich sakindi. Uzun yüzü balmumundan yapılmış gibiydi ve düşmanlarının bozgunundan ne kadar tatmin olduğuna dair hiçbir ifadeyi açığa vurmuyordu.

Weisthor, Rahn ve Anders gönderildikten sonra bütün gözler Himmler’in üstündeydi. Ne yazık ki onun gözleri de benim üzerimde. Dramanın henüz bitmediğine karar verip silahımı kılıfına soktum. Himmler rahatsız edici birkaç saniye boyunca bana bakmaya devam etti. Weisthor’un evinde onu gördüğümü hatırladığına kuşku yoktu. Reichsführer-SS ve Alman Polisinin başı kandırılmış, aptal yerine konmuş, satılmış ve yanılmıştı. Bu, kendisini Hitler’in Deccal’ine karşı Nazi Papası rolünde gören bir adam için dayanılmayacak bir şeydi. Temiz tıraşlı, küçük, titiz yüzündeki kolonyanın kokusunu alabileceğim kadar yakınıma gelip öfkeyle gözlerini kırpıştırdı, ağzı nefretle büküldü, bacağıma sert bir tekme attı.

Acıyla inledim, ama hareketsiz bir şekilde, neredeyse hazır olda durmaya devam ettim.

“Her şeyi mahvettin,” dedi titreyerek. “Her şeyi. Anlıyor musun?”

“Ben işimi yaptım,” diye gürledim. Heydrich’in tam zamanındaki müdahalesi olmasa beni yine tekmelerdi herhalde.

“Buna kesinlikle katılıyorum,” dedi. “Belki de siz kendinizi toplayana kadar görüşmelere bir saat kadar ara vermeliyiz, Reichsführer. Reichsführer’in yüreğine bu kadar yakın birinin bu iğrenç ihanetinin keşfi elbette ki kendisi için derin bir şok oldu. Aslında hepimiz için öyle.”

Diğerlerinden kabul mırıltıları yükseldi. Himmler kontrolünü biraz kazanmış gibi göründü. Muhtemelen mahcubiyetten rengi biraz kızarıp birden çekildi ve başını sertçe salladı.

“Haklısın Heydrich,” diye mırıldandı. “Korkunç bir şok oldu. Evet, gerçekten. Sizden özür dilemeliyim, Kommissar. Dediğiniz gibi siz sadece işinizi yaptınız. Aferin.” Bu sözlerden sonra hiç de alçak olmayan topuklarının üstünde dönüp birkaç subayının eşliğinde şık bir şekilde salondan çıktı.

Heydrich gülümsemeye başladı, ağzının kıyısından ileriye gitmeyen yavaş bir gülümseme. Sonra gözleri beni buldu, beni öteki kapıya doğru yönlendirdi. Arthur Nebe arkamızdan geldi. Diğer subaylar yüksek sesle kendi aralarında konuşmaya başladılar.

“Heinrich Himmler çok az insandan özür dilemiştir,” dedi Heydrich üçümüz kalenin kütüphanesinde yalnız kalınca.

Acıyla bacağımı ovuşturdum. “Bu gece günlüğüme bunu yazacağım,” dedim. “Hep hayalini kurduğum şeydi.”

“Bu arada Kindermann’a ne olduğunu söylemedin.”

“Kaçmaya çalışırken vurulduğunu söyleyelim,” dedim. “Eminim siz ne demek istediğimi çok iyi anlarsınız.”

“Bu çok talihsiz. İşimize yarayabilirdi.”

“Bir katil neyi hak ediyorsa onu buldu. Birisi bunu yapmak zorundaydı. Ama öteki pisliklerin hak ettiklerini bulacaklarını sanmıyorum. SS kardeşliği falan, değil mi?” Duraklayıp bir sigara yaktım. “Onlara ne olacak?”

“SS’teki işlerinin bittiğine güvenebilirsin. Bunu Himmler’in kendisinin söylediğini duydun.”

“Onlar için ne kadar korkunç.” Nebe’ye döndüm. “Hadi, Arthur. Weisthor mahkemeye ya da giyotine hiç yaklaşacak mı?”

“Bu benim de hiç hoşuma gitmiyor,” dedi haşin bir sesle. “Ama Weisthor Himmler'e çok yakın. Çok fazla şey biliyor.”

Heydrich dudaklarını birleştirdi. “Öte yandan Otto Rahn sadece bir NCO. Başına bir kaza gelse Reichsführer’in umursayacağını sanmıyorum.” Başımı buruk bir şekilde iki yana salladım.

“En azından bu küçük pis plan sona erdi. En azından bir süre için yeni bir pogromdan kurtulduk.”

Heydrich biraz rahatsız görünüyordu. Nebe ayağa kalkıp kütüphanenin penceresinden dışarı baktı.

“Tanrı aşkına,” diye bağırdım. “Planın devam edeceğini söylemeyeceksiniz, değil mi?” Heydrich gözle görülür şekilde yüzünü buruşturdu.

“Bakın, hepimiz Yahudilerin cinayetlerle bir ilgisi olmadığını biliyoruz.”

“Aa, evet,” dedi neşeyle. “Bu kesin. Ve Yahudiler suçlanmayacaklar, bu konuda sözüme güvenebilirsin. Seni temin ederim ki-”

“Söyle ona,” dedi Nebe. “Bilmeyi hak ediyor.”

Heydrich bir an düşündü, sonra ayağa kalktı. Raftan bir kitap alıp kayıtsız bir şekilde karıştırdı.

“Evet, haklısın, Nebe. Galiba hak ediyor.”

“Bana neyi söyleyeceksiniz?”

“Bu sabah görüşmeler başlamadan önce bir teleks aldık,” dedi Heydrich. “Tesadüf eseri genç bir Yahudi fanatik Paris’teki bir Alman diplomata saldırmış. Görünüşe göre Almanya’daki Polonyalı Yahudilere yapılan muameleyi protesto etmek istiyormuş. Führer Fransa’ya kendi özel doktorunu gönderdi, ama adamın hayatta kalması beklenmiyor.”

“Sonuç olarak Goebbels şimdiden, eğer diplomat ölürse Reich’taki bütün Yahudilere karşı Alman halkının doğal tepkileri olacağı konusunda Führer'e kulis yapıyor.”

“Ve siz de başınızı başka yöne çevireceksiniz, öyle mi?”

“Kanunsuzluğu onaylamıyorum,” dedi Heydrich.

“Weisthor istediği pogromu başlatmış oldu. Sizi pislikler.”

“Pogrom değil,” diye ısrar etti Heydrich. “Yağmalamaya izin verilmeyecek. Yahudi malları tahrip edilmeyecek. Polis talan olmamasını garanti edecek. Ve Alman hayatını ya da güvenliğini tehdit edecek hiçbir şeye izin verilmeyecek.”

“Öfkeli bir kalabalığı nasıl kontrol edebilirsiniz?”

“Emirler verilecek. Suçlular tutuklanacak.”

“Emirler mi?” Sigaralarımı kitaplığa doğru attım. “Kontrolsüz kalabalık için mi? Bu çok güzel.”

“Almanya’daki bütün polis şeflerine kuralların anlatıldığı bir teleks çekilecek.”

Birden çok yorgun olduğumu hissettim. Eve gitmek, bütün bunlardan uzaklaşmak istiyordum. Böyle bir konuda konuşmak bile kendimi pis ve sahtekâr gibi hissetmeme neden oluyordu. Başarısız olmuştum. Ama çok daha kötü olan şey başarılı olmamın hiç amaçlanmamış olmasıydı.

Bir tesadüf, Heydrich böyle demişti. Ama Jung’un düşüncesine göre anlamlı bir tesadüf müydü? Hayır. Olamazdı. Artık hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

24

Perşembe, 10 Kasım

“Alman halkının öfkesinin kendiliğinden ifadesi.” Radyo böyle söylüyordu.

Öfkeliydim, ama bunun kendiliğinden olan bir yanı yoktu. Kendimi doldurmak için bütün gecem vardı. Camların kırıldığını ve sokaklarda yankılanan küfürleri duyduğum, yanan binaların duman kokusunu aldığım bir gece. Utançtan evden çıkmıyordum. Ama perdelerin arasından parlak ve güneşli bir şekilde içeri süzülen sabah, kalkıp kendi gözlerimle görmem gerektiğini hissetmeme neden oldu.

Bu olanları asla unutabileceğimi sanmıyorum.

1933’ten beri kırık vitrin camları bütün Yahudi işletmeler için mesleki bir tehlikeydi, gamalı haç veya uzun çizme gibi Nazizmle eş anlamlıydı. Ama bu kez her şey çok farklıydı, birkaç sarhoş SA haydudunun rastgele vandalizminden çok daha sistemli bir şey söz konusuydu. Bu kez tam bir Walpurgisnacht tahribatı söz konusuydu.

Her yerde cam kırıkları vardı. Sanki huysuz bir kristal prensi öfke nöbeti sırasında devasa, buzdan bir yapbozu yeryüzüne fırlatmıştı.

Apartmanımın sadece birkaç metre uzağında birkaç kıyafet mağazası vardı. Bir salyangozun uzun, gümüş rengi izi terzinin mankeninin üst kısımlarına doğru ilerliyor, devasa bir örümcek ağı bir diğerini jilet keskinliğindeki ağıyla sarmalamakla tehdit ediyordu.

Daha ileride, Kurfürstendamm'ın köşesinde yüz parçaya ayrılmış, ben yolda ilerledikçe ayağımın altında gıcırdayıp çatırdarken parçalanmış görüntülerimi yansıtan muazzam büyüklükte bir aynayla karşılaştım.

Antik Cermen Hıristiyanlığı ve ondan adının türetildiği kristal arasında sembolik bir bağ olduğuna inanan Weisthor ve Rahn gibiler için bu görüntü heyecan verici olabilirdi. Ama bir camcı için para basma lisansı anlamına gelirdi. Dışarıda dolaşan pek çok insan da böyle söylüyordu.

Fasanenstrasse'nin kuzey ucundaki, S-Bahn demiryoluna yakın yerdeki sinagog hâlâ dumanı tüten, içi boşaltılmış, kirişleri ve duvarları kararmış bir harabe gibi duruyordu. Ben bir medyum değildim, ama orayı gören bütün dürüst insanların aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdim. Hitler'in bizimle işi bitene kadar daha kaç bina bu hale gelecekti?

Bitişik caddede birkaç kamyon dolusu Fırtına Birliği askeri vardı ve hepsi çizmeleriyle kalan pencere pervazlarını test ediyorlardı. Dikkatle başka bir yöne gitmeye karar vererek geri dönmek üzereyken yarı tanıdığım bir ses duydum.

"Defolun buradan, sizi Yahudi piçleri," diye bağırdı genç bir adam.

Bu, Bruno Stahlecker'in on dört yaşındaki oğlu Heinrich'ti. Motorlu Hitler Gençliği üniforması giymişti. Başka bir vitrine kocaman bir taş atarken gördüm onu. Yaptığı işe keyifle güldü: "Lanet olası Yahudiler:" Genç arkadaşlarının onayını görmek için etrafına bakarken beni gördü.

Yanına giderken babası olsaydım ona söyleyeceğim şeyleri düşünüyordum, ama ona yaklaşınca sadece gülümsedim. Aslında suratına elimin tersiyle bir tokat indirmek istiyordum.

"Merhaba, Heinrich."

Güzel mavi gözleri şüpheyle bana baktı. "Sanırım sırf babamın arkadaşı olduğun için beni azarlayabileceğini düşünüyorsun."

"Ben mi? Yaptığın şey umurumda bile değil."

"Ya? Peki, ne istiyorsun?"

Omuz silkip ona bir sigara uzattım. Sigarayı aldı, ikimizinkini de yaktım. Sonra ona kibrit kutusunu attım. "Al," dedim, "bu gece bunlara ihtiyacın olabilir.

Belki Yahudi Hastanesi'ni yakmayı deneyebilirsin."

"Gördün mü? Bana ders vereceksin."

"Tam tersine. Sana babanı öldüren adamları bulduğumu söylemeye geldim."

"Öyle mi?" Heinrich'in kumaş dükkânlarından birini yağmalamakla meşgul olan arkadaşları gelip yardım etmesi için onu çağırdı. "Geliyorum," diye seslendi onlara. Sonra bana döndü: "Neredeler? Babamı öldüren adamlar."

"Bir tanesi öldü. Ben vurdum."

"Güzel. Güzel."

"Diğer ikisine ne olacağını bilmiyorum. Bu duruma bağlı aslında."

"Hangi duruma?"

"SS'e. Onlara dava açmaya karar verip vermeyeceklerine bağlı." Genç adamın yüzünün şaşkınlıkla buruştuğunu gördüm. "Aa, sana söylemedim mi? Evet, bu adamlar, korkak bir şekilde babanı öldüren bu adamlar, hepsi SS subayı. Muhtemelen kanuna karşı gelmelerini engellemeye çalışacağı için babanı öldürmek zorunda kaldılar. Onlar kötü adamlardı, Heinrich. Ve senin baban her zaman kötü adamları hapse atmak için uğraşırdı. O çok iyi bir polisti." Elimle kırık camları gösterdim. "Bu konuda ne düşünürdü acaba?"

Heinrich tereddüt etti. Ona söylediklerimin anlamını düşünürken boğazında bir yumru yükseldi.

"Yani - yani onu öldürenler Yahudiler değil miydi?"

"Yahudiler mi? Tanrım, hayır." Bir kahkaha attım. "Bu fikre nereden vardın? Yahudilerin adı hiç geçmedi bile. Der Stürmer'de okuduğun her şeye inanmamalısın."

Konuşmamız bitince Heinrich isteksiz bir şekilde arkadaşlarının yanına döndü. Haşin bir şekilde gülümserken propagandanın iki şekilde de işlediğini düşündüm.

Hildegard'ı son gördüğümden beri bir hafta geçmişti. Wewelsburg'dan dönünce onu birkaç kez aramaya çalışmıştım, ama hiç evde olmuyordu ya da telefonu açmıyordu. Sonunda gidip onu görmeye karar verdim.

Kaiserallee'den güneye inip Wilmersdorf ve Friedenau'dan geçerken de aynı tahribatı gördüm. İnsanların öfkesi kendiliğinden ifade buluyordu yine: Yahudi isimleri taşıyan dükkânlar paramparça ediliyor, her yere yeni Yahudi-karşıtı sloganlar yazılıyordu; polis hep yakınlarda dikiliyor, dükkânların yağmalanmasını ya da dükkân sahibinin dövülmesini engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Waghâuselerstrasse'ye yaklaşınca yanan bir sinagogun daha yanından geçtim. İtfaiye yangının bitişikteki binalara sıçramadığından emin olmak için bekliyordu.

Bu, insanın kendini düşüneceği bir gün değildi.

Lepsius Strasse'de Hildegard'ın evinin yakınına park ettim. Bana verdiği sokak kapısının anahtarıyla apartmana girdim, üçüncü kata çıktım. Kapıyı çaldım. İçeri girebilirdim, ama son görüşmemizdeki şartlar düşünülünce bunun Hildegard'ın hoşuna gideceğini sanmıyordum.

Bir süre sonra ayak sesleri duydum. Kapı genç bir SS subayı tarafından açıldı. Kendisi Irma Hanke'nin ırksal-teori derslerinden fırlamış gibi görünüyordu: açık sarı saçlar, mavi gözler ve beton gibi görünen bir çene. Gömleğinin düğmeleri açık, kravatı gevşekti. Oraya SS dergileri satmaya gelmediği belliydi.

"Kim o, sevgilim?" diye seslendi Hildegard. Çantasında bir şey arayarak kapıya doğru gelişini seyrettim. Yalnızca birkaç metre kala başını kaldırdı.

Üzerinde siyah tüvit bir takım, bürümcük kumaştan gümüş rengi bir bluz giymiş, yanan bir binadan yükselen duman gibi başının üstünde yükselen, tüylü, siyah bir şapka takmıştı. Bu aklımdan çıkaramadığım bir görüntüydü. Beni görünce durdu, söyleyecek bir şey ararken mükemmel rujlu dudakları sarktı.

Fazla bir açıklama gerekmiyordu. Dedektif olmak böyle bir şeydi: çok çabuk anlıyordum. Bir nedene ihtiyacım yoktu. Belki de bu adam SS olduğuna göre Hildegard'ı tokatlama konusunda benden daha iyiydi. Nedeni her neyse güzel bir çift olmuşlardı. Hildegard onun koluna girerken öyle görünüyorlardı.

Yavaşça başımı sallarken üvey kızının katillerini yakaladığımdan söz edip etmemem gerektiğini düşündüm, ama o sormayınca bir filozof gibi gülümseyip başımı sallamaya devam ettim. Sonra ona anahtarlarını geri verdim.

Merdivenlerin yarısını inmiştim ki arkamdan seslendi: “Üzgünüm, Bernie. Gerçekten üzgünüm.

Güneye Botanik Bahçesi’ne doğru yürüdüm. Solgun sonbahar gökyüzü, kendilerine hayat veren dallardan alınıp şehrin uzak köşelerine rüzgârla taşınan milyonlarca göçmen yaprakla dolmuştu. Şurada burada dikilmiş taş-suratlı adamlar yaprakların göçünü kontrol etmek için yavaş bir dikkatle çalışıyor, meşe, dişbudak, kayın, akçaağaç, çınar, karaağaç, at kestanesi, limon ve söğüt yapraklarını yakıyor, keskin kokulu gri duman ruhların son nefesi gibi havada asılı duruyordu. Ama her zaman yenileri gelmeye devam ediyor, bu yüzden yanan çöp yığını hiç küçülmüyordu ve ben orada dikilip parlayan közleri seyredip dökülen yaprakların ölümünün sıcak gazını içime çekerken sanki her şeyin sonunun tadını alabiliyordum.

Yazarın Notu

Otto Rahn ve Karl Maria Weisthor, Şubat 1939'da SS'ten ayrıldı. Deneyimli bir gezgin olan Rahn, bir aydan kısa bir süre sonra Kufstein yakınlarındaki dağlarda yürürken açıkta kalmaktan öldü. Ölümüyle ilgili şartlar hiçbir zaman gereği gibi açıklanmadı. Weisthor emekli olup Goslar kasabasına yerleşti, savaşın sonuna kadar orada SS tarafından bakıldı. 1946 yılında öldü.

Julius Streicher'in işlerini incelemek üzere 13 Şubat 1940 yılında altı Gauleiter'den oluşan bir halk mahkemesi toplandı. Parti mahkemesi Streicher'in "insan liderliği için uygunsuz olduğuna" karar verdi. Böylece Frankonya Gauleiter'i kamu görevlerinden emekli edildi.

Kristallnach pogromu, 9 ve 10 Kasım 1938 tarihlerinde 100 Yahudinin ölümü, 177 sinagogun yakılması ve 7000 Yahudi evinin tahribatıyla sonuçlandı. Kırılan cam miktarının camların ithal edildiği Belçika'nın yıllık cam üretiminin yarısına eşit olduğu tahmin ediliyor. Hasarın yüzlerce milyon olduğu hesaplandı. Yahudilere ödenen sigorta paralarına Paris'te öldürülen Alman diplomatı von Rath'ın cinayetinin tazminatı olarak el kondu. Bu miktar toplamda 250 milyon doları buldu.